

	KAPİTALİZMDEN KURTULMAK		“VATANSEVERLER” HEP ÇETE Mİ KURAR?		EĞİTİM SİSTEMİ YİNE ‘SIFIR’ ÇEKTİ
ANALİZ		GÜNCEL		GENÇLİK	
13	Kapitalist yağma ve talan rejimi, bu dünyada ne varsa metalaştırıyor, paralılaştırıyor, her şeyi kâr etmenin aracına dönüştürüyor. Öyle ki, birinin acısı, sıkıntısı, mutsuzluğu, başkasının çıkarı, kazancı, kâr haline geliyor.	5	Son zamanlarda Türk devletinin temel direklerinden TSK ve Emniyet Müdürlüğü elemanlarının oluşturdukları kontra örgütlenmelerinin açığa çıkması revaçta iken, bu kez MHP'ye bağlı Ülkü Ocakları'nın kirli ilişkilerine yeni bir halkanın eklenmesine tanıklık ettik.	9	17 Haziran'da yapılan ÖSS sınavına giren 1 milyon 640 bin kişiden 160 ve üstünde puan alan 1 milyon 297 bin 749 aday tercih yapma hakkını elde etti. Geçen yıl '0' çeken aday sayısı 25 bin iken bu yıl bu sayı 47 bine ulaşarak neredeyse ikiye katlandı..

Polis HÖC üyelerine saldırdı

Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC)'ün “Seçim Çare Değil, Bağımsız Türkiye Mücadelesine Katıl” adlı kampanyası çerçevesinde 16 Temmuz günü TBMM önüne yürümek için Yüksel Caddesi'nde toplanan HÖC üyelerine saldıran polisler çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Saldırı sırasında 2'si ağır 10 kişi de yaralandı.

SAYFA 2

23 Temmuz’a kadar atış serbest

Seçimler yaklaşırken; Tansu Çiller'in akıllara kısıca devre yaptıran “Her mahalleye 100 trilyoner” ve 1991 seçimlerinde Süleyman Demirel tarafından tamamen yerli ürünler kullanılarak üretilen “Kim ne veriyorsa 5 lira fazlasını vereceğim” vaadini aratmayacak, “din kardeşliği”ne sığmayacak vaatler havada uçuşuyor.

SAYFA 3

Hapishanelerde işkence ve kötü muamele hız kesmedi

İnsan Hakları Derneği (İHD) Ankara Şubesi Cezaevi Komisyonu ve Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi Cezaevi İzleme Komisyonu hapishanelerde yaşanan hak ihlallerinin yer aldığı raporlarını açıkladılar.

Her iki raporda da Adalet Bakanlığı tarafından Ocak ayında yayımlanan genelgenin uygulanmadığı belirtilirken, özellikle F tipi hapishanelerde bulunan siyasi tutsakların sürekli hapishane idaresi, gardiyan ve jandarmaların keyfi uygulamalarına ve saldırılarına maruz kaldığına dikkat çekildi.

SAYFA 4

Dün vatandaşın “sözde”sine “anarı da al git” diyenler, milyonlarca köylüyü mağdur edecek şekilde belirlenen taban fiyatlarıyla halkı yoksulluk batağının daha da derinine itip üzerine basa basa yürüyenler, bugün fındık üreticisine vaat ettikleri taban fiyatlarıyla kendi geçmişlerini inkardan geliyorlar

1 Mayıs gibi tarihsel bir güne dahi tahammül edemeyip ülkeyi hapishaneye çeviren zihniyet, bugün demokrasi diye sandığı gösterenlerin sahip olduğu zihniyetle aynıdır. Başka bir demokrasi kavrayışı ile yaklaştığımızda sürecin açmazlarını görmek daha kolaydır ve bu kuşkusuz Halk Demokrasisi'dir.

ABD'ye olan stratejik uşaklık ve dolayısıyla başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın ezilen halklarına olan tarihsel düşmanlık için yarış tutuşanların gelecek adına umut vaat etmeleri dün nasıl bir kandırmacadan ibaretse bugün olan da aynıdır. Milliyetçilikle harmanlanmış sözümona “anti-amerikancı” sol maskeli kızıl

elmacı ve her türden ulusalcı-faşist oluşumun kuyruk acısı çekercesine bağırması ise sınıf dokularını gizlemekten ibarettir.

Seçim sürecinin Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin kilitlendiği bir anda gündeme gelmesi 22 Temmuz sonrası süreçte benzer bir krizin yaşanmayacağı anlamına gelmiyor. Keza krize sebep olan klik çatışması devletin içinde hala cereyan etmektedir. Öyle ki laik, anti-laik tartışma seçime dahi propaganda malzemesi olmuş durumdadır. Seçimi istikrar yakalamanın bir aracı olarak değerlendirenleri seçim sonrası benzer sorunlarla boğuşur halde göreceğiz. Ya da her hamlesi Kemalist kesim tarafından balatlanan “muhafazakar demokrat” kesimin da-

ha ehlileşmiş bir politikayla sürece dahil olacağına tanık olacağız. Keza bu yöndeki bir politik manevra geçtiğimiz günlerde muhafazakar demokrat kesimin açıklamalarına yansdı. Ancak hakim sınıflar açısından değişen her ne olursa olsun; bizimki gibi ülkelerde istikrarın göreceli, krizin ise esas olduğunu gördük-göreceğiz.

Kürt sorunu ve soruna operasyonel askeri bakış açısı bu seçimlerde de yükselen değer olarak milliyetçiliğe bulunmaz fırsat sundu. Sınır ötesi operasyon yapılınsı mı yapılması mı ikilemine indirgenen Kürt sorunu, AKP'sinden CHP'sine, MHP'sinden İP'ine bilimüm gerici odanın politik malzemesi oldu.

Demokratik Kadın Hareketi İkinci Kurultayı’nı gerçekleştirdi

Bugün toplumun genelinde kendi sorununa karşı duyulan yabancılaşmanın en özlü ifadesini, kadına, sorunlarına ve mücadelesine bakışta yakalamak mümkündür. Öyle ki devrimci-demokrat örgütlenme alanlarında dahi kadın sorununun özgünlüğü yok sayılmakta, eşitsizlere eşitmiş gibi davranmanın dengesizliğinde şekillenen örgütsel meka-

nizmalar içerisinde kadın kendini ifade etmekte zorlanmakta, ya edilgenleşmekte ya da kendine yabancılaşma sürecini mücadele içinde yaşamaya devam etmektedir.

Ancak, sorun sadece bu yabancılaşmayı kırmakla aşılamayacak kadar çok yönlü bir niteliğe sahiptir. Kadını özgürleştirmek için atılan her adım, yaşamı özgürleştirme bilinciyle bütünleşmelidir. Bu amaçla kadın soru-

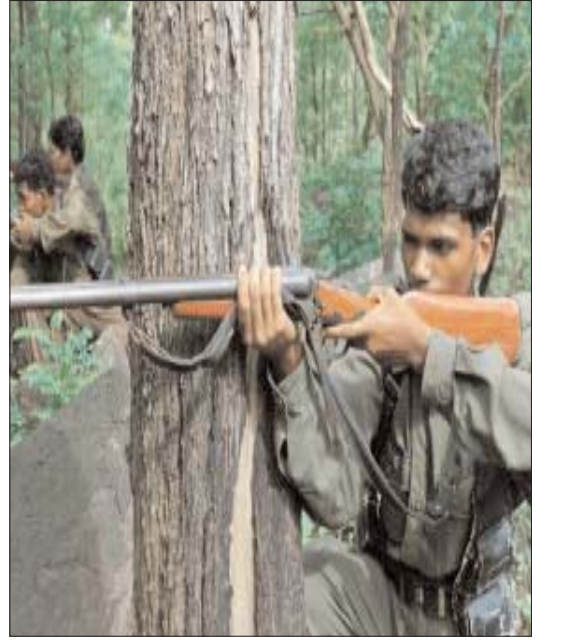
nunu kavrayarak mücadele etme bilinci, yaşamın temel dinamikleriyle, yani toplumsal mücadeleyle buluşarak, çözümün ancak egemen sistemlere karşı alternatif toplumsal projelerle mümkün olduğu bilinciyle buluşarak örülmelidir. İşte bir kadın hareketinin varlık gerekçesi tam da buraya dayanır.

SAYFA 7

Hindistan’da çatışma: 25 polis öldü

Hindistan'ın Dantewada bölgesi yakınlarında Hindistan Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu ile Hindistan polisi arasında çıkan çatışmada 25 polis öldü. Yaklaşık 115 kişilik bir polis birliği, 10 Temmuz günü çıktıkları operasyonda HKP(M) gerillalarının attığı pusuya düştü.

SAYFA 10

Fındık üreticisine rahat yüzü yok!

Geçen yıl AKP'ye karşı yüz bini aşkın üreticinin sokaklara dökülerek yolları kapatmasına yol açan fındık fiyatı bu yıl yine üreticiyi isyan ettirecek gibi görünüyor. Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) tarafından kilo başına üretim maliyetinin 4.59 YTL olarak belirlendiği 2007 ürünü fındık için AKP hükümetinin açıkladığı müdahale fiyatı ise net 4.75 YTL!

SAYFA 6

Parti içi iki çizgi mücadelesini doğru yürütelim

PERSPEKTİF

ideolojik mücadeleyi açık sözlü bir şekilde değil, “kapalı kapılar” arkasında yürütenler, Marksist literatürde sahte komünistler olarak anılır. Bunlara karşı mücadelenin bir yönü bu kimseleri doğru yola çekmek ve yeniden kalıba dökmek iken, diğer boyutu ise, bu tür davranışlarda ısrar eden iflah olmaz unsurların parti saflarından uzaklaştırılmasıdır. (...) Komünistler, kendilerinin eleştirilmesinden korkmaz-korkmamalıdır. Tam tersine bunu bir görev bilir, sevinirler. Eleştiri ve denetimden korkanlar halktan korkuyor demektir. Kitlelerden kopuk bürokratik çalışma tarzı yürütenler eleştiriden korkar.

Komünistler, fikir mücadelesini birbirini alt etmek için değil, ikna etmek ve ikna olmak için yürütür-yürütmelidir. Onların bu mücadelede tek bir amacı olmalıdır; o da doğru fikirleri hakim kıl-

mak olmalıdır. Kaldı ki dürüst ve açık bir şekilde fikirlerini iktidara taşımayanların ömürleri uzun olmaz. Çünkü yanlış yöntem izliyorlar. Çünkü onlar bilim karşısında dürüst yolu değil, hile ve entrikaçı yol ve yöntemle başvuruyorlar. Burjuvazi ve küçük burjuvazinin siyaset tarzını izliyorlar. Dolayısıyla da “başan”lan kalıcı değil, geçicidir.

Sözün özü, Maoist iki çizgi mücadelesinin ruhunda hile ve entrika, kapalı kapılar arkasında kurulan gizli ittifaklar siyaseti üzerinden birbirini altetmek yoktur! O, tamamiyle ikna olma ve etmeye yönelik fikir mücadelesi üzerine kuruludur. Çünkü onun yöntemi diyalektiktir, diyalektik olmak zorundadır. Bu işeğerçeklere dayanarak fikir mücadelesi yürütmeyi emreder.

SAYFA 8

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Nepal Halk Savaşı’nda kadının rolü

Halk Savaşı'nın değiştirici-dönüştürücü gücü, kendi kaderini tayin etmenin somut uğraşı içerisinde kendi üretici yanını keşfeden insanın insanlığıyla buluşmasına dayanır.

S A Y F A 7

Dersim DHP'den seçim açıklaması

Dersim Demokratik Haklar Platformu, yayımladığı bildiriyle bağımsız aday Şerafettin Halis'i destekleme gerekçelerini açıkladı.

22 Temmuz'da yapılacak olan genel seçimler için Dersim'den bağımsız milletvekili adayı olan ve buradaki birçok kurumun da desteğini alan bağımsız aday Şerafettin Halis'i desteklediğini açıklayan Dersim DHP, seçim çalışmaları için yayımladığı bildiride Şerafettin Halis'i neden desteklediğini açıkladı.

Bildiride, "Şerafettin Halis'i bu ülkedeki tek ulus, tek dil, tek din" anlayışına

karşı farklı ulusların da dilini, kültürünü ve inanç değerlerini temsil edeceği için destekliyoruz. Doğamıza, ziyaretlerimize, munzurumuza, ormanlarımıza yapılan saldırıları dile getirip karşı duruş sergileyeceği için destekliyoruz. Halkımızın bütün devrimci, demokrat, yurtsever kesimlerini bir arada görme arzusu ve isteğini karşılamayı kendimize bir görev ve sorumluluk olarak gördüğümüz için destekliyoruz. Faili meçhul cinayetlerde, köylerimizin boşaltılmasında, sistemin özelleştirme, halkı yoksullaştırma, işsizliğin ve açlığın pençesine

sürme politikalarını hayata geçirmeye çalışırken, halkın yanında yer alacağı için destekliyoruz" ifadelerine yer verildi.

Demokratik Haklar Platformu'nun bu süreçteki çıkarının halkın talepleri doğrultusunda şekillendiği belirtilen bildirinin devamında, "Bu ne anlama gelir, bu bütün devrimci, demokrat, yurtsever kesimleri bir araya getirme ve bunun da sadece bu seçimlerde değil, yaşamın her alanında, yani yerel yönetimlerin seçilmesinde, muhtarlıkların seçilmesinde, sendika seçimlerinde halkın temel

ihtiyaçlarını referans alarak hayata geçirmektir. Bütün partiler, dernekler, sendikalar, odalar, barolar, belediyeler, vekiller halkın ihtiyaçlarını karşılamak için vardır. Dolayısıyla Şerafettin Halis'in yapması gereken de halkımızın sesi olmak ve onun ihtiyaçları doğrultusunda çalışmalarını bütün kesimlerle ortaklaşarak sürdürmesidir. Gelinen süreç bu ülkede yaşayan farklı ulus ve inançları savunan kesimlerle dayanışma ve onların taleplerini sahiplenerek yükseltme gü-nüdür" denildi.

Dersimli engelliler Sinan Samat'a tepkili

Dersim'den bağımsız milletvekili adayı olan işadamları Sinan Samat'a Dersim'deki bedensel engelliler, Samat'ın kendilerini sömürdüğünü düşündükleri için tepkiler.

Yaptıkları yazılı açıklamada, Dersim'de yaşlı ve engelli insanlar için bir rehabilitasyon merkezinin yapılmasına öncülük edenlerden biri olan işadamları Sinan Samat'ın çalışmalarını seçim yatırımı olarak nitelendiren bedensel engelli Dersimliler, bunun kendilerini sömürmek

anlamına geldiğini ifade ettiler.

Samat'ın kendilerine verdiği sözü yerine getirmediği belirtilen açıklamada, "Sinan Samat söz konusu projeleri hayata geçirmek istediğini belirttiği zaman herhangi bir siyasi emelinin olmadığını, Almanya'da doğup büyüyen biri olarak Dersim'e katkı sunmak istediğini beyan etmişti. Ancak geldiğimiz noktada bize ve yol arkadaşlarına vermiş olduğu sözü tutmamış, haktan topladığı parayla yaptırdığı inşaat-

ları, onlar üzerinden bizim ve halkımızın vicdan ve duygularını sömürmüş ve bizi bu yöntemle hedeflediği siyasi rantı için kullanmıştır. Rehabilitasyon merkezi ve huzur evleri de bu amaçların ürünüdür" denildi.

Sinan Samat'ın milletvekilliğine aday olmakla devrimci ve demokrat oyları bölmeye çalıştığı belirtilen açıklamada, Samat'a oy verilmemesi istendi.

Polis HÖC üyelerine azgınca saldırdı

Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC)'ün "Seçim Çare Değil, Bağımsız Türkiye Mücadelesine Katıl" adlı kampanyası çerçevesinde 16 Temmuz günü TBMM önüne yürümek için Yüksel Caddesi'nde toplanan HÖC üyelerine saldıran polisler çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Saldırı sırasında 2'si ağır 10 kişi de yaralandı.

Yürüttükleri kampanya çerçevesinde Ankara'da meclis önünde yapmak istedikleri basın açıklaması engellenen HÖC üyeleri, Yüksel Caddesi'nde oturma eylemi yaptılar. Eyleme saldıran polisler ikisi ağır 10 kişiyi yaralarken, 154 kişiyi de gözaltına aldı.

Saldırı protesto edildi

HÖC üyelerine yapılan saldırı Ankara ve İstanbul'da demokratik kitle örgütlerinin düzenlediği basın açıklamalarıyla protesto edildi. Ankara'da Yüksel Caddesi'nde 17 Temmuz günü düzenlenen açıklamada, "Bu mücadeleyi baskılarla, yasaklarla engellemeye çalışanlara karşı bir kez daha haykırıyoruz; Bağımsız Türkiye mücadelemizi saldırılarla engelleyemezsiniz, bu saldırılar bu ülkede demokrasi olmadığının göstergesidir" denilerek gözaltına alınanların

serbest bırakılması istendi.

İstanbul'da da 18 Temmuz günü Taksim Tramvay Duragı'nda yapılan basın açıklamasında, "Ankara yürüyüşünde yaşananlar bu ülkenin 'demokrasi' aynasıdır" denilerek, gözaltına alınanların neredeyse tamamının yaralı olduğu belirtilerek gözaltına alınanların serbest bırakılması istendi.

Yaralı HÖC'lünün durumu ağırlaştı

Yüksel Caddesi'nde polisin gerçekleştirdiği azgın saldırıda ağır yaralanan ve kaldırıldığı Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde yoğun bakıma alınan HÖC üyesi Eray Destegül'ün sağlık durumunun kötüye gittiği öğrenildi. Akciğer zarında yırtılma olduğu tespit edilen Destegül'ün, ciğerlerinde kanama başlaması üzerine Göğüs Cerrahi Servisi'ne sevk edilmesi sırasında doktorların zorluk çıkartarak ve sevk işlemi için aileye bin 600 YTL tutarında senet imzalatmaya çalıştıkları öğrenildi. Avukatların devreye girmeyle sevk işlemleri yapılırken, ağrıları artan Destegül'ün durumu ciddiyetini koruyor.

TUDEF Dersim'de uygulanan baskıları kınadı

Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF) Dersim'de polis tarafından keyfi şekilde gözaltına alınan Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak üzerinden halka dönük artan baskıları, gözaltına alma ve tutuklama olaylarını protesto etmek için bir basın açıklaması düzenledi.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde TUDEF tarafından yapılan açıklamayı Federasyonun sekreteri Ali Rıza Bilir yaptı. Ayrıca basın toplantısına Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak da bir açıklama gönderdi.

Dersim halkı baskı altında

yaşıyor

TUDEF adına basın açıklamasını okuyan Ali Rıza Bilir, baharın gelmesiyle beraber Dersim'de büyük askeri operasyonların yapıldığını belirterek, bunun neticesinde alınan güvenlik önlemlerinden dolayı bölgede yaşayan halkın büyük zararlar gördüğünü açıkladı. Dersim'de artan olaylar nedeniyle bölgede yaşayan halkın cezalandırılmak istendiğini belirten Bilir, "Sizlerin de bildiği gibi yakın süreçte Pülümür ilçemize bağlı bir köy karakoluna yapılan saldırıda, 7 askerin yaşamını yitirmesi ve ardından askeri operasyonların başlatılmasıyla oluşturulan güvenlik tedbirleri olağanüstü hali aratmayacak niteliktedir. Bu güvenlik tedbirleri Dersim'in birçok yerinde, fiili olarak halen uy-

gulanmaya devam etmektedir. İnsanlar zorla gözaltına alınmakta, işkence ve dayaktan geçirilerek tehdit edilmekte ve sivil insanlara gözdağı verilmektedir. İnzisi hiçbir yere insanlar gidememektedir" dedi.

Birçok demokratik kitle örgütünün ve TUDEF'in de destek verdiği bağımsız aday Şerafettin Halis'i ziyaret için giden Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak'ın ziyaret sonrası yaptığı konuşma nedeniyle apar topar polis tarafından gözaltına alındığını açıklayan Bilir, "İstenilen şey provokasyon ortamını geliştirmek ve halkımızı tedirgin etmektir. Bu olayın hemen ardından Dersim genelinde sürdürülen operasyonlar sonucu 19 kişi gözaltına alınıp, bunlardan 11'i tutuklanmıştır. Yine Erzincan'da arıcılık yapan hemşerimiz Ahmet Belli ve Hasan Mehtin 18 Haziran günü terörist oldukları iddiasıyla üzerlerine ateş edildikten sonra gözaltına alınıp, toplumsal refleksli görev edinmiş hazır kıtacılar tarafından linç edilmek istendi. Ve hiçbir suçu olmadığı halde suçlu gibi ilan edilerek linç edilmek istendi" dedi.

Festival sürecine girilmesiyle beraber baskının arttığına dikkat çeken Bilir, "Bu süreç bilerek sabotaj edilip yaz sürecinde memleketine gitmek isteyen vatandaşlarımıza gözdağı verilerek isteniyor. Korku ve panik havası estirilerek insanlarımızın Dersim'e gitmelerini engellemek ve Dersim'i tamamen insansızlaştırmak istemelerinin bir sonucudur. Tüm bu dayatmalar ve hak-

sız gelişmelerden kaygı duymaktayız" dedi.

Cevdet Konak'tan açıklama

İHD'de yapılan toplantıda, gözaltına alınan Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak'ın konuya ilişkin yaptığı açıklama okundu. Açıklamada bir belediye başkanının yaptığı açıklama sonrası gözaltına alınmasının hukuka aykırı olduğuna dikkat çekilerek, gözaltı işleminin belediye başkanı açısından kabul edilemez bir tedbir olduğu belirtildi. Düşünce özgürlüğü hakkının ihlal

edildiği belirtilen açıklamada seçimle işbaşına gelmiş bir yerel yöneticinin düşüncelerini açıklama hakkından daha doğal bir hakkın olamayacağını vurgulandı. Açıklama şöyle devam etti: "Bu nedenlerle uygulamayı hukuksuzluk ve düşünceye tahammülsüzlük olarak niteliyorum. Yurt dışına çıkış yasağı konulması keyfi olduğu kadar Hozat halkının belediye hizmeti alma hakkına ağır bir müdahaledir".

Devrimci Demokrasi'den

Seçim sürecinde düzen partilerinin liderleri haktan oy alabilmek için türlü türlü vaatlerde bulunuyorlar. Burjuva-feodal partiler bu zamana kadar devletin yapamadıklarını kullanıp, bir de bu sorunlardan kendilerini aklayarak (devletin uzantısı değilmiş gibi) çözüm olma iddiasındalar.

Gerçekler...

Ülkemizde yaşanan gerçekleri, halkın sefalet içerisinde nasıl yaşadığını öğrenebilmek için seçim meydanlarında konuşan düzen partisi liderlerine bakabiliriz. Haktan oy alabilmek için birbirlerinin açıklarını, gerici iktidarların sunduğu yaşam sefaletini peş peşe öyle bir sıralıyorlar ki... Pes doğrusu... Ama biz pes etmeyeceğiz. Bundan önceki seçimde meydanlarda konuşulan vaatleri biraz hatırlayalım. Bu vaatler genellikle ülkemizin sosyo-ekonomik yapısının geri olmasından kaynaklı "ekonomik temel"de şekilleniyor.

Süleyman Demirel; 1991 seçimlerinde "kim ne veriyorsa beş lira fazlasını vereceğim" diyordu. Tansu Çiller; "her mahallede milyoner" sözünü verdi. Bu tutmadı, sonra; "her mahallede 100 trilyoner" dedi. Baktı ki bu da olmuyor; "her çiftçiye traktör" sözü verdi. Mesut Yılmaz; 99 seçimlerinde ekonomik vaatler yerine, insanlar o dönemde daha çok etkileyecek şu söylemde bulundu; "Susurluk'u çözeceğiz". Necmettin Erbakan; seçim vaatlerinin başına 'adil düzen' sloganını koydu. Daha sonra hızını alamadı, her ile havaalanı, hızlı tren vaat etti. Bunlarla da yetinmeyen Erbakan, dini inançları istismar ederek; "Taksim'e cami" vaadi ile herkesi sollamaya çalıştı. Tayyip Erdoğan; başbakan olmadan önce, milletvekili dokunulmazlığını kaldıracağını ve IMF ile stand-by anlaşmasına son vereceğini vaat ediyordu.

Bu seçimde de düzen partilerinin verdiği sözler eskiyi aratmıyor, halkı kandırmadaki ustalıklardan bir şey kaybetmediklerini gösteriyor.

Ne değişti...

Burjuva-feodal partilerin liderleri verdikleri hiçbir sözü tutular mı? Bizce tuttular. Ama halka değil, efendilerine verdikleri sözleri tuttular. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Türk hakim sınıfları ne istedilerse yapmaya çalıştılar. Onların yarattığı yoksulluğu, yıkımı gizlemek için ellerinden gelen tüm gayreti gösterdiler.

Burjuva-feodaller 'gelişen halk hareketini engellemek lazım' dedi. Onlar faşist yasaları genişletti. Burjuva-feodaller, devrimcileri-komünistleri-yurtseverleri katletti, 'bunları gizleyin' dedi. Onlar bu katliamlara maske buldu. Burjuva-feodaller 'F tiplerini hazırlayın' dedi. Onlar elinden geldiğinin fazlasıyla bu işe atıldı. F tiplerini inşa ettiler. Burjuva-feodaller 'DTP'nin bağımsız adaylarını engelleyin' dediler. Onlar seçim yasalarını hızla değiştirerek görevlerini yerine getirdiler. Burjuva-feodaller milliyetçiliğin kabarmasını istedi. Onlar da devrimcileri-yurtseverleri hedef göstererek milliyetçi dalganın asıl hedefinin altını kalın çizgilerle çizdiler.

Burjuva-feodallerin yarattığı yoksulluğu ve yıkımı gizlemek için oluşturulan 'TBMM' görevini yaptı. Bu zamana kadar gelen her hükümet, faşist düzenin işleminde rollerini yerine getirmeye çalıştı. Hala da çalışıyorlar. Faşist devletin gerçek yüzünü örten 'TBMM', kendi gerçek yüzünü de örtmek için soytanlarını seçim meydanlarından bağırarak halkı aldatmaya devam ediyor. Bir yandan halk için çalıştıkları yalanını söylemekten çekinmeyen bu soytanlar, halkın hala bu boş ümitlerle yaşamasını sağlayarak, devrimci bir kanala akmasını engelliyor ve böylece Türk devletinin sürekliliğini sağlıyorlar.

TBMM'de hükümet kuruluyor, bunlar sözde ülkeyi yönetiyor. Ancak yüklerinden aldıkları talimattan yerine getiriyorlar. Zamanla bu talimatlar toplumun tepkisini alıyor. Bakıyorlar toplumun beklentileri artık medisten yana esmiyor, bir erken seçim tertipliyorlar, sonra yeni hükümet kuruyorlar hemencecik. Ve yeni talepler... Yeni senaryolar... Geride kalan hükümete göndermeler... Halkın beklentileri yeni erken seçimlere ve yeni hükümetlere havale ediliyor.

Bu döngü bozulacak. Bu ülkeyi TBMM'nin yönetmediğini sokaktaki insan bile biliyor, ancak alternatif geliştirmemiz gerekiyor. Bu ülkeyi emperyalistlerin ülkemizdeki uzantıları olan burjuva-feodallerin yönettiğini anlatmamız gerekiyor. Ve bu düzeni teşhir ettiğimiz kadar gerçek kurtuluşun Demokratik Halk Devrimi'nde olduğu bilimsel gerçekliği ile halka Maoist öncünün çözüm perspektifini taşımamız gerekiyor.

Dersim'de halk kültürünün gelişmesine katkı sunan, Behzat Firik yoldaşımızın babası, değerli halk ozanımız Firik Dede'yi kaybettik. Ailesinin ve halkımızın başı sağolsun.

DEMOKRATİK HAKLAR PLATFORMU

YURTÇ: HESAP NO:

Ertan ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası :st. Aksaray şubesi: 0094208-6

İl Bankası :st. Aksaray şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDİFİLİ HESAP NO:

Ertan ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası :st. Aksaray şubesi: (Euro) 3013710-9

İl Bankası :st. Aksaray şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308

Emlak Bankası :st. Atatürk Bulvarı şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL OKU - OKUT

Abone Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

23 Temmuz'a kadar atış serbest

Seçimler yaklaşırken; Tansu Çiller'in akıllara kısa devre yaptıran "Her mahalleye 100 trilyoner" ve 1991 seçimlerinde Süleyman Demirel'in "Kim ne veriyorsa 5 lira fazlasını vereceğim" vaadini aratmayacak, vaatler havada uçuşuyor

Seçimler yaklaşırken; Tansu il-
ler'in akıllara kısa devre yaptırın "Her
mahalleye 100 trilyoner" ve 1991 se-
imlerinde Süleyman Demirel tarafın-
dan tamamen yerli ürünler kullanıla-
rak tren "Kim ne veriyorsa 5 lira
fazlasını vereceğim" vaadinin aratma-
yacak, "din kardeşliği"ne sığmayacak
vaatler havada uçuşuyor

Her "ev hanımı"na seçimlerin hemen ardından başlayacak şekilde aylık 500 YTL maaş, doğum yapan her kadına 15 bin YTL doğum ikramiyesi, 18 yaşını dolduran her gence 500 YTL maaş verilmesi, asgari ücretin 2 bin YTL yapılması, benzinin 80 YKr'ye kadar indirilmesi, on binlerce gencin sıfır çektiği ve yıllardır her partinin temel vaadi olan ÖSS'nin kaldırılacağı, yine hep konuşulan hiç dokunulamayan milletvekilliği dokunulmazlığının kaldırılması, her emekliye 14 maaş ikramiye verilmesi, fındığın 8 YTL olması, "vatandaşın namerde muhtaç edilmemesi", 'millî çizgi film endüstrisinin geliştirilmesi' havada uçan bu vaatlerden ilk akla gelenler! Deniz- liden bağışmış milletvekili adayının ironi ile eleştirdiği siyasi partilerin va-

atlerine karşılık ortaya koyduğu kendi vaatleri olan, "hamilelik 4 aya inecek, dolardan altı sıfır atılacak, çalışma günleri çarşamba günü ile sınırlandırılacak, tuttuğunuz altın olacak, erkekler de çocuk doğurabilecek, Cem Üzüm mazot fiyatını 1 YKL yapmak yerine basabasının borçlarını ödeyecek" söylemleri ne kadar gerçeği yansıtıyorsa, düzen partilerinin 22 Temmuz'da seçimleri halinde yerine getireceklerini söyledikleri ikratlaar (seçim vaatleri) da o kadar gerçeği yansıtıyor! Bu arada yukarıda aktardığımız ve BTP Genel Başkanı Haydar Baş tarafından tamamen yerli mamuller kullanılarak üretilen, "her ev kadınına 500 YTL aylık verilecek, doğum yapan her kadına 15 bin YTL prim verilecek" vaatlerinin çok eşli evliliği, çocuk sayısını ve ülke nüfusunu nasıl etkileyeceğini sizlerin takdirine bırakıyoruz.

Milletvekili adayları halka ilk tokatlarını çoktan attılar

“Size hizmet etmek için adayım” diyen düzen partilerinin milletvekili adayları, halkla “kucaklaşmak” için

çıktıkları gezilerde, halka nasıl hizmet edeceklerinin emarelerini de ortaya koyuyorlar.

AKP Balıkesir milletvekili –aynı zamanda milletvekili aday- İsmail Özgül, kendisi gibi AKP'li olan Erdek Belediye Başkanı Hüseyin Sarı ile Paşalimanı Adası'nda yaptığı seçim çalışmalarında, halka yönetimde ne kadar söz hakkı vereceğini "arife tarife gerek"meyecek kadar açık bir biçimde gözler önüne serdi. Kahveye girerek halka karışan –onun için ne kadar zor olduğunu bir düşünün- Özgül, kendisine; "Dokunulmazlık!ları niye kaldırıyorsunuz, PETKİM'i yabancılara neden sattınız, Başbakan Erdoğan'ın oğlu askerlik yapamaz raporu aldı, ancak 2.5 milyon dolara nasıl gemi alabili" diye soran 53 yaşındaki emekli öğretmen Ali Özbalk'ı ilk hizmetini, onun ve 5 akrabasının evlerini kaçak mührü vurdurup yıkım kararı çıkartarak gösterdi. İmar izni olmayan, dolayısıyla inşaat ruhsatı alınamayan bir adada seçim çalışması yürüten vekil (aday)ın düştüğü hale bakın ki! Daha seçilmeden hizmet için kolları sıvamış bile!

Peki, AKP'nin organize ettiği seçim mitingine katılmak için Erzurum'a giden AKP'li Sağlık Bakanı Akdağ'ın i craatlarına ne demeli? Miting öncesi hem ziyaret hem ticaret misali esnaf ziyaretine çıkan Akdağ, b kahvenin önünden geçerken Durmuş Şahin isimli gencin elini sıkamak istedi, ancak genç elini uzatmadı. Akdağ, "neden elini uzatmadın" diye sordğu gencin; "Ben iktidar olup da bu vatan, millete faydası olmayanların elini sıkamak" yanıtı vermesi ile köprüd. "Sen bana vatan hani mi diyorsun? Vatan haini sensin, senin anan-baban vatan haini" diyerek kaplan kesilen Akdağ'ın hareketi ettiği gence, sırf dürist davrandığı için mahkemeye ç kartılarak; "hükümet büyüklere hakaret etmek" "suç"undan tutuklandı. Gerçi Recep Akdağ o anda orda seçim çalışması yaptığı için bir hükümet "büyüğü" olarak değil, milletvekili aday olarak bulunuyordu ama, yine de kabahat Akdağ'a dürist yanıt veren gence ait. Eh düristlüğe, dürist konuşmalara yabancı bir "vekil"le düristçe konuşup yarasına basmamalı, gerçekleri yüzüne vurmamalıydı!

SINIF TAVRI

-İsmail UÇAR

Bir kez daha çalışma tarzı üzerine

Sınırlar mücadelesinde iktidar perspektifli genel politika (strateji) ne kadar doğru ve bilimsel olursa olsun bu politikanın yaşamda karşılık bulup bulunmaması konusunda çalışma tarzı belirleyici olmaktadır. Genel politikamız doğru olmasın rağmen bunun doğru araç ve kanalları yaratıp bu doğru politikayı güçlü bir mücadele yaşamımızda bizim çalışmalarımıza hükmeden canlı bir organizmaya dönüştürmüyorsak o zaman çalışma tarzımız ve genel politikayı nasıl kavradığımız yöntemler durumudur. Bunun için çalışma tarzına ilişkin yapılan tartışmalar ve bizlere bu konuda sunulmaya ilişkin perspektif genel bir tekrar ve: ya "yine mi aynı şeyler" şeklinde yorumlanmamalı.

Her zaman rehber aldığımız şu gerçekliğimizi bir kez daha yenilemek istiyoruz. Bizler mücadele içerisinde, varlık-yokluk ikilemi içerisinde var olmayı başlanmadık, bu duygunun bize hükmetmesiyle yitir bulmaya çalışan topluluğu hiç değilse veya varlık nedenimizi bir tarafta atarak işletmek mantığıyla günlük cirosunu bir kat, iki kat daha çoğaltmaya çalışan esnaf hesaplarıyla başka esnaflarla yarışanlar değil, ematör örgütlenmeden en donanımlı profesyonel örgütlenmeye varana cedit hedefine işi yakından zaptı olan, dar geri çekişmelerin değil kumandasında Maoizm'in olduğu bilimsel analizlerle daha üst boyutlarda sentezlere ulaşan ve bunu işi işi istikdân zaptı mücadelesinde hasmınla daha güçlü darbeler varmanın gerçekliğine dönüştüren, kendini tanımlarken kınlan bükülen değil kurulu düzene her cepheden meydan okuyuşunu somuttaki ifade-si olan Kaypakkaya güzerahının temsilcileri ve günümüzdeki devamlarıdır. Gerçeklikmiş budur. Bunun için kalkıp hiçbir kimse "solculuk, darlaşma ve slogançılık" eleştirisi yapmasın. Bunu her daim bilmek ve kendimizi bu gerçekliğe göre konumlandırmak durumundayız. Pekala gerçekliğimizin bu olması tek başına yeter mi? Elbetteki yetmez. Bunun için şu veya bu parçada ya da alanda değil, bir bütün olarak her alan ve bölgede ortak bir şekilleniş alanının gerçekliği, her kölektif bir çalışma tarzı ve kültür yaratmak gerekir. Örneğin bir müzik enstrümanının değişik işlevlere sahip telleri gibi, ama akortsuz bir şekilde her tellin farklı bir ses çıkartmasını salık veren değil, merkez tarafından yapılan akorda göre aynı sesi vererek geleceğe yürürek. İşte ortak bir şekilleniş üzerinden yaratılmak istenen çalışma tarzında bizim referansız akordu yapılmış örnekteki enstrüman uyumunda olmalıdır.

Bilinmezliğin örgütlenmesi bizim tarzımız olamaz

Unutmamalıyım ki, kendi gerçekliğini bilmeyen bu gerçekliği mücadelenin merkezine koymadan yapılan bir çalışma ne öyle düşünüldüğü gibi geniş kesimleri bir araya getirebilir, ne de alternatif örgütlü bir güç yaratabilir. Bu, olsa olsa kimi dönemlerde nicel olarak çoğalma neden olur ki bunun da özünü yakıp yeniyi kurma mücadelesinden fazla bir hükmü olmaz. Zira bunu özlü düşüncelerimizden yola çıkarak söyleyebiliriz. Gerek ülkemizde, gerekse uluslararası tecrübeler incelendiğinde görece nicelik olarak "kiteselleşmiş" hareket ve çevrelerin tarih sahnesinden nasıl silinip yok olduklarını görmekteyiz. Öyleyse soruna sadece örgütlenme ve geniş kesimleri bir araya getirme şeklinde bakamayız. Geniş halk kitlelerini bir araya getirerek örgütlemeye evet. Ama bunu hangi zemin üzerinde hangi araçlarla ne için yaptığımızı öncelikli olarak bilerek, bunu belli bir planağa dahilinde yapmalıyız.

Şöyle bir durarak kendimize ve çevremize, dışımızdaki kesimlere bakalım. Sisteme muhalif kesimlerin yayın organlarını inceleyelim, sistemin ideolojik ve fiziki saldırılarının da etkisiyle genelde mağduriyet üzerinden bir politika yapılmakta ve kitlelere bunun propagandası yapılmakta. Somut olarak nasıl bir devrim programı, bunun somutluğu ifadesinin ne olduğu, bunun nasıl bir çalışma tarzıyla hangi araçlar üzerinden yapılacağını somut planlamasıyla kitleler içerisinde çalışma yürütmek giderek silikleşmekte. Bunun yerini iki şey alıyor. Birincisi sistemin saldırıları karşısında ne kadar bedel ödediğimiz ki bu da mağdur edilmişlik üzerinden yapılmaya çalışılıyor. Diğeri ise kahramanlık nazmı. Yani kitlelerin karşısına somut bir devrim programıyla çıkmaktansa yaşananlarla çıkmak tercih ediliyor. Bunlar göçmektikten gelinemeyeceği gibi hiçbir çevre de bunlardan kendisini muhaf görmemeli.

Çalışmalar somut devrim programı üzerinden yürütülmeli

Maoistler olarak bu konuda geçmişı kıyasla çok daha güçlüyüz. Yeni Demokratik Cumhuriyet gibi somut bir devrim programına ve bu devrim programının hangi araçlar üzerinden nasıl gerçekleştirileceği konusunda hem teorik olarak bir bilinċ beraberliğina, hem de yadsınlanıyacak bir pratik tecrübeye sahibiz. Bunlar Maoistlerin güçlü yanları olmasına karşın kitleler içerisinde bu programın çalışması ve örgütlenmesi konusunda özellikle kitlelerin yoğun olduğu şehirlerde halen sistematik bir planlama ve bu planlamaya uygun güçlü bir faaliyet yürütülmemektedir. Bunun yerine üstte de belirttiğimiz gibi şehirlerde yürütülen faaliyet daha çok Yeni Demokratik Cumhuriyet programını merkezinde olduğu bir faaliyetten çok sistemin saldırılarına karşı pratik refleksler şeklinde yürütülmektedir. Bunlara karşı çıkmıyoruz. Ancak sayısi iktidar perspektifi bir mücadele yürütülüyorsaa mücadelesinin merkezinde somut kendi programımız (Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı) bulunmalıdır. Yürütülen faaliyetin planlaması bu program merkeze oturtularak yapılmalıdır. Diğer faaliyet ve sistemin saldırılarına karşı sürdürülen çalışmalar bu programı destekleyen-güçlendiren bir mahiyette ele alınmalı. Eğer geniş halk kitleleri örgütlenecesse bu program üzerinden örgütlenmeli. Kitleler bizim neyi savunduğımızı bilmeli. Bizim savunduğumuz devrim programının doğruluğuna veya yanlışlığına kanaat getirerek ya bizle birlikte olmaları ya da bizi ve savunduğumuz programı eleştirmeliler. İşte sürekli dediğimiz 'stratejik düşünelim'den bu anlaşılmalıdır. Zaten bu genel bir çalışına tarzı haline geldiği zaman savunduğumuz somut devrim programının doğruluğuna inanan kitleler örgütlenmeye açık olacakları gibi bir programı da 'dar bir kesimin' savunduğu görüşlerden çıkarak kendi talepleri olarak savunup sahipleneceklerdir. Bu yapıldığı anda kitleler ihtiyaca göre mücadelelerini her alanında örgütlenerek, artık 'bu bizim taleplerimiz' diyecekleri devrim programı için kendilerini savaş siperlerine sürecektir. Bu yapı kalıp, kendimizi pratik koşturmanın kalabalığı içerisinde gününbirlik gelişme ve bir anlamda ne için yapıldığı muğlaklaşan 'örgütlenmeliyiz' üzerinden varetmeye çalışsarak bu konuda istediğimiz başarıyı gösteremeyeceğimiz gibi doğruluğuna inandığımız şeyler biz, azınlık bir kesimin düşünceleri olarak kalacak anlamına kurtulamayacaktır. Evet örgütlenecēiz ama ilk önce ne için, hangi somut devrim programı etrafında örgütlenecēimizi alenen savunmalıyız. Bunu kitlelere açıklamaktan imtina etmemeliyiz. Unutmayalım geniş halk kitlelerini örgütleyecek olan bizim devrim programımızdır, bu programın ihtiyacı için oluşturulan şu veya bu alandaki ilgili örgütlenmelerdir. Bunun için neyi savunduğımızı açık olarak kitlelere sunmalıyız. Kitlelerin eleştiri ve tepkilerini alarak, bunu kendi deneyim ve tecrübelerimize, dışımızdaki devrimci kesimlerin, uluslararası komünist hareketin deneyim ve tecrübeleriyle de birleştirerek iktidar mücadelesinin daha güçlü silahı haline getirmeliyiz.

BASYAZI

İstikrar bir hayal, düzen ise kriz doğurur

Her türlü sosyal-siyasal-ekonomik sorunun çözümü için işaret edilen seçimlerin demokrasi adına ne ifade ettiğine ve geçmişten bugüne vaadeditlenlerin ne kadarının gerçekleştiğine bakıldığında nasıl bir kurumacanın içerisinde olduğunu daha iyi anlayacağız. "Her eve iki anahtar ve her sokağa bir milyon" vaadlerinin yerini şimdi benzerleri almış durumda ve aynı yüzüzlükle halkın ezilişliğinin üzerinden prim yapıyorlar. "Halkı iktidara yapacağız", "Halk kazancak" gibi iddialı sözlerin arkasından ne kadar boş olduğunu ise düşün yaptıkları icraatların ışığında değerlendirdiğimizde ancak burjuva siyasetçilerinin görebileceğimiz bir iki yüzüzlükle karşılaşacağız.

Dün vatandaşın “sözde” sine “anani da al gıt” diyenler, milyonlarca köylüyü madur edecek şekilde belirlenen taban fiyatlarıyla halkı yoksulluk batağına daha da derine itip üzerine basa basa yürütenler, bugün fındık üreticisine vaat ettikleri taban fiyatlarıyla kendi geçmişlerini inkardan geliyorlar. Bilinci açık herkesin rahatsızlık görebileceği tutarsızlık, medya destekli “bek-lenti” anafurunun hakim kılındığı bir atmosferde kitleleri narkoz etkisi-ne sokup uyuşturuyor. Devasal seçim ekonomileriyle her türlü kitle “ikna” silahının musluklarını so-nuna kadar açan devlet, hangi par-tinin ne kadar oy aldığıyla esasta il-gilenmemektedir. Varlığını ve ege-menliğini meşrulaştıracak her türlü aracı kitleler gözünde prim yapı-

Dün vatandaşın şekilde belirler ne basa basa ymişlerini inkar

ması amaçlı girilen seçimler ve meclis düzenlemeleri, esasta devletin soluk aldığı evrelerdir. Kitlelerin devletten ve hükümetten olan beklentilerinin her defasında tazelandığı bu süreçlerin bir lütfümüzün çasına önümüze sürülmesi "demokrasıcılık" oyununun en bilindik perdeleridir. Hükümet politikalarının ağırlığı altında ezilen ve yoksullaşan kitlelerin içersine girmiş oldukları çıkmazın devrimci kanallarla buluşma riskini herdaim alınırlar bir ucunda tutan devlet bu anlamıyla seçimlere ve daha önemlisi seçim atmosferinin sokağa hakim olmasına demokrasinin bilindik algılayışının kitlelere nüfuz etmesi bakımından büyük önem vermektedir.

1 Mayıs gibi tarihsel bir güne dahi tahammül edemeyip ülkeyi hapishaneye çeviren zihniyet bugün demokrasi diye sandığı gösterenlerin sahip olduğu zihniyetle aynıdır. Başka bir demokrasi kavrayışı değil, yaklaştığımızda sürecin açmazlarını görmek daha kolaydır ve bu kuşkusuz Halk Demokrasisi'dir.

ABD'ye olan stratejik uşaklık ve dolayısıyla başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın ezilen halklarına olan tarihsel düşmanlık için yarışatutuşanların gelecek adına umut

sözde”sine “anani da al git” diyenler, milyonlarca köylüyü madur edecek en taban fiyatlarıyla halkı yoksulluk batağının daha da derinine itip üzeri-
rüyeler, bugün fındık üreticisine vaadettikleri taban fiyatlarıyla kendi geç-
an geliyorlar

vaadetmeleri dün nasıl bir kandirmacadan ibaretse bugün olan da odur. Milliyetçilikle harmanlanmış sözümona "anti-Amerikancı" sol maskeli Kızıl Elmacı ve her türden ulusalcı-faşist oluşumun kuyruk acısı çekercesine bağırması ise sınıf dokularını gizlemekten ibarettir.

Seçim sürecinin Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin kilitlendiği bir anda gündeme gelmesi, 22 Temmuz sonrası süreçte benzer bir krizin yaşanmayacağı anlamına gelmiyor. Keza krize sebep olan klik çatışması devletin içinde hala cereyan etmektedir. Öyleki "laik anti-laik" dalaşı seçime daha propaganda malzemesi olmuş durumdadır. Seçimi istikrar yakalamanın bir aracı olarak değerlendirenleri seçim sonrası benzer sorunlarla boğuşur halde göreceğiz. Ya da her hamlesi Kemalist kesim tarafından baltalanan "muhafazakar demokrat" kesimin daha ehlileşmiş bir politikaya süreç dahil olacağına tanık olacağız. Keza bu yöndeki bir politik manevra geçtiğimiz günlerde muhafazakar demokrat kesimin açıklamalarına yansdı. Ancak hakim sınıflar açısından değişen her ne olursa olsun; bizimki gibi ülkelerde istikrarın göreceli, krizin ise esas olduğunu gördük-göreceğiz.

Kürt sorunu ve soruna operasyonel askeri bakış açısı bu seçimlerde de yükselen değer olarak milletçiğe bulunmaz fırsat sundu. Sınır ötesi operasyon yapılın mı yapılmasın mı ikilemine indirgenen Kürt sorunu, AKP'sinden CHP'sine, MHP'sinden İP'ne bilimum gerici odağın politik malzemesi oldu. Sınır ötesi operasyon fikrinin hayata geçme olasılığını parlamentodaki bir düzenlemeyle ilişkilendirilerek seçime malzeme yapanlar da çok iyi biliyorlar ki uluslararası güç odakları ve başta ABD olmak üzere meselenin esas aktörleri hesaba katılmadan yapılan her açıklama ve iddia havanda su dövmekten ibarettir. Emperyalizme göbekten bağımlı ekonomik ilişkilerin önemli askeri ve politik adımların tetikleyicisi olduğu unutturularak bağımsız karar alabilirmiş gibi yapmak ülkemiz parlamento siyasetçilerinin bilindik bir tavrıdır. Bilinen bir başka gerçek daha var ki, o da her kim Başbakan veya Genelkurmay Başkanı olduysa yaptığı işlerin başında ABD'ye el öpmeye gitmiş olduğudur. Büyük patrondan destur alınmadan atılacak adımların ne gibi sonuçlar doğuracağı aşikardır. Bağımsız devlet imajına bürünüp ahkam kesmek artık inandırıcı gelme-

mehtedir. Atılan her bir adımın uluslararası güçler hesaba katılarak yapıldığı bilinen bir gerçekken, seçimden seçime koşulların sürekli yükselen milliyetçilikten medet ummaları tamamen kısa vadeli medis hesaplarına dayanmaktadır. Yoksa diğer aktörler hesaba katılmadan meselelerin zorluğunun onları da farkındadır.

IMF ile olan borç ilişkileri ve uluslararası finans kapitale olan yedeklenme, emperyalistlerle olan gizli ve açık anlaşmalar ve suç ortaklığı, Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki millî zulüm politikaları ve yabancılarımızdan Irak halkının yaşadığı dramın stratejik uşaklığı ve sayılabileceğimiz daha bir dizi suçun baş aktörü olan devletin tezgahladığı seçimin, hiçbir sonucu bu suçların ve bağımlılık ilişkilerinin terk edilmesi için yemeyeceğini bir kez daha söylüyoruz. Küçük burjuva reformist çevrelerde dahil olmak üzere halka böylesi bir umut aşılarmaya kalkışanların oynadığı rol gerici ve altedilmedir. Biz bunun altedilmesi için devrimci normlara daha sıkı sarılarak mücadeleyle asılacağız. Sözde değil, halkın gerçek iktidarlaşma mücadelesine...

Hapishanelerde işkence ve kötü muamele hız kesmedi

İnsan Hakları Derneği (IHD) Ankara Şubesi Cezaevi Komisyonu ve Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi Cezaevi İzleme Komisyonu'nca hazırlanan raporlar hapishanelerde işkence ve kötü muamelenin artarak devam ettiğini ortaya koydu

İnsan Hakları Derneği (IHD) Ankara Şubesi Cezaevi Komisyonu ve Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi Cezaevi İzleme Komisyonu hapishanelerde yaşanan hak ihlallerinin yer aldığı raporlarını açıkladı.

Her iki raporda da Adalet Bakanlığı tarafından Ocak ayında yayınlanan genelgenin uygulanmadığı belirtilirken, özellikle F tipi hapishanelerde bulunan siyasi tutukluların sürekli hapishane idaresi, gardiyan ve jandarmaların keyfi uygulamalarına ve saldırılarına maruz kaldığına dikkat çekildi.

IHD Ankara Şubesi Cezaevi Komisyonu ve Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Cezaevi İzleme Komisyonu'nun tutuklular ve yakınlarının yaptıkları

başvurular, kurum üyelerinin gerçekleştirdikleri hapishane ziyaretleri, tutsak aileleri ve arkadaşlarının gerçekleştirdikleri görüşler üzerinden hazırladıkları raporlar hapishanelerde tecrit ve tredman uygulamalarının hız kesmeden devam ettiğini birkez daha gözler önüne sermiş oldu.

İşkence ve kötü muamele hız kesmedi

İnsan Hakları Derneği (IHD) Ankara Şubesi Cezaevi Komisyonu'nun hazırladığı 2007'nin ilk yedi aylık döneminde yaşanan hak ihlallerinin yer aldığı raporda hapishanelerdeki hasta hükümlü ve tutukluların sevk sürecinde saldırıya uğradıkları, kişisel ihtiyaçlarının engellendiği, sevkler sırasında çınlıplak soyuldukları,

tartaklama, ıslatma, yerde sürüklenme gibi muamelelere maruz kaldıkları örneklerle ortaya koyularak, işkence ve kötü muamelenin hız kesmeden devam ettiği belirtildi. F tipi hapishanelerde tecrit koşullarından dolayı tutuklu ve hükümlülere migren, kronik sinüzit, kronik bronşit, sindirim ve boşaltım sistemi rahatsızlıkları, göz problemleri, sürekli kulak çınlaması, uyku bozukluğu, adaptasyon yetersizliği, tepkisellik, sabırsızlık gibi rahatsızlıkların yaşandığı belirtilen raporda, Wernicke Korsakoff, kanser, şizofreni, Hepatit B gibi özel bakım gerektiren hastalıkların tecrit koşullarında daha da ağırlaştığına dikkat çekilerek, tutukluların muayene sürecinde kameralı ring, ayak altı araması, kelepçeli muayene gibi uygulamalarla karşı karşıya kal-

dıkları, bu uygulamalara karşı çıkanların da muayene ve tedavi haklarının ellerinden alındığına dikkat çekildi. Tutukluların haberleşme sınırlandırmaları hakkında da bilgilerin yer aldığı raporda, mektupların sıklıkla ek-sik ya da hiç verilmemesi durumlarıyla karşılaşıldığı, ayrıca, slogan atmak, keyfi aramalara direnmek, selamlaşmak, şarkı söylemek gibi gerçekçilerle tutuklu ve hükümlülere görüş, mektup yasağı, revire çıkarmama, hücre cezası, havalandırma yasağı gibi disiplin cezaları verildiğine dikkat çekildi.

Hapishaneler hak ihlallerinin

en sık yaşandığı yerler

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi Cezaevi İzleme Komisyonu'nun Nisan, Mayıs ve Haziran aylarında hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine ilişkin hazırladığı raporunda, özellikle 19 Aralık 2000 tarihinden itibaren tutuklu ve hükümlülerin iyileşmesi gereken hastalar olarak görülmeye başlandığı, iyileştirme yöntemi olarak da tecrit ve tredman yöntemlerinin uygulandığı belirtilerek, hapishanelerin ülkede hak ihlallerinin en sık yaşandığı yerler olduğuna dikkat çekildi. Hapishanelerde Adalet Bakanlığı'nın yayımladığı son genelgenin ya uygulanmadığı ya da kısmen uygulandığına dikkat çekilen raporda, ayrı başlıklar altında hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine ayrıntılı bir şekilde örneklerle yer veriliyor. Hazırlanan 18 sayfalık raporun sonuç ve değerlendirme bölümünde de, Adalet Bakanlığı'nın yayımladığı 45/1 No'lu genelgenin tam ve amacına uygun uygulanması, uygulamayan yetkililerin cezalandırılması, insan onuruyla bağdaştırılamayacak uygulamalar, kötü muamele ve işkencelerin son bulması, tutuklu ve hükümlülerin yaşamsal sağlık problemlerinin ivedilikle ele alınıp çözülmesi, tedavi edilmelerinin önündeki her türlü engelin kaldırılması taleplerine yer verildi.

Tekirdağ 1 No'lu F tipinde Haziran ayı hak ihlalleri

F tipi hapishanelerde özellikle devrimci tutuklu ve hükümlülerin maruz kaldığı keyfi uygulamalar, hak ihlalleri ve işkencelere örnek olması nedeniyle İzmir Cezaevi İncis-yatifi tarafından gönderilen ve sadece Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde geçtiğimiz Haziran ayında yaşanan bazı hak ihlallerini gösteren yazıyı sizlerle paylaşıyoruz:

- Sohbet alanlarına tutukluların mektup-kitap ve benzeri şeyler götürmesi engelleniyor. Ayrıca her ay sonu açık görüş haftası denilerek bir haftalık sohbet hakları gasp ediliyor. Gerekece olarak da "sohbet alanlarında açık görüş yapılıyor " deniliyor. Oysa işlikler ve kütüphane boş, buralar da sohbet alanı olarak kullanılmıyor. Her ay sonu haftası böylece tutukluların sohbet hakları gasp ediliyor.

- Barış Akkuş'un ailesinin getirdiği eşofman lacivert olduğu gerekçesi ile verilmedi.

- Turaç Solak'ın 12.06.2007 tarihinde Son-gül Akbay'a göndermek istediği bir adet taahhütlü mektuba içeriğinde "devlet birimle-ri hakkında karalamacı, yalan ve yanlış ifa-deler" bulunması nedeniyle disiplin kuru-lunca el konuldu.

- İzmir Cezaevi İncis-yatifi'nin Murat Karayel'e gönderdiği mektubun içinde bulunan üç adet fotoğraf idare tarafından sakıncalı görülerek verilmeli.

- 25.05.2007 tarihinde Gebze Hapishane-si'nden Erkan Salduz'a gelen mektubun içe-risindeki kart (papatya resmi çizili) sakıncalı görülerek verilmeli.

- Genel arama esnasında Barış Akkuş'a ait flüte el konuldu. Gerekece olarak ise, hücrede iki adet enstrüman aleti olmaz denildi.

- Coşkun Akdeniz'in Tekirdağ 2 No'lu Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Baysal De-

mirhan'a pul yapıştırarak yolladığı üç adet mektup yerine ulaşmadı. Pul yapıştırarak yollanan hemen hemen bütün mektuplar adresine ulaştırılmıyor, kayboluyor. Pullu mektupların akıbetini öğrenemeyen tutsak-lar, mektuplarını taahhütlü ya da APS yoluyla yollamak zorunda kalıyor. Bu da tutuklular için hayli masraflı oluyor.

- İsmail Yılmaz'a gelen mektuba yapıştırılmış gül kurusu kopartılıp alınmıştır.

- Kürtçe yayın yapan Azadiya Welat gazetesi tercüman yok denilerek verilmiyor. Gazete Haziran ayı boyunca hiç verilmedi. Oysa daha önce 2 ay boyunca bir sakınca görülmeyerek düzenli olarak verilmişti.

- Hapishane idaresi tarafından Kürtçe yazılmış kitaplar tutuklulara hiç verilmiyor. Gerekece olarak tercüman yokluğu gösteriliyor. Tercüman olsa da tercümanlık parası tut-saklardan kesiliyor.

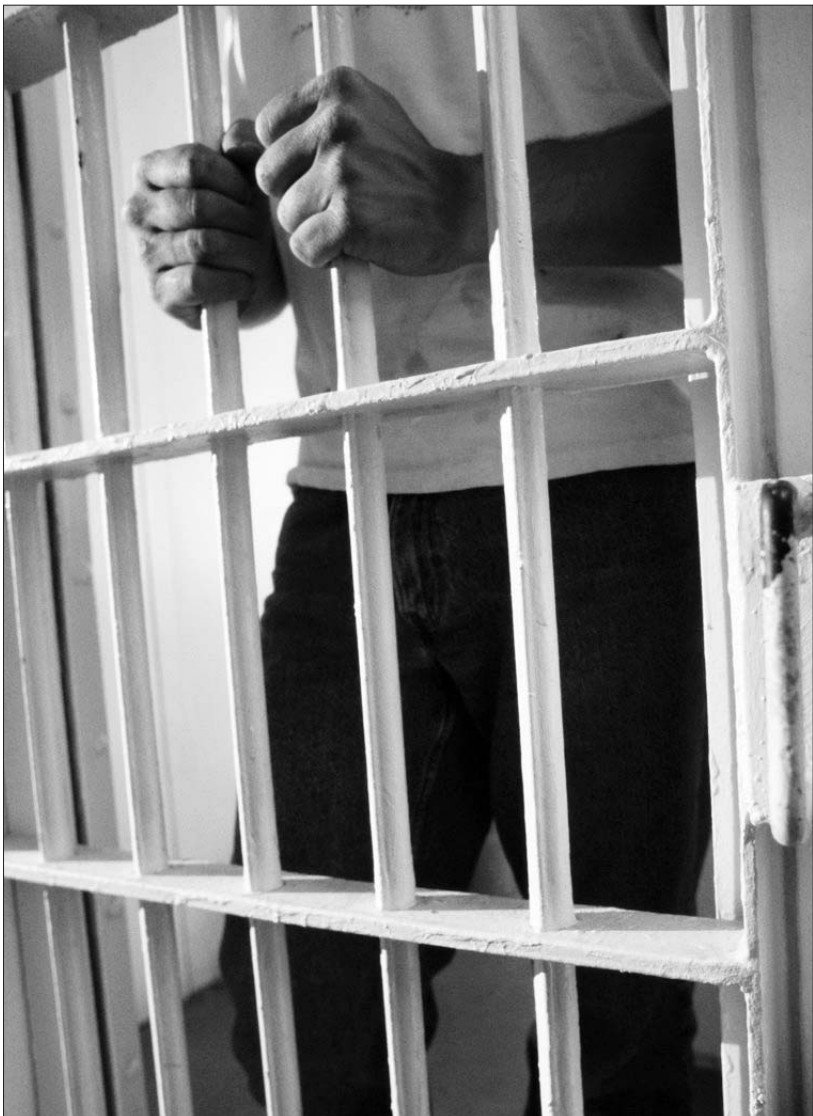
- Revire çıkıp revir doktoru ile yaşanan tartışma sonucunda saldırıya uğrayan Turhan Günana'ya 5 günlük hücre cezası verildi.

- İsmail Yılmaz 22 .06.2007 tarihindeki duruşmasından çıktıktan sonra elleri kasıtlı olarak sıkı bir şekilde kelepçelenmiştir. Bu nedenle bir süreliğine sözlü bir sürtüşme yaşanmıştır.

- C-88 nolu hücrenin tuvalet kapısının tokmağı ve iç kilidi (sürgüsü) paslanmadan kaynaklı kırılmıştır. Ve kapılar tam olarak kapanmamaktadır. Tutukluların üç aydır defalarca dilekçe ile başvurmaları ve sözlü olarak durumu belirtmelerine rağmen herhang-i bir tamirat yapılmamıştır.

- Turaç Solak ve Erkan Salduz'un aylardır yer değişikliği talepleri yerine getirilmiyor. Yapılan bütün girişimler sonuçsuz kalıyor.

En çok insan hakkı ihlali hapishanelerde yaşıyor

Medis İnsan Hakları Komisyonu'nun son beş yılı kapsayan 22. dönem verileri ülkede yaşanan hak ihlalleri, işkence ve kötü muamele gibi uygulamalara ilişkin ilginç veriler sunuyor. Son beş yıl içerisinde Medis İnsan Hakları Komisyonu'na başta hapishanelerle ilgili yaşanan sorunlar olmak üzere; gözaltı, işkence, kötü muamele, kayıplar, yargı ile ilgili sorunlar, gayrimenkul sorunları, göçmen sorunları, memur sorunları, işçi sorunları, özürliülerin sorunları, üniversitelerle ilgili sorunlar da dahil 5 bin 500 başvuru yapıldı. Komisyonu en fazla başvuru, ülke demokratikleşiyor naralarının en çok atıldığı 1 Ekim 2005-1 Temmuz 2006 tarihleri arasında yapılırken, son beş yılda yapılan başvuruların sayısal olarak çoğunluğunu hapishanelerde kalan tutuklu ve hükümlüler tarafından yapılan başvurular oluşturuyor.

TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na 22. dönem boyunca yapılan başvuruların büyük çoğunluğu hapishanelerdeki tutuklu ve hükümlülerden geldi. Tutuklu ve hükümlülerin başvuru nedenleri arasında keyfi tutum ve işlemler, koşulların iyileştirilmesi, kötü muamele, nakil isteği, tedavi isteği gibi başlıklar yer alıyor.

Şemdinli davası bir kez daha ertelendi

Şemdinli'de 9 Kasım 2005 tarihinde Umud Kitabevi'ne yapılan bombalı saldırıyla ilgili olarak yargılanan JITEM üyelerinin Yargıtay tarafından bozularak iade edilen davasının duruşması reddi hakim talebinin kesinleşmesi için ertelendi.

Başından beri JITEM üyesi sanıkların aklanması yönünde bir seyir izleyen Şemdinli davalarının son duruşması 11 Temmuz günü Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşmada, Diyarbakır Barosu Başkanı Sezgin Tanrıkulu, Van Barosu Başkanı Ayhan Çabuk, ÇHD Genel Sekreteri Selçuk Kozağaçoğlu, Seferi Yılmaz, avukatlar ile sanıklar Ali Kaya, Özcan İlideniz hazır bulundu.

Sanıklar Yargıtay kararının uygulanmasını istedi

Duruşmada ilk olarak konuşan mahkeme heyeti başkanı Muharrem Ballı, mahkemenin bir önceki duruşmada yapılmasını istediği keşfin Hakkari Valiliği'nin güvenlik sorununu gerekece göstermesinden kaynaklı olarak yapılmadığını belirtmesinin ardından konuşan sanık JITEM üyeleri Ali Kaya ile Özcan İlideniz, dava dosyasının Yargıtay kararı-na uyularak askeri mahkemeye gönderilmesini talep etti.

Kozağaçlı: Valilik suç işlemiştir

Duruşmada mağdur avukatları adına söz alan ÇHD Genel Sekreteri Selçuk Kozağaçlı, Hakkari Valisi'nin bilinçli olarak keşfin engellenmesi için güvenlik sorununu ortaya attığını belirterek, valiliğin aldığı kararla suç işlediğini söyledi. Mahkemenin başından beri sürekli müdahalelere maruz kaldığını hatırlatan Kozağaçlı, mahkeme heyetinden kararında direnerek dosyayı Yargıtay Ceza Genel Kurulu'na göndermesini istedi. Diyarbakır Baro Başkanı Sezgin Tanrıkulu da, mahkeme üzerindeki baskılara dikkat çekerek, "son olarak 12 Nisan'da Genel Kurmay Başkanı'nın yaptığı konuşma da bunun açık göstergesidir" şeklinde konuştu.

Savcı dosyanın askeri mahkemeye gönderilmesini istedi

Duruşmada iddia makamı olarak bulunan Savcı Sezgin Kanmaz, mahkeme heyetinin görevsizlik kararı vererek dosyayı askeri mahkemeye göndermesini istedi. Kanmaz'ın iddianamesini yazdırırken bazı cümlelerin altını tutanaklarda çizdirmesi tepkilere neden oldu. Mağdur avukatları savcının bilinçli ve yasal olmayan bir şekilde cümlelerin altını çizdiğine dikkat çekerek, altı çizilen cümlelerin düzeltilmesini istedi.

Sanık ve tanıkların beyanlarını ardından mahkeme heyeti, sanıkların tutukluluk hallerinin devamını ve sanık avukatlarının reddi hakim talebinin sonuçlanması için duruşmayı ileri bir tarihe erteledi.

DHP İstanbul’da Erbaş ve Tuncel’i destekleyecek

DHP, Kürt ulusuna yönelik baskı, imha ve inkar saldırılarına karşı ezilen Kürt ulusunun adaylarını destekleyeceğini duyurduğu açıklamasında, ÖDP’li Uras’ın aday olduğu İstanbul 1. Bölge’de boykot yapılması, 2. Bölge’de bağımsız aday Doğan Erbaş ile 3. Bölge’de bağımsız aday Sebahat Tuncel’in desteklenmesi çağrısında bulundu

Demokratik Haklar Platformu (DHP), 8 Temmuz günü bir basın açıklaması yaparak seçimlerde İstanbul 2. Bölge adayı Doğan Erbaş ve 3. Bölge adayı Sabahat Tuncel’i destekleyeceğini duyurdu. Ezilen Kürt ulusunun adaylarını destekleyeceğini duyuran DHP, 1. Bölge’de DTP’nin de desteklediği Ufuk Uras’ı desteklemediğini belirterek burada seçimleri boykot edeceğini duyurdu.

İstanbul DHP üyeleri, Taksim Galatasaray Postanesi önünde yaptıkları basın açıklamasında, Türk hakim sınıfının baskı ve saldırılarına karşı ezilen Kürt ulusunun demokratik-meşru hak ve taleplerini ve yürüttükleri mücadeleyi desteklediklerini, sahip çıktıklarını belirttiler. DHP adına açıklamayı okuyan Hümeysra Doğan, erken seçim startının başlamasıyla birlikte gerici faşist düzen partilerinin yalan dolu beyanlarla oy toplama telaşına düştüklerini ifade ederek, “Özünde niteliksel açıdan önemli farklılıklar taşımayan bu partilerden bazıları çeşitli pazarlıklar sonucu birleştiler. Pazarlıkların konusunun sadece koltuk sayısı üzerinden olması bile farklı klikleri temsil eden düzen partilerinin esas hesaplarının kaç koltuk kapabilecekleri üzerine olduğunu gösteriyor” dedi.

"Yeni Demokrasi mücadelesini yükseltelim"

Faşizmin demokratik görünme aracıyla

parlamento maskesini kullandığını belirten Doğan, "Parlamento maskesine bel bağlamak,

halkımızın kurtuluş mücadelesini sisteme yedekleyerek çıkmaza sürüklemeaktır. Ülkemizdeki sömürü düzenini alt etmenin yolu Yeni Demokrasi mücadelesinin yükseltilmesi ve Ye-

ni Demokratik İktidar’ın kurulmasıyla sağlanacaktır” dedi.

Türk hakim sınıfının emperyalizme daha rahat uşaklık edebilmek için toplumun ilerici kesimlerine yönelik saldırılarını arttırdığına dikkat çeken Doğan, açıklamanın devamında

şöyle dedi; "Tek dil, tek ulus, tek kimlik ve tek bayrak anlayışında somutlaşan resmi ideolojinin sahipleri, ırkçı, şoven saldırılarını sürdürüyor. 2007 seçimlerine bağımsız adaylarla katılma kararı alan Kürt ulusal hareketinin adaylarından başta eski DEP milletvekilleri olmak

üzere birçoğunun adaylık başvuruları reddedildi. Bağımsız adayların birleşik oy pusulasında yer alması kararlaştırılarak, oy kullanımı sırasında kafa karışıklığı yaratılmak istendi. Seçim mitinglerinde bağımsız adaylara oy vermeyin çağrıları yapılıyor”.

DHP’nin, Türk hakim sınıfının tüm bu baskı ve saldırıları karşısında ezilen Kürt ulusunun demokratik, meşru hak ve talepleri doğrultusunda yürütmüş olduğu mücadeleyi sahlendiğini belirten Doğan, "Bu nedenlerden dolayı halkımızı İstanbul 2. Bölge’den bağımsız milletvekili adayı olan Doğan Erbaş ve İstanbul 3. Bölge’den bağımsız milletvekili adayı olan Sebahat Tuncel’i desteklemeye çağırıyoruz” dedi ve diğer illerde de ezilen Kürt ulusunun bağımsız adaylarını destekleyeceklerini duyurdu.

Yapılan açıklamanın ardından DHP üyeleri, "Yaşasın Yeni Demokrasi mücadelemiz", "Türk-Kürt-Ermeni yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme karşı Halk Savaşı" sloganlarını attılar. Eylemin bitmesinin ardından açıklamayı okuyan Hümeysra Doğan polis tarafından gözaltına alındı. Doğan, ifadesinin alınmasının ardından serbest bırakıldı.

"Vatanseverler" hep çete mi kurar!

Son zamanlarda Türk devletinin temel direklerinden TSK ve Emniyet Müdürlüğü elemanlarının oluşturdukları kontra örgütlenmelerinin açığa çıkması revaçta iken, bu kez MHP’ye bağlı Ülkü Ocakları’nın kirli ilişkilerine yeni bir halkanın eklenmesine tanıklık ettik.

13 Temmuz sabahı Konya, Çorum, Denizli, Antalya, İzmir, Samsun ve Kayseri’de eş zamanlı olarak Ülkü Ocakları’na ve 34 ayrı eve operasyon düzenlendi. Operasyonlarda işkence aletleri, kanlı sopalar ile 4 tabanca ve 1 pompalı tüfek ele geçirilirken, operasyonla birlikte Ülkü Ocakları tarafından organize edilen oluşumun çek-senet tahsilatı, cinayet, haraç alma, adam yaralama gibi sayısız eylem gerçekleştirildiği bir kez daha kayıtlara geçti. Operasyonlar kapsamında aralarında Konya Ülkü Ocakları İl Başkanı İslam Alim ve eski başkan Zeki Zorlu’nun da bulunduğu 35 kişi gözaltına alındı.

“Medya sektöründeki kıyıma son”

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) üyeleri, Aydın Doğan’ın sahibi olduğu Doğan Medya Grubu’na ait Radikal gazetesi ve diğer medya kuruluşlarından atılan basın emekçilerine destek eylemi yaptı.

10 Temmuz günü İstanbul Çağaloğlu’ndaki Türkiye Gazeteciler Sendikası önünde bir araya gelen çeşitli demokratik kitle örgütü ile sivil toplum örgütü üyesi bir grup, "Medya kıyımına son" yazılı pankart açarak Milliyet gazetesinin Çağaloğlu’ndaki bürosuna yürüdü. "AKP’ye fanatik, işçilere RADİKAL", "Emekçiler sustukça sayfalar boşalıyor" yazılı dövizler taşıyan grup, Milliyet gazetesi irtibat bürosu önünde bir basın açıklaması gerçekleştirerek Doğan Medya Grubu’nda yaşanan işçi kıyımını protesto etti. Kitle adına yapılan açıklamada; insan haklarını, adaleti, demokrasiyi savunan gazetecilerin işten çıkartıldığı belirtilerek, basın emekçilerine yönelik bu kıyım karşı mücadeleden süreci kaydedildi.

Son bir aylık süre zarfında, Radikal, Hürriyet, Dünya, Doğan Haber Ajansı, Star TV, Flash TV ve Show Tv’de sendikalaşma çabasını engellemek amacıyla 100’e yakın basın emekçisinin işine son verildi.

İşçi Partililerin saldırısı protesto edildi

Ankara’da Mamak İşçi Kültür Evi’ne İşçi Partililerin yaptığı saldırı İzmir’de protesto edildi. 14 Temmuz tarihinde Konak Kemeraltı girişinde basın açıklaması yapan DHP, BDSP, Partizan, Kaldıraç, Köz ve Yenikapı Tiyatro Topluluğu üyeleri, "İşçi Partisi’nin ipi devletin elinde" yazılı pankart açarak Mamak İşçi Kültür Evi’ne yapılan saldırıyı protesto ettiler.

Kurumların ortak yaptığı basın açıklamasında, "Sömürü düzeninin devam edebilmesi için egemenler bildik oyunlarını oynamaya devam ediyorlar. Genelkurmay’ın direktifleriyle

le harekete geçen sözde 'vatansever kuvvetler' ırkçı-şoven kampanyalarına her geçen gün daha da hız verirken, devrimcilere, yurtsever Kürt halkına karşı da saldırılarını tırmandırıyorlar. Linçlerle başlayan, Hrant Dink cinayetiyle devam eden bu saldırılar zincirine yakın bir zaman önce Malatya’da misyonerlik yapıldığı iddia edilerek bir kitabevinin basılması ve içerde bulunan insanların vahşice katledilmesi eklenmişti. Seçim gündemini de kafatasçı zihniyetlerini tüm topluma empoze etmek amacıyla kullanan ırkçı-gerici-şoven sivil faşist çeteler, üniformalı üstlerinden aldıkları emir-

lerle harekete geçmiş durumdalar. CHP konvoyuna zafer işareti yapan bir Kürt çocuğu konvoydan açılan ateş sonucu yaralanırken yine birçok yerde ırkçı-şoven saldırılar hız kazanmış durumda" denilerek açıklamaya şöyle devam edildi; "İP’leri devletin elinde bulunan çetelere karşı bu saldırılar vesilesiyle bir kez daha ilan ediyoruz; ne devrimciler ne de Kürt halkı yaratmak istediğiniz bu korku imparatorluğuna teslim olmayacak. Bu gerici-şoven ablukayı Türkiye işçi sınıfı, emekçiler ve kardeş Kürt halkı omuz omuza mücadele ederek parçalamasını bilecek. Bizler Madımak’ta yakı-

lan canlarımıza kibriti kimlerin çıktığını bildiğimiz gibi, bu yangını üfleyerek, seyrederek büyüten sözde laikleri de iyi tanıyoruz. Susurluk’ta, Şemdinli’de suçüstü yakalanan çetelerin kimlerin hesabına çalıştığını da çok iyi bilmekteyiz. Emekçileri sömürmekte, kardeş Kürt halkına yönelik düşmanlıkta, imha ve inkar politikalarında ısrar edenlerin tüm saldırılarını boşa çıkaracak, halkların kardeşçe yaşadığı, sömürsüz, özgür bir geleceği hep birlikte yaratacağız”.

Basın açıklaması, sık sık atılan "Baskılar, saldırılar bizleri yıldıramaz", "Mamak işçi kültür evi yalnız değildir", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganlarıyla sona erdi.

Ankara'da devlet terörü sürüyor

Ankara’da Mercan Vadisi şehitlerinin yıldönümünde yapılan basın açıklamasına katılanlara yönelik gözaltı terörü sürüyor. Basın açıklamasına katıldığı gerekçesiyle DHP aktivisti Hasret Soyulu da 11 Temmuz günü, geceyarısında evi basılarak gözaltına alındı. Daha önce tutukla-

nan 6 DHP aktivisti gibi, Hasret Soyulu da "suç ve suçluyu övmek" iddiasıyla tutuklanarak Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi’ne gönderildi. 17 Haziran tarihinde, Mercan Vadisi’nde katledilen 17’ler için yapılan basın açıklamasına katıldıkları için daha önce 28 Haziran tarihinde sa-

bah erken saatlerde evleri basılarak gözaltına alınan DHP aktivistlerinden 6’sı "suçu ve suçluyu" övdükleri gerekçesiyle tutuklanarak Sincan F Tipi Hapishanesi ve Sincan Kadın Kapalı hapishanelerine gönderilmişlerdi.

Şehit Fatih nemir

Türk ordusunun yaptığı operasyonlardan birinde 4 Temmuz günü Dersim-Bingöl kırsalında şehit düşen Halk Savunma Güçleri (HPG) gerillası Fatih Ekmekçi’nin halasının oğlu ile Fatih Ekmekçi ve Kürt ulusal mücadelesi üzerine bir röportaj yaptık.

Türk ordusunun yaptığı operasyonlardan birinde 4 Temmuz günü Dersim-Bingöl kırsalında şehit düşen Halk Savunma Güçleri (HPG) gerillası Fatih Ekmekçi’nin halasının oğlu ile Fatih Ekmekçi ve Kürt ulusal mücadelesi üzerine bir röportaj yaptık.

Türk ordusunun yaptığı operasyonlardan birinde 4 Temmuz günü Dersim-Bingöl kırsalında şehit düşen Halk Savunma Güçleri (HPG) gerillası Fatih Ekmekçi’nin halasının oğlu ile Fatih Ekmekçi ve Kürt ulusal mücadelesi üzerine bir röportaj yaptık.

Bir şehit yakını olarak bize Fatih Ekmekçi’ yi anlatabilir misiniz?

Çocukluğu Muş-Bulanık’ta geçti. Kalabalık bir ailenin çocuğuydu. Daha sonra İstanbul’a gi-

dewrek çorap fabrikasında çalışmaya başladı. Çocukluğunda gerillaya karşı belirli bir sempatisi vardı, onlara hep sıcak bakardı. Kendisi de çok sıcak ve hareketli bir insandı. Çok genç yaşta gerillaya katıldı. Bir defteri vardı ve o defterin içinde marşlar ve şiirleri vardı, sürekli bunları okurdu. Sadece ilkokula kadar okul okumuştı. İstanbul’a gittiğinde fabrika işçisi olarak çalıştığı zaman gerillaya katılıyor.

Onun öne çıkan özellikleri nelerdir, kısaca anlatabilir misiniz?

Onu çok az görmeme rağmen bende belirli etkiler bırakmıştır. Çevresinde de böyle tanınır zaten. İnsanlarla diyalogu çok iyiydi. Çok çabuk diyalog kurabiliyordu. Çok sıcak kanlı ve ilişkile-

ri çok iyi olan biriydi. Ailesine düşkün biriydi, onları çok düşünürdü. Belki de onların kurtuluşu için de savaşmaya gitti.

Onun verdiği mücadeleye nasıl bakiyorsunuz?

Sonuçta gitti, bir savaş verdi ve şehit oldu. Ama halkı için şehit oldu. Halkı için savaştı ve doğru, güzel şeyler için savaştı. Kendi de biliyordu şehit düşeceğini. Dedim ya, halkı ve özgürlüğü için savaşıyordu. Bizim elimizden gelen tek şey mücadeleyi, onun mücadelesini büyütmek, halkımız ve özgürlüğümüz için savaşmak.

Türk devletinin yürüttüğü haksız savaş nedeniyle Fatih Ekmekçi de dahil olmak üzere binlerce, onbinlerce kişi şehit düştü, yaşamını yitirdi. Bu durum hakkında ne söylemek istersiniz?

Bu operasyonlarla amaçlanan şey tamamen bir diktatörlük ve hakimiyet meselesidir. Tamamıyla soykırım ve işgaldir. Bir zamanlar Almanya’nın Yahudilere, şimdilerde de İsrail’in Filistin’e yaptığını Kürtlere yapıyorlar, yapmaya çalışıyorlar. Bu topraklarda sadece Türklerin yaşayabileceğini söylüyorlar. Bu ülkede başka uluslar, milliyetler de yaşıyor. Bunun için mücadele etmeliyiz, ancak savaşarak kazanabiliriz. Bugünkü gerilla mücadelesi askerler köyleri yaktığı, operasyonlar yaptığı için vardır. Yani özgürlükler için. Bunun için ancak silahlı mücadele yapılır. TC’nin bugünkü mücadelesi ters tepmiş ve halk silaha sanılmıştır. Bugün TV’lerde, gazetelede PKK köy yakıyor diye propaganda yapılıyor, bu yalandır, insanları kandırıyorlar. Halkı için savaşan biri kendi halkının köyünü yakar mı? Yokmaz elbette. Bugün baktığımızda

1980 öncesi kadar büyüklükte bir mücadele olmayabilir, fakat mücadele hala devam ediyor.

Bugünkü duruma baktığımızda Türk ordusunun operasyonlarında artış olmasına rağmen Kürt ulusal hareketi tam tersine banş sürecinde olduğunu söylüyor. Sizce bu süreç savaşı nasıl etkiledi?

Bu süreç ulusal hareketin gerilemesine ve zaman kaybetmesine neden oldu. Daha çok katliam yapıldı. Mücadelenin gerilemesine sebep oldu bu. Askerlerin operasyonları arttı. Askerlerin güç kazanmasına neden oldu. Bugün bu operasyonların artmasını banş süreci hızlandırdı. İnsanlar özgürlükleri için savaşmalılar. İbrahim yoldaşın açtığı bir yol var, ancak savaşarak kazanınız. Tek taraflı diyalog ya da konuşmak bize birşey getirmez. Örneğin DEP’li milletvekilleri bir zamanlar meclise girdiklerinde Kürtçe yemin ettikleri için tutklanmışlardı. Konuşmakla birşeyin değişmediğini görüyoruz.

Son olarak neler söylemek istersiniz?

İnsanlara eşit yaklaşılması gerekiyor. Ben milliyetçiyim, vatanseverim diyenler doğuya operasyon yapmaktan bahsediyorlar seçim arefesinde. Oradakilere insan gözüyle bakılmıyor. Vatani parçalıyorlar, bölüyorlar diyorlar, oysaki asıl bölücülüğü onlar yapıyorlar.

Fındık üreticisine rahat yüzü yok!

Fındık taban fiyatının brüt 5.15 YTL, net ise 4.75 YTL olarak açıklandığı ülkemizde, fındığın kilo başına maliyetinin 4.59 YTL olduğu göz önüne alındığında, AKP hükümetinin, fındık üreticisine biçtiği değer daha rahat görülecektir

Geçen yıl AKP'ye karşı yüz bini aşkın üreticinin sokaklara dökülerek yolları kapatmasına yol açan fındık fiyatı bu yıl yine üreticiyi isyan ettirecek gibi görünüyor. Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) tarafından kilo başına üretim maliyetinin 4.59 YTL olarak belirlendiği 2007 ürünü fındık için AKP hükümetinin açıkladığı müdahale fiyatı ise net 4.75 YTL!

Hükümetin 2006'da fındık taban fiyatını 4 YTL olarak açıklamasına karşın, piyasada fındığın kg fiyatının 2.5 YTL'ye kadar düştüğü hatırlandığında, bu yıl da fındık fiyatlarının taban fiyatının çok daha altında alıcı bulacağı görülecektir.

Fındık fiyatını kim belirliyor?

Ülkemizde, yabancı tekellerin piyonluğunu yapan, onlar adına ve elbette kendi çıkarlarını da gözeterek fındık fiyatlarını belirli bir düzeye çeken büyük tüccarlar oldukça etkin. Kimdir bunlar? Cüneyt Zapsu, Kenan Oltan, Mustafa Poyraz, ülkemizdeki

en büyük fındık ihracatçısı firmalardan olan Progida'nın ortağı olan İstanbul Fındık İhracatçıları Birliği Başkanı Ufuk Özgüngün bunlardan ilk akla gelenler.

Hatırlayacaksınız, geçtiğimiz yıl fındık fiyatı belirlenirken Başbakan Tayyip Erdoğan'ın danışmanlığını yapan Cüneyt Zapsu'nun fındık fiyatını düşürme uğraşı içinde olduğu, FİSKOBİRLİK'i kendi hedefleri doğrultusunda hareket ettirmek istediği, çünkü kendisinin ülkemizdeki en büyük fındık ihracatçısı (tüccar olarak) olduğu çokça yazılıp çizilmişti. İşte dünyadaki toplam üretiminin yüzde 75'i ülkemizde gerçekleştirilen fındığın fiyatı da, yabancı tekellerin ülkemizdeki bu piyonları aracılığı ile belirleniyor. Yabancı tekeller, ülkemizdeki Zapsu gibi tüccarlarla bir sene öncesinden, belirledikleri bir fiyat (örneğin kilo başına 2 dolar gibi) üzerinden fındık alımı konusunda anlaşılır. Alivre adı verilen bu işlemde tüccarın çıkarına olan şey; fındık fiyatının, anlaşılardan tutarın altında olmasını sağlamak-

tır, ki tüccarın elde ettiği karın esas bölümü buradan gelir. Bundan ötürü Zapsu gibi yabancı tekellerin ülkemizdeki piyonu olan tüccarlar, fındık fiyatını minimum düzeyde belirlemesi için hükümete her türlü baskıyı yaparlar, elbette onların yabancı efendileri de. Bu tablonun sonucunda da tıpkı geçen yıl ve daha önceki yıllarda olduğu gibi fındık üreticisinin maliyetini bile karşılamayan bir fiyat ortaya çıkıyor.

Son durum nedir?

Cüneyt Zapsu, 2003 yılında Sabah gazetesinde bir yazı yazmış ve fındık fiyatlarının yükseltilmemesi gerektiğini ısrarla belirtirerek; "fiyatlar artarsa elde edilen gelir düşer" demişti. Ancak 2002 yılında 255 bin 918 ton fındık satılıp 593.690.721 dolar gelir elde edilmiş olmasına karşın 2003 yılında da yurt dışına yapılan 217 bin 176 tonluk fındık ihracatından 878.754.034 dolar elde edilmişti!

Yine hatırlayacağınız üzere 2006 yılın-

da Zapsu ve Tayyip Erdoğan ile FİSKOBİRLİK arasında fındık fiyatları ve bu fiyatı kimin belirleyeceğine ilişkin bir meydan muharebesi yaşanmıştı. Filler arasındaki bu çatışma nedeniyle fındık fiyatları 4 YTL olarak açıklanmış ve piyasadaki alış fiyatı ise 2.5 YTL'ye kadar gerilemişti. Bu dalıştan yine küçük ve orta ölçekli fındık üreticisi zarar görmüş ve Ordu'da yüz bini aşkın üreticinin katıldığı fındık eylemi gerçekleşmişti.

Fındığın kilo başına maliyetinin 4.59 YTL olduğu göz önüne alındığında, fındıkta tablonun; gerek fındık üreticisi açısından, gerekse de ihracat açısından pek de farklı olmayacağı görülüyor. İlk bakışta fındık fiyatında önceki yıla göre bir artış olduğu, bunun da üreticinin beklentilerini karşıladığı yanılsaması içerisine girilebilir. Ancak son bir yıl içerisinde benzinden sulama ve ilaçlama giderlerine kadar birçok girdideki fiyat artışı karşısında bu fiyat artışının pek bir hükmünün olmadığı ortada.

KESK üyesi kamu emekçileri 13 Temmuz günü ülkenin birçok yerinde bordro yakma eylemi yaparak, hükümetin kamu emekçilerine yapacağı yüzde 3.9 oranındaki zamma tepki gösterdiler ve insanca yaşama yetecek bir ücret için makul bir zam talebinde bulundular.

PETKİM'i "babalar gibi" sattılar!

Ülkemizdeki tek petro-kimya kuruluşu olan PETKİM'in yüzde 51 oranındaki hissesi, 2 milyar 50 milyon dolara Trans Central Asia Petrochemical Holding isimli ortak girişime satıldı. 5 Temmuz günü gerçekleştirilen özelleştirmede satışın tamamlanması için ilk olarak Rekabet Kurulu'nun ardından ise özelleştirme Yüksek İdaresi'nin onayı beklenerek.

PETKİM'in satılması ile, TPAO'nun temel kuruluş biçimi olan dikey entegre yapı da parçalanmış oldu. Bir başka deyişle arama, sondaj ve üretim alanlarında faaliyet göster-

ren TPAO'nun temel ayaklarından biri kesilmiş oldu. Bu dikey entegre yapının parçalanmasıyla, gelir sağlayan ve karlı alanları kaybedilen Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın (TPAO) faaliyet alanı arama ve üretimle sınırlandırılmış, böylece TPAO'nun kolayca ve değerinin altında bir fiyatla özelleştirilmesinin yolu döşenmiştir. AKP hükümeti tarafından hazırlanan, Cumhurbaşkanı tarafından veto edilen ve şu an TBMM'de bekleyen Türk Petrol Kanunu da TPAO'nun özelleştirilmesine dönük bir adım niteliğindedir. Söz konusu yasa ile TPAO'nun devlet

adına petrol-doğal gaz arama ve üretim faaliyetinde bulunan tek kurum olma özelliğinin kaldırılacağı hatırlandığında bu durum daha net olarak görülecektir.

Devlet tarafından özelleştirilen PETKİM; yılda 2.2 milyon ton üretime, 1.6 milyar dolar ciroya, 41 milyon dolar kara sahip bir kuruluş ve bu kuruluşun kendi kaynaklarına dayanarak yaptığı yatırım 437 milyon dolar civarında. 14 adet ana üretim fabrikası, 8 adet yardımcı işletmesi, 150 milyon metre-küp hacimli bir barajı olan, PETKİM; 3 bin 596 kişiye iş imkanı sağlamasının yanı sıra, ülke ekonomisine 5 yılda 1.4 milyar YTL gelir sağlayor.

Ankara Fizik Tedavi'de derinleş kararlılığı

Ankara Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Hastanesi'nde sendikaya üye oldukları için işten atılan sağlık emekçilerinin hastane önündeki direnişleri bir ayı aşkın süredir devam ediyor.

Kendisi ile konuştuğumuz sağlık emekçileri, işverenin kendileri ile yaptığı toplantıda; "Şimdi üyesi olduğunuz sendikadan istifa edin, sizi kendi ellerimle Hak-İş'e üye yaparım" diyerek istifa dilekçesi imzalatmak istediğini dile getirdiler. "Aramızda 17 yıllık çalışanlar da var, buna rağmen senelik izne ayrılacağımız zaman bizlere istifa dilekçesi imzalatıyorlar. Hiçbir sosyal hakımız yok. Örneğin; hastalanıp muayene olduktan sonra aldığımız rapor işleme konmadığı gibi gözümüzün önünde yırtılıp atılı-

yordu. İkinci derecedeki yakınlarımızın ölümlerinde dahi izin almak imkansızdı. Bizim çalışma statümüz temizlik olmasına rağmen bir sürü angarya işte aslı görevimizmiş gibi çalıştırıldık. Sendikalı olarak, her şeyden evvel sorunlar karşısında örgütlü bir güç olduk" diyen işçiler, kendilerine destek veren doktorlardan 8'inin sürgün edildiğini, 70'ten fazla doktor ve hemşirenin ise "sicilinizi bozarm" denilerek tehdit edildiği ve savunma istendiğini dile getirdiler.

Hastane ile işten çıkartılan sağlık emekçilerinin bağlı oldukları Anadolu Medikal arasındaki anlaşma gereğince, hastanenin döner sermayesinden elde edilen gelirin belirli bir bölümünün, her ay sağlık emekçilerine veril-

mizi kırmak için faaliyetlerini sürdürüyor. Şirketin çalışmak için getirdiği elemanlardan 10 kişi bizim mücadelemizi gördükten sonra "başkalarının emekleriyle oynamayız" diyerek onurlu bir şekilde geri döndü. Birçok siyasi parti ve basın kuruluşları aracılığıyla sesimizi duyurmaya çalıştık, ama her defasında kapılar yüzümüzü kapandı. Bir TV kanalı 2 tane kedinin bir arabada mahsur kalmasını dakikalarca haber yapmasına rağmen bizim sorunlarımızı haber yapmıyor" şeklinde konuştular.

Anadolu Mediko'nun, kendilerinin aldıkları yıl ücretlerinin üçte birine el koyduğunu söyleyen işçiler, direnişlerinin hedeflerine ulaşana kadar süreceğini belirttiler.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Bedel ödemeyi göze al(a)mayanlar değer yaratamazlar

Eskinin artık işe yaramadığına kanaat getirmek, onun yerine yenisini koymaya çalışarak mümkün olur. Bu değişimin koşullarını yaratmak ve yenisinin her yönlü belirlemesini yapmak, yeniyi düşünün fikre attır. Burada üstüne düşülmesi gereken ne kadar yenisine ciüret ediliş edilmediğidir. Verilmiş kararın varlığıyla birlikte, yenisini yapamama ürkekliliği taşındığında, veya hepsini değil de sağından soldan bazı yarılarını değiştirmesi gündeme geldiğinde, yaşanacak bu ikilem hedeflerin gerçekçi kılınması engeller. Bu yaklaşım kendi içerisinde tutarsızlığı yansıttığı gibi, zamanla nereye savrulabileceğinin de göstergesidir.

Her mücadele biçimi kendi içerisinde bazı yetmezlikleriyle birlikte hareket ederek, mevcut başarının sağlanmasını zorlayarak, hedeflenen en iyi şekilde yapmaya çalışır. Ancak bu hedeflenenin yapılmaya çalışıldığı çoğu dönemlerde, istemin tam olarak ne olduğu veya buna hazır olup olmamağın noktasında bazı bocalamalar yaşanmaktadır. Eğer istenilen noktada kafa net olmuş olsaydı, emekçilere yönelik gelişmekte olan saldırıların nasıl cevaplanması gerektiği ve en basitten alınması gereken önlemlerin neler olduğu üzerine daha ciddi kafa yorulurdu.

Bu noktada duyarsızlıktan bahsetmiyoruz. Ancak devrimci hareketin otuz beş yıl aşkın sürecine bakıldığında, daha çok kendiliğindenci bir mücadele geleneği olduğu, bugünlerde de benzer sorunlar yaşayarak, önderliğine soyunduğu işçi, köylü ve emekçilerin sorunları karşısında bir bocalama yaşadığı görülüyor. Bu sadece ülkemize özgü bir durum da değildir. Aynı zamanda dünyanın bir çok alanında kronik hastalığa dönüşmüş, fakat tedavisi mümkün olan bir durumdur. Kronik olmasının nedeni doktorların hastalık karşısındaki yetersizliğidir. Daha birikimli, tecrübeli ve kendisini tamamiyle bu hastalığa tedavi etmeye adanmış doktorlar olursa, geçmişte olduğu gibi bugün de üstesinden gelinecektir. Dünyanın bir çok ülkesinde özellikle de maoistlerin önderliğinde verilen mücadelenin başarısına bakıldığında, emkçilerin çaresiz olmadıkları da görülmektedir.

Ülkemizdeki özelleştirme politikalarıyla, satılmayan yer kalmadı. Ancak bu satışların yapılmasıyla işçileri bekleyen o kabulsu günlerin yakında olduğu görülmektedir. Peki bu satışlar karşısında tavır belirleyecek öncülük misyonu kimindir? Sadece emeği için bir kaç gün grev çadın kuran işçilerin mi, yoksa bu sermaye düzenine karşı, yeni iktidar mücadelesi perspektifiyle ortaya çıkmış örgütlülüklerin midir? Sorunu öncelikle üzerimize almamız gerekmektedir. Önderlik deyince kendimize bir sıfat biçerek, geri kitlelerin karşısına çıkıp ben buyum demek değil, onların yaşadığı sorunları dahilinde, onlarla birlikte sorunlara karşı mücadele etmektir. Eğer bu sönürü, baskı ve saldırılara karşı kitleleri doğru bilgilendirip, onları sorunları karşısında mücadeleye teşvik edemiyorsak, burada önderlik fonksiyonunun yeterince yerine getirilmediğini söylemek mümkündür.

Yaşananlar sadece emekçilerin hak gasplarıyla da sınırlı değildir. Dünyadaki gelişmelere bakıldığında emperyalistlerin ve işbirlikçi-uşakların, işgal ve sömürgeleştirme politikalarıyla yaptığı katliamların ardı arkası kesilmemektedir. Dünya halklarına karşı savaş halinde olan bu savaş tüccarlarını engelleyecek tek gücün kendisi, ezilen dünya halklarıdır diyoruz. Peki bu noktada üstümüze düşen sorumluluğu yerine getirebiliyor muyuz diye düşünmekte fayda var. Tüm bu sorunların üstesinden gelmek için, öncelikle doğru bir perspektifle hareket etmemiz gerekiyor. Çünkü hastayı tedavi etmek için ona doğru teşhisi koymadığımızda, ona uyguladığımız tedavi yönteminin sağlıklı sonuçlar vermesi mümkün olmayacaktır. Ancak genel önlemlerle bir müddet acıların dinmesini sağlamış oluruz ki bu da geçici bir durum olur. Bu noktada bir çok kesimin sorunlara müdahale adı altında yanlış yaklaşımları söz konusu olurken, bazı çevrelerin de statükoyu bozmadan, ezberde olan üzerinden yürüttüğünü görmekteyiz. Bu ezber yanlış yaparım kaygısını içinde barındırmakta ve kitlelerle ilişki kuramamanın nedenini de kitlelerin istemsizliğine bağlamaktadır. Halbuki taktik politikaları amacı ortaya koyarken, genel stratejik hatımıza hizmet edecek şekilde yeniden konumlanmaktadır diyoruz. Peki her olguyu kendi somut koşulların içerisinde değerlendiren, bu politikaların değişmezliği koşulların değişmezliğinden mi, yoksa bizlerin değişen koşulları yeterince algılayamadığımızdan mıdır? Elbette ki bizlerin genel yetersizlikleri sonucu sorunlara yeterince vakif olamayışımızdandır.

Bu yetersizliklerin nedenleri, iktidarın alınmasına dönük ortaya konan yaklaşımın kitlelerle buluşturulmamasıdır. Buradaki yol ve yöntemler genelinde dışında kaldığında, marjinal olarak algılanmasına sebep olmaktadır. Halbuki bu istem geniş kitlelerin istemlerinden farklı bir istem değil onların istemidir. Ama bu istemin gerçekçi kılınması için geniş kitlelerle birlikte hareket etme kabiliyeti zayıf olduğundan, geniş kitleler bu mücadeleyi kendi mücadelesi olarak görmüyorlar. Faaliyetin legal ile illegal yanları düşünüldüğünde bu faaliyetin dengeli ilerlemeyişi ve son dönemlerde legal çalışmanın artarak devam etmesi, mevcut durumun sorunu olduğundandır. Reformizmin hortladığı bu süreçlerde bir çok çevrenin özgün çalışmasını yasal zemine indirgediği ve yaşanan tasfiyeye karşı direnenlerin de, olduğunca marjinalleştiği bir süreçten geçilmektedir. Bu ortamda sistemin saldırılarına basın açıklamalarıyla cevap vermek sorunu çözemediği gibi, gelişen saldırı dalgasına karşı aynı saldırı biçimiyle karşı koyma cüreti de olabildiğince zayıflamıştır. Gelişmekte olan duruma karşı güçlerin muhafazası için yapılan esnemelerin sınırı iyi belirlenmediğinde korkunç sonuçlara yol açması kaçınılmazdır. Genelde siyasal çizginin netliğiyle alakalı olsa da, bazen kırılma zemine kayarak tali ile esasın yeri değişimine yol açılabilir.

Esname adına, reformizme sürüklenmenin getirdiği tehlike kadar, reformizme sürüklenirim kaygısıyla, hareket edip statükocu davranmak da olabildiğince tehlikeli bir durumdur. Söylenenin doğruluğuyla birlikte bu doğrular ışığında güncel gelişmelere müdahale etmek ve geniş kitleler içerisinde çalışmak sınıf mücadelesi açısından önemlidir. Fakat yaşananlar karşısında genel doğrularımızı ifade ederek kenara çekildiğimiz kabul edilmelidir. Genelde yaşanan tutukluk bizlerin kitlelerle olan iletişiminin zayıflamasına neden olmaktadır. Ancak riskler alınmadan geniş kitlelerle birleşmenin olanakları zayıftır. Siyasette hedeflenenin unutulmadan cesaretili olmak gerekir. Aksi takdirde yetersizliklerin nedenini kitlelere yükleyip sübjektif davranışlar olunacaktır.

Sonuç olarak işbirlikçi-uşakların emperyalistlerle birlikte geliştirdiği saldırı dalgasına karşı çıkarken, kendi özel durumumuzu objektif değerlendirerek, nesnel durumun gerçekliğini yadsımadan, hangi araç ve yöntemlerin daha etkili olacağı konusunda kafa yormamız gerekir. Aksi takdirde bizlerin istemi, kitlelerden yoksun, sadece bizlerin olarak kalacaktır.

Kaldırım taşına 169 milyon YTL ödedik!

Alt yapı başta olmak üzere temel hizmetleri bir yana bırakan belediyelerin, artık gelenekselleşmiş bir şekilde her yıl değiştirilen kaldırım taşları için sadece 2005 yılında 77 milyon 37 bin 759 YTL harcadığı ortaya çıktı. Bu harcamanın 60 milyon 175 bin 668 YTL'si İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından yapılmış!

Bir milletvekilinin "Kaldırım taşlarına ne kadar para harcadı" sorusu üzerine İçişleri Bakanı tarafından verilen yanıtta; ülkedeki 16 büyükşehir belediyesinin 2005 yılında 77 milyon 37 bin 759 YTL, 2006 yılında ise 92 milyon 442 bin YTL parayı kaldırım taşlarının yenilenmesi için harcadıklarını ortaya çıkı. Yani son iki yılda kaldırım yapımı için 169 milyon YTL harcadı.

Kaldırım taşlarının yenilenmesine en çok para yatan ilin ise İstanbul olduğu ifade edildi. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin, 2005 yılında 60, 2006 yılında ise 52 milyon YTL ödenek aldığı ortaya çıktı.

Kayısı üreticisi sandığı bekliyor

Dünya kayısı ihtiyacının yüzde 85'ini gerçekleştiren ve ülke ekonomisine yıllık yaklaşık 200 milyon dolar katkı sağlayan Malatyalı kayısı üreticileri, fiyatların 1.5 YTL'ye düşmüş olmasından şikayetçi.

Gelirlerinin giderlerini karşılamadığını söyleyen küçük kayısı üreticisi, işçi ücretlerini ödeyemedikleri için ürünlerini toplayamadıklarını ve gürmeye terk etmek zorunda kaldıklarını belirterek, hükümete tepki gösteren küçük ölçekli kayısı üreticileri, "Partiler seçim mitinglerinde kayısının k'sını ağzlarına almadılar. Yaklaşan seçimlerde biz de elbette bu duruma göre davranacağız" şeklinde konuştular.

Kayısı üreticisi olan Ali Çelikdemir, 4-5 tüccarın kayısı fiyatını istediği gibi belirlediğini işaret ederek, "Bu işte bile adamların ürünü daha fazla para ediyor. Öyle tüccarlar var ki; 3 YTL'lik değeri olan bir kayısıyı 1,5 YTL' ye alabiliyor. Fiyatı bu üç beş kişi belirliyor. Biz bir şey kazanmıyoruz. Kayısıya harcadığımız parayı dahi kurtarmıyoruz. Geliri giderini karşılamıyor" dedi.

Köylüler sulama suyu için yol kesti

Sulama suyu problemi yaşayan ve bu problemin çözülmemesinden ötürü ağaçları ve pancarları kuyan köylüler Malatya-Kayseri karayolunu trafiğe kapattı.

Malatya-Kayseri karayolunun Daren-de ilçesi Akçatoprak Köyü mevkiini traektörlerle trafiğe kapatan köylüler, sulama problemlerine bir an önce çözüm bulunmasını istediler.

Demokratik Kadın Hareketi 2. Kurultayı'nı gerçekleştirdi

Yeni kadını ve özgür dünyayı yaratma yolunda gücümüzü büyütüyoruz!

Demokratik Kadın Hareketi, bağımsızlığı; her türden ideolojiden bağımsızlık olarak değil, sistemden tam bir kopuş olarak tanımlamakta ve politikasını sistemin karşısında ve ezilenlerin yanında saf tutarak belirlemektedir

Demokratik Kadın Hareketi olarak ikinci kurultayımızı 7-8 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirdik.

İki yıllık bir deneyimin verdiği özgüvenle "Yeni Kadını Ve Özgür Dünyayı Yaratma Yolunda Gücümüzü Büyütüyoruz!" şiarıyla gerçekleştirdiğimiz ve Demokratik Kadın Hareketi'nin fikir öncüsü olan Berna Saygılı Ünsal'a atfedilen ikinci kurultayımız, kadın mücadelesinde nitel bir adım olmuştur.

Kuruluş kurultayından bu yana geçen sürenin değerlendirilmesiyle ve Demokratik Kadın Hareketi'ni anlatan bir sinevizyon gösterimiyle başlayan kurultay, belirlenen gündemlerin tartışılmasıyla devam etti. Tartışmalar, özellikle yeni dönem çalışmalarımız ve atacağımız pratik adımlar üzerinde yoğunlaştı.

Kadın mücadelesi devrim mücadelesinin sorunlarını çözecek temel dinamik olduğu için özgün mücadeleler yürütüyoruz. Bu nedenle biz kadınların mücadelesi sadece kendimiz için değil, insanlık içindir.

Bugün toplumun genelinde kendi sorununa karşı duyulan yabancılaşmanın en özlü ifadesini, kadına, sorunlarına ve mücadelesine bakışta yakalamak mümkündür. Öyle ki devrimci-demokrat örgütlenme alanlarında dahi kadın sorununun özgünlüğü yok sayılmakta, eşitsizlere eşitmiş gibi davranmanın dengesizliğinde şekillenen örgütsel mekanizmalar içerisinde kadın kendini ifade etmekte zorlanmakta, ya edilgenleşmekte ya da kendine yabancılaşma sürecini mücadele içinde yaşamaya devam etmektedir.

Ancak, sorun sadece bu yabancılaşmayı kırmakla aşılamayacak kadar çok yönlü bir niteliğe sahiptir. Kadını özgürleştirmek için atılan her adım, yaşamı özgürleştirme bilinciyle bütünleşmelidir. Bu amaçla kadın sorununu kavrayarak mücadele etme bilinci, yaşamın temel dinamikleriyle, yani toplumsal mücadeleyle buluşarak, çözümün ancak egemen sistemlere karşı alternatif toplumsal projelerle mümkün olduğu bilinciyle buluşarak örülmelidir. İşte bir kadın hareketinin varlık gerekçesi tam da buraya dayanır.

Kadın için örgütlülük demek kendini fark etmek, mevcut kadın kimliğinin sancısını duyarak değiştirme çabası göstermektir.

Kadın için örgütlülük, yaşamı için ek bir yük ya da uğraş olduğunda kadını faaliyet içerisine çekmek iki kat zorlaşacaktır. Kadın, içinde bulunduğu örgütlülüğü, yaşamının soluk borusu olarak gördüğü andan itibaren faaliyetin de merkezinde olacaktır.

Bu gerçekten hareketle ikinci kurultayımızda tartışmalar öncelikle kadının örgütlülüğe bakış açısı noktasında yoğunlaştırıldı. Örgütlü mücadelenin yaşamımızın her alanına yayılması gerektiği üzerinde ortaklaşıldı.

Bağımsız, özgün ve demokratik kadın hareketiyiz!

Kurultayda özellikle kadın mücadelesinde bağımsızlığı; her türden ideolojiden bağımsızlık olarak algılayışların aslında sisteme göbekten bağlılığı beraberinde getirdiği gerçeği üzerinde duruldu.

Demokratik Kadın Hareketi, bağımsızlığı her türden ideolojiden bağımsızlık olarak değil, sistemden tam bir kopuş olarak tanımlamakta ve politikasını sistemin karşısında ve ezilenlerin yanında saf tutarak belirlemektedir.

Bu nedenle genel anlamda kadın hareketlerini incelediğimizde, özellikle içerisinde bulunduğu süreçlerde kadın hareketlerinin somut araçlar geliştirerek özgün çalışmalarını gerçekleştiremelerindeki esas neden, bağımsızlığın dayanması gereken sağlam bir zemin olduğunu unutarak alt yapısı olmayan, sisteme muhalif yönünü ortaya koyamayan bir mücadele yürütme tarzı olmaktadır.

Bizim mücadelemiz dünyayı değiştirme sancısının ürünüdür. Egemenlerin yarattığı dünyada en çok acı çeken ve en çok sömürülenlerin mücadelesidir. Bu nedenle egemenlerin dünyasını yerle yer edecek asıl dinamiği bu çok yönlü zincirlerle bağlanan kadının olağanüstü çabalarıyla devrim mücadelesinin sorunlarını daha hızlı açacak, daha somut adımlar atacaktır.

Yaşamı örgütlülükle buluşturacak doğru çalışma tarzı belirlemek...

Kuruluş kurultayımızı kısmi pratiklerle örülmüş bir süreçte gerçekleştirmiştik. "Pratik yoluyla doğruyu bulmak ve pratik yoluyla doğruyu tanıtmak ve geliştirmek" sözünden hareketle gerçekleştirdiğimiz ikinci kurultayımız kadın mücadelesinin gerekliliği ve bu gerekliliği geliştirecek yöntemlerin netleştirilmesi açısından nitel bir adımı temsil etmektedir.

Kadın örgütlülüğünde çalışma tarzı özellikle kadınlarda mevcut olan, ancak gün yüzüne çıkmamış gizli yeteneklerin hem keşfedilmesinin, hem de doğru adımlarla yaratıcılığa dönüştürerek kendine özgü yöntemler geliştirip çözüm yaratabilmesinin önünü açacak tarzda olmalıdır. Kendini tekrarlayan, sürekliliği olmayan çalışma tarzının çözüm getirici olmadığı pratikten hareketle çıkardığımız bir sonuçtur.

Kuruluş kurultayımızla somutlaştırdığımız çalışma tarzı kavrandığında ve uygulandığında geniş kadın kitlelerine ulaşma noktasında adım atmış olacağız. Doğru bir çalışma tarzını belirledikten sonra, doğru yöntem ve araçlar geliştirdiğimizde,

kadınları değiştirip dönüştürmek ve yeni kadını yaratmak daha sağlıklı ve güçlü olacaktır.

Yürüttüğümüz çalışmalarda kadınlara inisiyatif tanımak ve onları örgütlülüğün bir parçası yapmak zorundayız. Çünkü çalışmaların içinde yer alan kadınlar bir şeyler istemeyi bırakıp bir şeyler yapmaya başlayacaktır. Bir çalışmaya başlarken kadınları bulundukları alanda konumlandırıp yaşadıkları farklı ilişkilerinden yola çıkarak onları örgütlülükle buluşturmak ve örgütlülüğün bir parçası yapmak zorunluluktur.

Bu zorunluluğun bilince evrildiği ikinci kurultayımızda kampanyalar üzerinden yürütülen çalışmaların yerellerde hareketlilik sağladığı noktasında ortaklaşıldı. Ancak, bu çalışmalarda araçların genişletilmesi, kampanyalar belirlenirken bulunulan alanın koşullarının gözden geçirilmesinin yanında farklı yaşam koşullarında olan kadınların ihtiyaçlarının göz önünde bulundurularak ona göre araçlar belirlenmesine dikkat çekildi.

Takvimler üzerinden, günü kurtarma telaşıyla sürdürülen çalışmalar kadınları yaratıcılıktan ve çalışmalardan uzaklaştırır. Bu nedenle bunların yanında güncel dair refleks eylemler yapmak ya da yerelin ihtiyacına göre çalışmalar gerçekleştirmek konusunda da ortaklaşıldı.

"Çeşitli araçlarla ulaştığımız kadın kitlelerine giderken özellikle kadınlardaki yüzyılların getirdiği edilgenliği yıkıp harekete geçirmek kolay olmamaktadır.

Bizler çalışma tarzımızı belirlerken somut taleplere ve beklentilere de cevap olabilmeliyiz. Bu nedenle üretime dayalı çalışmalar için pratik adımlar atmak kaçınılmaz bir hale gelmiştir. Önümüzdeki dönemlerde atölye çalışmaları ve üretim çalışmalarına daha yoğunlaşmalı ve pratik ayağını örmeliyiz" belirlemelerine yer verilen kurultayda Demokratik Kadın Hareketi olarak önümüze somut hedefler koyduk.

Ülkenin içinde bulunduğu süreç ve olası gelişmeler değerlendirilip kısa, orta ve uzun vadeli hedeflerin belirlendiği kurultayda program maddeleri de tek tek tartışılarak çeşitli değişiklikler yapıldı. Programa ilişkin yapılan tüm değişiklikleri hazırlanacak yeni deklarasyonla sizlerle buluşturacağız.

İki gün süren tartışmaların ardından kurultay, Grup Munzur'un eğilileri eşliğinde halaylar ve marşlarla coşkuyla sona erdi.

Kurultayımızdan aldığımız heyecanı, umudu, bilinci buluşturarak, özgün, bağımsız ve demokratik bir kadın hareketi yaratma yolunda ilerlemeye devam ediyoruz!

Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

Yaşasın Demokratik Kadın Hareketi!

DEMOKRATİK KADIN HAREKETİ

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Nepal Halk Savaşı'nda kadının rolü

Halk Savaşı'nın değiştirici-dönüştürücü gücü, kendi kaderini tayin etmenin somut uğraşı içerisinde kendi üretici yanını keşfeden insanın insanlığıyla buluşmasına dayanır. Dünya devrimler tarihinde kadının, gerçek özgürlük mücadelesini yürüttüğü, kendindeki gerici egemen zihniyeti yıkararak egemen sistemlerin karşısına çıktığı süreçlerde öncü-leştüğüne dair bir çok örnek vardır.

Paris Komünü'nde en önde savaşan kadınlardan kapitalizme karşı direnen kadınlara, sosyalist devrimler sürecinde hem iç mücadele hem de sınıf mücadelesiyle kazandıkları kimlikleriyle devrimcileşen Rosa, Clara, Krupskaya, Kollantai ve Chiang Ching gibi nice devrimci kadın ve onların direncine direnç katarak mücadele tarihini sürkleştiren, devrimci, komünist öncü kadınlar, yaşama müdahale etmenin kendi pratikleriyle mümkün olduğunu bize öğrettiler. Şimdi bize bizi unutturmaya çalışıyor egemenler! Yüzümüze güçsüz olduğumuzu haykırıyorlar. Bizi onurlandırdıkları anlar ise sadece kendi güçlerini büyütme amacını taşıdıkları anlardır. Sahte ve ikiye bölünmüş bir anlayışın gölgesindeki gücün kendi gücümüz olamayacağını biliyoruz artık.

Emperyalizmin insanı köleleştirdiği, kendini tek güç olarak dayattığı ve alternatif tüm mücadele alanlarını bastırmaya çalıştığı günümüzde, tüm bu güçlü görüntüyü paramparça eden bir hareket, emperyalizmin hastalıklı ve aciz yönünü gözler önüne seriyor. Nepal'den yükselen Halk Savaşı, Maoizm biliminin ışığında geçmişle bugünü buluşturuyor, dünyadaki tüm öncü Maoist hareketlere yol gösteriyor. Özellikle Nepalli kadınların on bir yıllık savaş pratiği içerisinde gösterdikleri olağanüstü nitel gelişim, bizleri umutlandırıyor. En çok Nepalli kadınlar devrimi istedi. Devrime en çok onların ihtiyacı vardı çünkü. Onların Halk savaşı'na katkıları bu gerçeğin açık bir ifadesidir.

ANWAlR (Devrimci Tüm Nepal Kadın Örgütü) 8 Mart vesilesiyle düzenledikleri seminerle, kadınlara yönelik baskıya çözüm olarak devrimin zor zorunluluğunu haykıran ilk kitle örgütüydü. Diğer kitle örgütleri, bu cesur adımdan sonra kendi programlarını oluşturmaya başladılar. Bu kadın örgütünün 2001 Ekim'inde tüm ülkeyi sarsacak kadar güçlü olan içki karşıtı kampanyaları o kadar başarılı oldu ki, hükümeti kendileriyle görüşmelere zorladı. Kasım 2001 tarihinde ilan edilen Olağanüstü Hal'e kadar diğer kitle örgütlerine göre en aktif ve en hareketli örgüt olmaya devam etti. Yine gerici güçlerden ilk olarak silahlı ele geçiren ve bulundukları yerlerde Halk Savaşı'nı hızlandıranlar da kadınlardı. Mart 2001 tarihinde çok iyi korunan Gorkha bölgesindeki hapishaneden kaçmayı başaran altı Maoist kadın, bir ilki gerçekleştiriyordu. Parti içinde yer alan kadınların ise mal varlıklarını erkeklerden çok daha fazla oranlarda partiye teslim ettikleri bilinmektedir. Nepal Halk Savaşı'na nicelik olarak da en yoğun katılımın kadınlar tarafından gerçekleştirildiği görülmektedir.

Ancak kadınların katılımı bu kadar güçlü olmakla birlikte Halk Savaşı'nın geliştirdiği ve ilerlediği aşamalarda kadınların önderlik sorunu açıkça ortaya çıkmıştır. Devrimci-komünist hareketlerin kadında var olan enerjiyi ve ısrarı açığa çıkardığı ama bu enerjiyi, dayanıklı ve sürekliliği olan kadın önderler yetiştirmeye yönlendiremediği görülmüştür. Komünist partilerde neden bu kadar az kadın önderler olduğu sorgulanarak geçmişten bugüne yaşanan somut-pratik adımlar göz önünde tutulmuş, bu sorunun sadece kadına ait bir sorun değil, özünde partinin sorunu olduğu bilince çıkarılmıştır.

Yarı-feodal, yarı-sömürge üretim tarzı içerisinde var olan ataerkil değerlerin parti içinde de hüküm sürdüğü, partinin sınıflı mücadelesi ile cinsiyet temelli mücadele arasındaki diyalektik ilişkiyi unutarak cins sömürsünün göze alarak sınıf savaşımına fazla önem vermediği üzerinde durulup kadın sorunlarına yönelik politikaların ve örgütlenme tarzının nasıl olması gerektiği üzerinde yoğunlaşmıştır. Sonuç olarak Nepal Komünist Partisi (NKP), yaşanan tüm olumsuzlukları değerlendiren bir sorunun partinin sorunu olduğunu bilince çıkaran somut bir adım attı. Partinin Merkez Komitesi altında ayrı bir kadın birimi oluşturdu. Bu birimin işlevi, partide, ordu ve birleşik cephe politika üreten organlara katılabilmeleri için kadınların potansiyelini yükseltecek politikalar üretmek olarak belirlendi.

Bu örgütsel mekanizma içerisinde kadınların önderlik sorunu gözden geçirilerek, kadınların nitel gelişimi için sınıf mücadelesi, parti içi mücadele ve iç mücadele dinamiklerinin gerekliliği üzerinde önemle durulmuştur. Ayrıca parti, ordu ve birleşik cephe içerisinde kadınların rolü tartışılarak bu üç silah içerisinde en belirleyici durumda olan parti içerisinde devrimci kadın önderler yetiştirme sorununa önem verilmiştir. Kadınların önderleşmesi için erkeklerden daha karmaşık bir iç mücadele yürütmeleri gerektiği, karşı cins ve bireyle mücadelenin ötesinde kadınların kadercilik, mağduriyet, suçluluk ve aşağılık kompleksi gibi ataerkil değerlerin kendilerindeki etkisine karşı mücadelenin iç mücadelede esas olduğu kavranmıştır. Kadınlar, ikinci cins olmaktan kaynaklı üzerlerinde yoğunlaşan baskı nedeniyle daha uzun süreli bir mücadele yürütmek zorundadırlar. Ataerkil değerlerin baskısı kadın için parti içinde de sorun olmakta, erkeklerin özel ayrıcalıklarından vazgeçmedeki isteksizlikleri bu sorunları büyütmektedir. Erkeklerin parti içinde kadınların önderliğini gerçek anlamda değil biçimsel olarak kabul etmeleri, kadınlara yönelik herhangi bir yazıyı ya da yayını okumamaları, kadınlara yönelik programlarda yerlerini almamaları, kadınlara karşı aşırı korumacı tavırlar geliştirerek parti içerisinde tüm zihinsel işleri devralarak geleneksel işbölümüne saplanmaları, gelişen kadınları ayrıcalıklarını yitirme kaygısıyla engelleme girişimleri, kadınların önderleşmesini engelleyen önemli etkenlerden biri olarak değerlendirilmiştir.

Kadınların üzerlerindeki ikili baskı yüzünden daha uzun süre mücadele yürütmeleri gerektiği, ancak özel çabalarındaki yetersizlikten kaynaklı mücadeleyi yarı yolda bıraktıkları gözlemlenmiştir. Kadınların parti içi mücadeleye zayıf bir katılım sergiledikleri, ya da hiç katılmadıkları, bu nedenle kadınların ideolojideki keskinliklerini yitirerek, özgürlükleriyle direkt bağlantılı olan komünist hareketin yönünü belirleme şansını kaybettikleri, tüm bu eğilimleri doğuran dogmacılıktan, ekonomizmden, sektersizden yeterince kopmadıkları, parti içinde alınan kararları sorgulamadıkları için kuyrukculuğa düştikleri açıkça çıkmaktadır. Kadınların kendi haklarını savunmayarak geleneksel işbölümü tuzağına düştikleri, parti içinde karşı-devrime götüren muhafazakar fikirlerin örtülü aracı haline geldikleri üzerinde durularak, kadınların çok yönlü mücadelelerini destekleyecek merkezi politikalara ihtiyaç olduğu açıkça çıkarılmıştır.

Nepal Halk Savaşı içerisinde önder kadınların gün geçtikçe arttığı, ancak onların önderliğini sürkleleştirme konusunda sıkıntılar yaşandığı görülmektedir. Bunda da en temel gerekçenin evlilik kurumu gösterilmekte; kadınların evlilik ve çocuk doğurma süreçlerinde önderlikten hızla uzaklaşmak durumunda kaldıkları için özellikle çocuk doğurmayı 'disiplin cezası'na benzettikleri dile getirilmektedir. Ancak evliliğin, çocuk bakımının kadının yaşamını kısıtlayan bir alan olmaktan çıkarılarak parti içinde özellikle çocuk bakımının toplumsal bir sorumluluk olarak algılanıp kadın üzerinden alındığı yerlerde kadınların önderleşme sürecinin hızlandığı, arttığı ve süreklilik kazandığı görülmüş ve bu uygulamalara ağırlık verilmeye başlanmıştır. Bu olumlu pratik gelişmeler sonucu bugün Nepal Komünist Partisi içerisinde merkez komitede birkaç kadın, bölgesel düzeyde onlarca, daha alt ve küçük hücrelerde yüzlerce ve binlerce kadın bulunmaktadır. Ordu içerisinde de pek çok kadın komutan ve komutan yardımcısı yanında ayrı kadın müfrezeleri, manga takımları, kadın milis grupları bulunmaktadır. Nepal'in sadece batı bölgesinde 1500 kadın üitesi olduğu bilinmektedir. Buradaki kadınların başlattıkları "bir köy, bir birlik, bir ev, bir arkadaş" kampanyasıyla pek çok köy örgütlenerek politikleşmiştir. Benzer şekilde "bağlantının olduğu yerde örgüt, örgütün olduğu yerde üretim vardır" adlı bir kampanya başlatılarak kadınlar üretim alanında da aktif olarak yer almışlardır.

Nepal Halk Savaşı içerisinde kadınların kat ettiği mesafe değerlendirildiğinde ve bunda partinin merkezi rolünün önemi kavrandığında, yaşadığımız topraklarda da Maoizmin ışığında ilerleyen mücadele içerisinde kadınlar nitel bir güce dönüştürerek önderleştirilecek süreçte dair birçok somut veri olduğu görülecektir. Özellikle öncü Maoist kadınlar bu güçlü adımı yakından takip ederek özümsemeli ve Halk Savaşı pratiği içerisinde uygulayacak yöntemler üzerine yoğunlaşarak ilerlemelidir.

Parti içi iki çizgi mücadelesini doğru yürütelim

Şüphesiz ki bir parti içerisinde iki çizgi mücadelesini savunmak kadar iki çizgi mücadelesini doğru yöntemle yürütmek de önemlidir. Bugüne kadar birçok yazıda iki çizgi nedir-ne değildir soru ve sorununa derinlikli ve kapsamlı teorik açıklamalar getirdik. Dolayısıyla biz burada iki çizginin teorik açılımından öte; iki çizgi mücadelesinde izlememiz gereken yöntemin nasıl olması gerektiği üzerinde duracağız.

Önce iki çizgi denilince ne anlıyoruz?

En özlü ifadeyle politik anlamda iki çizgi; farklı fikirlerin bir arada olması demektir. Bu; siyasi, örgütsel, ekonomik, ideolojik, askeri ve kültürel alanda olduğu gibi sosyal (günlük) yaşamda da böyledir. Eşyanın diyalektiği gereği çelişkisiz bir şeyden söz edilemeyeceğine göre, düşünce alanında da çelişkisiz (tek) fikirden söz edilemez. Aynı durum komünist partisi de dahil tüm parti ve örgütler için de geçerlidir. Komünist partisi, sınıfın (proletaryanın) komünizmi niha-i hedefi doğrultusundaki siyasal iktidar mücadelesinin kurmay öncüsü olarak doğmuştur. Ancak bu, komünist partisinin yekpare bir biçimde sadece proleterlerden ya da proleter düşünceden teşekkül bir oluşum olduğu anlamına gelmez. Komünist ideoloji ile yoğunlaşarak biçimlendirilmiş proleter, komünist kişiler yaratmanın kalesi olarak komünist partisi başta proletaryadan olmak üzere farklı sınıf ve tabakalardan insanları muhteva eder. Bunun da ötesinde parti bünyesine katılan (proleter kökenliler de dahil) içinde yaşadıkları burjuva-feodal sistemin çeşitli biçim ve tonlardaki hastalıklarını kendileri ile birlikte komünist partisine taşırlar. Yine toplumsal-sınıfsal yaşam içerisinde yer alan canlı bir varlık olarak parti, bireylerden oluşur ve bu bireyler ile toplum arasında diyalektik bir karşılıklı etkileşim söz konusudur. Doğasında bu da parti içerisinde aynı konuya ilişkin farklı fikir ve yaklaşımları beraberinde getirir. Parti de her şey gibi ikiye bölünür dememizin öünde de bu gerçeklik yatıyor. Her kimki parti içerisinde farklı görüşlerden söz etmiyor ve bu görüşlerin her birinin farklı çizgilere denk geldiğini savunmuyorsa, o kimseler gerçekte diyalektüğün anahtarı olan "zıtların birliği ve mücadelesi" yasasını ya bilmiyor ya da çarpıtyordur.

Özcesi, iki çizgi farklı politik görüşlerin bir bütünü oluşturması demektir. Bu, ister doğru ile yanlış temelinde çatışsın, isterse iki yanlış görüş ya da iki doğru görüş şeklinde kendisini gösterson, böyledir. Hareket halindeki herşeyin olduğu gibi iki çizginin de bir gelişim süreci ve bu gelişim sürecinin nesnel bir sonucu olarak farklı boyutları söz konusudur. Bunun bir komünist partisi içerisinde kendisini genel olarak üç boyutlu gösterir:

Birincisi, henüz embriyon dönemi (daha ilk sapma hali), ikincisi, sistemleşmiş (program veya platform haline dönüşmüş) sağ ve sol (sapma) çizgi hali, üçüncü, olarak ise yine program temelinde kendisini gösteren revizyonizmdir.

Birinci halle ikinci ve üçüncü haller arasında hem öзде, hem de nitelikte farklılık vardır. Birinci haldeki durumdaki sapma içerisinde olanlar hem öz, hem de nitelik olarak komünistlerdir. Özellikle de özü (ideolojik ve genel siyasi çizgi) açısından komünisttirler-MLM'dirler. Ancak sistemleşmiş çizgi sahipleri ister sağ ister sol, isterse revizyonist olsun komünist ve MLM niteliğini yitirmişler. Bunlar MLM'den etkilennmişlerdir, fakat özünde burjuva ve küçük burjuva ideolojik çizgiye sahiptirler. Dolayısıyla da akım olarak küçük burjuvadır, küçük burjuvaziyi temsil ederler. Sapmanın ilk hali hariç diğer boyutlu olanlarıyla bir arada kalıp kalınmamasına parti içi ve dış dengeler, demokratik merkez-yetçilik ilkesinin uygulanıp uygulanmaması, disipline uyulup uyulmaması vb. gibi durumlar gözönüne alınarak karar verilir-verilmezdir. İki çizgi mücadelesinde gözönünde bulundurulması gereken MLM kuralları ve hususlar şunlar olmalıdır:

1) Parti içerisinde yürütülen iki çizgi mücadelesi denilince bununla tamamiyla doğruyla yanlışın fikir mücadelesi anlaşılmalıdır. Bu, tamamiyla barışçıl olup birbirini ikna etmeye, yanlış ve doğru fikirlerin birbiryle mücadele etmesi ve birbirini altıtmemesine yönelik olmalıdır.

2) İki çizgi mücadelesi ilkelere esnekliğe mutlak bir şekilde karşıdır. İlkelere uzlaşmak veya ittifak kurmak oportünizmdir. Yoldaş Lenin bu konuda Marx'tan şu alıntıyı yapıyordu: "Hareketin pratik amaçlarını karşılayacak anlaşmalara girin, ama ilkelere konusunda herhangi bir pazarlığa izin vermeyin, teorik 'ödümler' vermeyin." (Lenin: Ne yapmalı? Sf. 34)

İdeolojide, bilimselliğe taban tabana tezat olan oportünizme yer yoktur, olamamalıdır. Çünkü yanlış ile doğrunun uzlaşmasından bilimsel niteliğe haiz bir fikir meydana gelmez. Bu bağlamda iki asla bir olmaz. Fikirlerin sentezini savunmak oportünizmi savunmaktır. İki çizgi mücadelesi adı altında yanlış fikir sahipleriyle bir başka fikre karşı ittifak kurmak ve buna da doğru düşüncedir demek ilkeleri ayakları altına almak, iki çizgi mücadelesi silahını "hurdaya çıkartmak"tır. Bu da siyaseten ve felefeeli olarak pragmatizmdir. MLM'ler, fikir mücadelesinde faydacı (pragmatist) olmaz. Şaşmaz bir biçimde bilimsel doğruları takipçisi olmalıdırlar. Ne faydalıysa o doğrudur felefelesine uygun eylem çizgisi belirlemek burjuvazinin siyaset tarzıdır. Pragmatistlerin kutsal kitaplarında yer alan ilk "ilke" "her yol muhabir" pragmatizmdir. Ona yol gösteren temel amaç, karşısındaki düşüncüyü mücadele içerisinde dönüştürmek değil, altıtme güdüsüdür. Çünkü onlar için amaç hiçbirşey, araç ve o anlık fayda herşeydir.

3) İki çizgi mücadelesi bilimsellik üzerine oturtulmak durumundadır ve tam da bu realitesinden ötürü açıklığı ve dürüstlüğü zarurî kılar. İdeolojik mücadeleyi açık ve dürüst bir şekilde yürütmemeler gerçekte Maoist Komünist olmaz. Çünkü onlar dürüst değildir. Çünkü dürüstlük bilimselliktir. Bilimsellik ise kapalı kapılar ardında çeşitli gizli ve geri itidafklar temelinde yürütülen mücadeleyi reddeder, tüm kıyafetlerinden soyunmayı, çıplaklığı sever.

Bilimsel olanları düşüncelerini, eleştirilerini ve muhalefetlerini gizlemez. Çünkü bilimsellik nesnelliktir ve her koşulda, her ne pahasına olursa olsun savunulmak durumundadır. Dahası bilimsel olanlar kendi ideolojilerine ve siyasi çizgilerine güvenerek mücadele yürütür. Bilgi ve bilimsellik, güçtür-iktidardır. Diğer mücadele tarzları MLM'den etkilennmiş bireyci küçük burjuvaları başıvurduğu tarzıdır. Bu tarz örgüt içi mücadeleyi hileci bir şekilde yürütmektir. Örgüt içi siyasi mücadeleye dönüştüğünde komploculuk ve entrikacılığa kadar götürür.

Mao'nun Parti içi mücadeleye ilişkin komünistlere önerdiği "üç ay, üç yapma" (revizyonizmi değil Marksizm-Leninizmi uygulama, hile ve entrikalara uğraşma açık ve dürüst ol, bölünme bir-

Maoist iki çizgi mücadelesinin ruhunda hile ve entrika, kapalı kapılar arkasında kurulan gizli ittifaklar siyaseti üzerinden birbirini altıtmek yoktur!.. O, tamamiyla ikna olma ve etmeye yönelik fikir mücadelesi üzerine kuruludur

leş ilkesi parti içi iki çizgi mücadelesinin pusulasıdır. Evet geçmişte hepimiz bu üç ilkeyi savunduk, fakat iş pratiğe geldi mi bunun gereklerini ne yazık ki kelimenin tam anlamıyla yerine getirdiğimizi söyleyemeyiz. Getirmek de mümkün değildi. Çünkü parti içi iki çizgi ve mücadelesi konusunda bilinçler bu denli net ve açık değildi. Geline aşamada iki çizgi ve mücadelesi noktasında kavrayışsızlığın halen kendisini belli oranda koruduğunu belirtelim. Partili ve partisiz her aktivist, iki çizgi mücadelesini teoride savunuyor. Fakat iş pratiğe geldi mi, iki çizgi mücadelesinin ruhuna uygun hareket edilemiyor. Asılan da burasıdır. Sözüm ona muhalefet yürütmeye çalışılır, ancak bu muhalefeti gizli yürütürler. Bir parti için en tehlikeli olan da gizli muhalefet gruplarıdır. Başkan Mao böyle insanlar için şunu söylüyor:

"Böyle insanlar gerçeği sizin yüzünüzde söylemezler, yüzünüzü söyledikleri sadece yalan ve sahtekarıktır. Gerçek amaçlarınıza ortaya koymazlar." (abç (çilt.6, Sf. 277)

Açık muhalefet gruplarından korkmamalıyız. "Açık muhalefet grupları" demek bazı yoldaşların anladığı veya anlamak istediği gibi organ ve komite dışı muhalefet yürütmek değil. Mao "açık muhalefet gruplarından" parti içinde "disiplini bozmadan" ideolojik mücadele yürüten; fikirlerini açıklayan grupları kastetmektedir. Bakalım bu konuda Mao ne diyor?

"...disiplini bozmadıkça, gizli hizipçi faaliyetler sürdürmedikçe, konuşmalarına daima izin vermeliyiz ve yanlış şeyler söyleyip eleştirilebilirler, ama onlara karşı ikna yöntemini kullanmalıyız. Onları ikna etmeye çalıştığımız halde ikna olmazlarsa ne yapmalıyız? Kendi fikirlerini korumalarına izin verilebilir. Çoğunluk tarafından alınan kararlara uydukları süreç, azınlığın kendi çeşitli fikirlerini korumasına izin verilebilir." (age. Sf. 277)

Mao'nun "açık muhalefet grupları" için söyledikleri açık ve nettir. Partimizin de savunduğu Mao'nun işaret ettiği yaklaşım tarzıdır. Yani çoğunluk kendi görüşlerini karar halinde ortaya koyma hakkına sahip olduğu gibi aynı şekilde azınlık da kendi görüşlerini açık bir şekilde ortaya koyma hakkına sahiptir. Bu, her bir parti üyesinin engellenemez hakkıdır. Kimse buna müdahale edemez. Açık bir deyişle tabiri ki her kim disiplini bozamaz ve çoğunluğun kararlarına uyarırsa, o kimsenin muhalif fikirleri engellenemez. Yoksa tekçi (monolitik) parti olup çıkamaz.

Özcesi, muhalif görüşlerin örgütsel idari tedbirlerle engellenmesini savunan herhangi bir kimse yok. Ve olmaz da. Ama bu muhalif görüş sahipleri disiplin dışı hareket eder, çoğunluğun kararlarını dışı karşı savunup uygulamaz veya ona uymazsa, elbetteki o zaman bu tür kişilere de parti içerisinde müsaade edilemez. Organ dışı, yani organik ilişkisi olmayan yoldaşların örgütsel sorunları ve muhalif görüşlerini birbiriyle paylaşması durumunda ne olur? Parti yıkılsa ve disiplin bozucusu olur. O halde parti disiplini, bu bağlamda irade ve eylem birliğini bozmaya yönelik yıkıcı ve bölücü tavırlara parti içerisinde yer verilir mi? Yani hiziplere? Tek kelimeyle hayır yer verilmez! Yer verilir diyen varsa bunu açıkça ortaya koysun!

Anlaşılacağı gibi farklı fikirlerin söyleneceği yer bir parti üyesinin başka komitelerden (gerek parti komitesi gerekse sempozyum komitesi) fark etmeye insanlarla paylaşması değildir. Bu tür tutumlar tamamiyla disiplin dışı tavır ve davranışlardır. Dolayısıyla hiçbir kimse Mao'nun bu doğru söylemini revize ederek, "ben istediğim gibi ve istediğim yerde konuşurum" pratiğine girmeye kalkışmamalı, bunun teorisini yapmamalıdır. Konuya ilişkin partimiz, Maoist Komünist Partisi kendi tüzüğünde üyenin haklarını garanti altına alarak şunun altı net bir şekilde çizmektedir:

"1) Çalıştığı tüm parti organlarında ve katıldığı tüm parti toplantılarında, partinin siyasetini ilgilendiren tüm konularda fikrini belirtmek, önerilerde ve eleştirilerde bulunmak. Parti siyasetinin tayinine aktif olarak katılmak" (abç)

Bunun dışında bir parti üyesi farklı görüşlerini birlikte çalışmadığı organ veya komite üyeleriyle paylaşır ya da partinin resmi görüşlerini eleştirir kalkışsın o kimse bunu ne adına yarsa yapsın yaptığı parti disiplini zedelemektedir. Bunun daha üst ve gelişmiş hali ise hizipçilik ve bölücülüktür. İşte bir partinin iç birliği ve bütünlüğünü parçalamaya yönelik en kötü faaliyet de bu-

dur. Bu, niyet ne olursa olsun parti birliği ve bütünlüğünü parçalamaktır. Pek tabiri ki iç birliği ve bütünlüğü sağlam olmayan bir parti sınıf düşmanlarına karşı doğru ve ciddi bir mücadele de yürütemez. Mao'nun sözkonusu sözleri hangi tarihsel ve siyasal koşullarda söylendiği dair ise ayrıca bir hatırlatma yapmayı da uygun görmekteyiz. Bu sözler devrim sonrası söylenmiş sözlerdir. Bu vurguların yapıldığı tarih 1960'lı yıllardır. Böyle dahi olsa yine de "açık muhalefet grupları" sözünden organ ve disiplin dışı konuşma ve örgütsel ilişkilere girilmelidir, tespiti anlaşılmalı-anlaşılmamalıdır. İlgil bir partinin örgütlenme ve çalışma tarzıyla legal bir partinin çalışma ve örgütlenme tarzını da asla gözden kaçırmamalıyız. Bu gerçekliği gözden kaçırıp inkardan geldikimiz zaman birer legalist olup çıkaz...

Başkan Mao, parti içindeki yanlış anlayışlardan biri olarak belirlediği "aşın demokrasi" üzerine şu ana vurguları yapmaktadır: "Bilindiği gibi Çin kız ordusu içerisinde 'aşın demokrasi' anlayışı savunulanlar (...) bütün sorunların önce alt kademelerde tartışılıp, sonra üst kademelerin karar vermesi gerektiği şeklinde yanlış talepler ileri sürmekteidrlr." Bu anlayışa göre demokratik merkez-yetçilik ilkesi yuktandan aşağıya doğru değil "aşağıdan yukarıya doğru" uygulanmalıdır.

Hiç şüphesizki partimiz içerisinde de yer yer bu anlayışlara rastlanmaktaydı. Bu bağlamda kitle (çizgisi yanlış anlaşılmaktaydı). Dahası kitlelere danışmak veya onların fikirlerini almak derken, bunu, her konuda karar almadan önce gidip "alt kademeye" ya kitlelere danışılmıdır, ondan sonar merkez karar almalıdır" yönlü anlayış sahipleri sözkonusuydu. Daha doğrusu kitle çizgisini böyle anlatılan vardı. Bu, anlayış "aşın demokrasi" analiyşidir ve aynı zamanda öncülük değil, kitle kuynrukşusu anlayıştır. Mao bu yanlış düşünceleri düzeltmenin yöntemi olarak şunu öneriyor:

"1. Teori alanında:

Aşın demokrasinin kökünü kazımak.

İlk önce, aşın demokrasinin doğruduğu tehlikenin, parti örgütüne zarar vererek ve hatta onu tamamen yıkarak, partinin mücadele gücünü zayıflatarak ve hatta yok ederek, partiyi mücadeleye görevlerini gerçekleştiremez hale getirmesinden ve böylece devrimin yenilgisine yol açmasından ileri geldiğine işaret etmelidir. İkinci olarak da, aşın demokrasinin kaynağının, küçük burjuvazinin disipline karşı beslediği bireyci hoşnutsuzluk olduğu belirtilmelidir. Bu özellik parti içine girdiği zaman, siyasi ve örgütsel alanda aşın demokrasiden yana fikirlere dönüşmektedir. Bu fikirler, proletaryanın mücadele görevleriyle hiçbir şekilde bağdaşmaz.

2. Örgütlenme alanında:

Merkezi önderlik altında demokarsinin uygulanmasını sağlamak. Bunu yapmanın yolları şunlardır:

1) Partinin yönetici organları, kendilerini önderlik merkezleri olarak kabul ettirebilmek için, rehberlik görevini yerine getirecek doğru bir çizgi çizmek ve ortaya çıkan sorunlara çözüm bulmak zorundadırlar.

2) Üst kademelerdeki organlar, doğru rehberlik edebilmek için nesnel bir temele sahip olmak amacıyla, kitlelerin hayatını ve alt kademelerdeki organların durumunu yakından bilmek zorundadırlar.

3) Bütün kademelerdeki parti örgütleri, sorunlara çözüm ararken, gelişigüzel kararlar almamalıdır. Bir kere alındıktan sonra da kararları sebatda uygulanmalıdır.

4) Üst kademelerdeki parti organları tarafından alınan bütün önemli kararlar, derhal alt kademelerdeki organlar ve partinin üye kitesine iletilmelidir. Bunun yöntemi de, aktif üye toplantıları ya da parti kollarında, hatta (eğer koşullar uygunsa) tümenlerde genel üye toplantıları yapmak ve bu toplantılarda belirli kimseleri rapor vermekle görevlendirmek.

5) Partinin alt kademelerindeki organlar ve bütün parti üye-

leri, üst kademelerdeki organların talimatlarını tam anlamıyla kavramak ve uygulama yöntemlerini kararlaştırmak için bunları ayrıntılı bir şekilde tartışmalıdır." (Mao:Seçme Eserleri Cilt:1, Sf. 159-160)

Bu ön vurgu ve alıntıyı yaptıktan sonra tekrar konumuza dönebiliriz. Komünistler dürüsttür. Çünkü açık sözlü ve bilimseldirler. Bilimsel düşünener oldukları gibi davranırlar. Dolayısıyla- dır ki, ideolojik mücadeleyi açık sözlü bir şekilde değil, "kapalı kapılar" arkasında yürütenler, Marksist literatürde sahte komünistler olarak anılır. Bunlara karşı mücadelenin bir yönü bu kimseleri doğru yola çekmek ve yeniden kalıba dökmek iken, diğer boyutu ise, bu tür davranışlarda ısrar eden iflah olmaz unsurları parti saflarından uzaklaştırılmasıdır. (...) Komünistler, kendilerinin eleştirilmesinden korkmaz-korkmamalıdır. Tam tersine bunu bir görev bilir, sevinirler. Eleştiri ve denetimden korkanlar haktan korkuyor demektir. Kitlelerden kopuk bürokratik çalışma tarzı yürütenler eleştiriden korkar.

Komünistler, fikir mücadelesini birbirini altı etmek için değil, ikna etmek ve ikna olmak için yürütür-yürütmelidir. Onların bu mücadelede tek bir amacı olmalıdır, o da doğru fikirleri hakim kılmak olmalıdır. Kaldı ki dürist ve açık bir şekilde fikirlerini iktidara taşıyanların ömürleri uzun olmaz. Çünkü yanlış yöntem izliyorlar. Çünkü onlar bilim Marksında dürist yolu değil, hile ve entrikacı yol ve yöntemle başvuruyorlar. Burjuvazi ve küçük burjuvazinin siyaset tarzını izliyorlar. Dolayısıyla da "başarı"ları kalıcı değil, geçicidir.

Sözün özü, Maoist iki çizgi mücadelesinin ruhunda hile ve entrika, kapalı kapılar arkasında kurulan gizli ittifaklar siyaseti üzerinden birbirini altıtmek yoktur! O, tamamiyla ikna olma ve etmeye yönelik fikir mücadelesi üzerine kuruludur. Çünkü onun yöntemi diyalektiktir, diyalektik olmak zorundadır. Bu ise gerçeklere dayanarak fikir mücadelesi yürütmeyi emreder.

3. Parti içi iki çizgi mücadelesi

siyasi mücadele olarak ele alınamaz

Bilindiği gibi siyasi mücadelenin biri kanlı (zor-ziddete dayalı) diğeri ise kansız (barışçıl) olan iki boyutu vardır. Bir başka deyişle siyasi mücadele denildi mi akla başkalarının elindeki siyasi iktidarı ele geçirip yıkarak, onun yerine kendi iktidarı kurmak gelir. Sınıf mücadelesinde bunun yolu da zor ve barışçıl yöntemlere dayalıdır. Mevcut toplumsal sistemler gerçekliğinde bir sınıfın başka sınıfın iktidarıyı kendi iktidarı kurması için de zora baş vuması şarttır. Daha açık bir deyişle farklı sınıflardan birinin diğerini iktidardan alaşağı etmesi için mutlak bir şekilde zora başlaması gerekir. Bu tip mücadelelerde barışçıl yöntem değil, zora dayalı yöntemler esastır.

Ama bu durum komünist partilerin içerisindeki iki çizgi mücadelesi için geçerli değildir. Çünkü komünist partileri içinde geçerli olan biricik mücadele yöntemi ideolojik mücadeledir. Fikir mücadelesinde zora asla başvurulmaz. Bu bilinçten hareketle dır ki Maoist parti tüzüğünde hiçbir parti üyesi için ölüm cezası hükümü konulmamıştır. Dahası komünist partisinin gerçek ruhunda o kadar demokratiklik vardır ki üyesini cezalandırma yöntemlerinde "kesin ihraç" cezası dahi yer almamaktadır.

Partiden ihraç demek, partinin tüm yan kolları olan örgütlerden (ordu ve gençlik gibi) de ihraç olarak anlaşılır. Bundan parti üyeliğinin düşürülmesi anlaşılmalıdır. Kişinin tekrar dönüştürceği diyalektik mantığından hareketle "kesin ihraç" cezasını doğru bulmamaktadırlar. "Kesin ihraç"; bir daha o kişinin parti üyesi olarak dönüşmeyeceği ve dolayısıyla üye olarak da alınmayacağına ifade eder.

Bilinir ki sınıf mücadelesinin üç boyutu var. Bunlardan biri de ideolojik (teorik) alandaki mücadeledir. Diğer ikisi ise siyasi ve ekonomik mücadeledir. Bu üçü içerisinde siyasi mücadeleyi esas almanın, bir başka ifadeyle, diğer iki mücadele aracını siyasi mücadeleye tabi kılmamak ekonomizme ya da reformizme ebelik eder. Çünkü siyasi iktidarı değiştirmek için yürütülmeyen bir mücadele düzen içiği geçmez. Buna göre hareket edildiğinde parti içerisinde farklı fikirlerin çatışmasının yöntemlerinden

birisi olarak zor ve bastırma yönteminin kesinlikle kullanılmayacağı kendiliğinden ortaya çıkmış oluyor. Durum böyle olunca, yani siyasi mücadele kavramı zor yöntemini de kendi içinde barındırdığından, bunu parti içi mücadele yöntemlerinden biri olarak kullanmak doğru olmaz. Geçmişte birçok yoldaşımız bu tür kavramları bilmeden kullanıyordu. Parti içi mücadele yöntemleri anılırken "ideolojik", "siyasi", "örgütsel" mücadele diye sıralama yapılır.

Bu, bilgisizlik ve teorik gerilikten kaynaklıdır. Şu veya bu çizginin partiye hakim olması demek aynı zamanda o çizginin iktidardışması demektir. Bir başka zaman bir başka çizgi iktidara gelebilir. Bu da tamamiyla fikir mücadelesi sonucu olur-olmaz zorundadır. Yoksa o mücadele ideolojik mücadele olmaz. O parti de gerçek bir komünist partisi olmaz. Burada sistemleşmiş çizgilerle sistemleşmemiş çizgilerin iktidarı olmasını birbirine karıştırmamalıyız. Sistemleşmiş çizgi sahipleri (sağ-sol veya revizyonist kesinlikle komünist olarak değerlendirilemez. Çünkü bu çizgi sahiplerine yön veren MLM ideolojisi ve siyasi çizgi değildir artık. O halde komünistlerle komünist olmayan küçük burjuva özlü (buna nitelik de dahil) çizgi sahipleri aynı parti içerisinde kalabilir mi? Bu durum ancak geçici olabilir. Stratejik olarak birarada kalamazlar. Kalmaz. Çünkü komünist partisi proletarya ve onun ideolojisinin en ileri, en seçkin unsurlarından oluşur. Bir kişinin partiyeye katılırken sınıf kökeni olarak küçük burjuva olmasıyla o kişinin küçük burjuva olması farklıdır. Bundandırki parti içerisindeki küçük burjuva kökenli üyelerle parti dışındaki küçük burjuvaziye karşı izlenecek siyaset ve yöntemler nitelik olarak farklıdır, farklı olmak zorundadır.

Kısacası komünist partisi içerisinde zor olmaz. Komünist partisi içerisindeki mücadelede zoru savunanlar asla komünist olmaz. Farklı fikirleri savunanları, hatta bu fikirleri sistemleşmiş çizgi boyutuyla bile olsa (disipline uymak ve çoğunluğun kararlarını uygulamak koşuluyla) sözkonusu üyelerin görüşleri bastırılmaz, partiden atılma yoluna gidilmez. Aynı durum MLM muhalefet sahipleri için de geçerlidir. Geçerli olmalıdır. Onlar da, yani hakim olan çizgi sağ-sol oportünizm veya revizyonizm şeklinde sistemleşmiş de olsa kendi görüşlerinin söylenmesi engellenmiyor, görüşleri bastırılmıyor ise üyelere tanınan eşit hakların aynımsı kendilerine tanıyıp ve uygulanyorsa parti içerisinde kalıp sonuna kadar ideolojik mücadele yürütmelidirler. Yoksa doğrularını hakim kılamazlar. Tabiri ki onlar da disipline uyacak ve çoğunluk kararlarını uygulayacaklardır. MLM'ler parti disiplini uygulamasında çifte standartlılığı savunamaz, uygulayamaz.

Burada disiplin tektir. O azınlık, ben çoğunluğum, o halde ben uygularken ve uygulanmasını isterken doğru yapıyorum, ama "yanlış görüş" sahipleri aynı disiplin kurallarının bana uygulanmasını isterse yanlış yapıyor diye demokrasi çığırkanlığı yapamaz Maoistlerin tutumu değildir, olmaz. Bunun, Maoist parti disipliniyle uzaktan yakından alakası yoktur. Öte yandan doğruların çoğunluğun tekelinde olduğunu, "azınlık"ın her zaman için yanlış ve hatalı olduğunu kim iddia edebilir. Kuşku yok ki böyle bir şey iddia edilemez, edilese dahi bilimsellikten uzak, idealist bir sav olmanın ötesine geçemez. Kaldı ki komünist partilerinin iç mücadele tarihlerine dönüp göz atmak dahi böylesi bir savı tutar etmeye yeterlidir. Örnek vermek için Marks'a, Galileo'lara, Bruno'lara kadar gitmeye gerek yok. Yoldaş Kaypakay'a'nın Tİ-İKP içerisinde olduğu dönemde Maoizm ve Halk Savaşı noktasındaki bilimsel görüşlerine karşın yalnız kalması bunun en bariz örneklerindendir. Demek ki meselelerin öünde yatan doğru yan için demokratik merkez-yetçilik ve disiplin boyutudur.

O halde şıarımız "parti içinde herkes için eşit demokrasi, herkes için eşit disiplin kuralları"dır! Bu işi muhalefet ve iktidarı boyutuyla eşit bir şekilde savunanalar ancak gerçek Maoist olabilirler. Bugün muhalefette iken fazla demokrasi yanlış olacak, ancak iktidarı olduğunda daha fazla merkez-yetçilik kesiilecektir. Bu Maoist iki çizgi mücadelesi savunuculuğu değildir.

Konuya ilişkin son sözü Mao yoldaşa bırakıyoruz:

"Partimizin bütün kuvvetlerini demokratik merkez-yetçiliğin örgütlenme ve disiplin ilkeleri uyarınca sağlam bir şekilde birleş-

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROGLU

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz

17 Haziran'da yapılan ÖSS sınavına giren 1 milyon 640 bin kişiden 160 ve üstünde puan alan 1 milyon 297 bin 749 aday tercih yapma hakkını elde etti. Geçen yıl '0' çeken aday sayısı 25 bin iken bu yıl bu sayı 47 bine ulaşarak neredeyse ikiye katlandı.

10 Haziran'da yapılan OKS sınavına giren 818 bin 359 kişiden ise 791 bin 82'sinin puanı hesaplanırken, 27 bin 277 kişi ham puan barajını aşamadı; '0' çekti.

En başarılı iller ve okullar

ÖSS sınavında en yüksek başarının elde edildiği iller sırasıyla: Kırşehir, Yalova, Denizli, Karaman, Konya, Trabzon, Sivas, Kayseri ve Mersin olurken; OKS'de bu sıralama Burdur, Kırşehir, Eskişehir, Nevşehir, Edirne, Çanakkale, Yalova, Ankara, Isparta, Bayburt şeklinde oldu. Bu sıralamada en başarısız olan il ise geçen yılki gibi Hakkariydi. İstatistiklere de yansıyan iller arasındaki uçurumlar, eğitimden yararlanma imkanı bakımından özellikle Kuzey Kürdistan'ın diğer bölgelere göre ne kadar yetersiz koşullara sahip olduğunun göstergesi oluyor. Bu bölgedeki öğrencilerin ihtiyacı karşılayacak sayıda okula sahip olmayışı, var olan okullarda önemli oranda öğretmen açığı bulunması, farklı sınıfların birarada okutulması, öğrencilerin yol, çalışma gibi olumsuz yaşam koşulları nedeniyle düzenli olarak okula gidemeyişi gibi birçok nedenden ötürü daha sınavın başında batı illerinde eğitim görenlere kıyasla daha geriden başladıkları gün gibi açıktır. Ancak buna rağmen farklı imkan ve koşullara sahip olan tüm öğrencilerin aynı sınava tabi tutulması egemenlerin adil sınav anlayışının nasıl olduğunu gösteriyor. Doğu illerindeki öğrencilerin tüm bu koşullarını görmezden gelen burjuva basın tarafından ise Hakkari'nin sonuncululuğuyla övündüğü yüzüzsce alay konusu yapıyor.

Sistemin eşitsizlik ve adaletsizlik üzerine kurulu aynı anlayışının en başarılı okullar sıralamasında da kendisini gösterdiğini görüyoruz. 1982 anayasasında her ne kadar kar amaçlı okul açılmayacağı ibaresi yer alsa da sınav sonuçlarından oluşturulan istatistikler, bunun kof bir söylem olduğunu gösteriyor. ÖSS sınavında; devlet fen liseleri, özel fen liseleri, Anadolu liseleri, polis koleji, yabancı dil ağırlıklı devlet liseleri, öğretmen liseleri, yabancı dilde eğitim yapan özel liseler en başarılı okullar seçildi. Derece yapanlar ise devlet ve özel fen liseleri ile Robert Koleji gibi özel okullardan çıktı. OKS'de de derece yapanların neredeyse tamamı özel ilköğretim okulları ve kolej mezunları oldu.

Başarısızlıklara kılıf: Eğitimde “reform”

Kesintisiz eğitimin 8 yıla çıkarılması, liselerin 4 yıla çıkarılması, ortaöğretimden sonra OKS, liseden sonra ise ÖSS sınavının getirilmesi gibi 'eğitimde modernleşme' adı altında gerçekleştirilen değişikliklerin, yukanda belirtmiş olduğumuz istatistikler göz önünde bulundurulduğunda var olan eşitsiz ve yetersiz eğitim koşullarında aslında hiçbir şeyi değiştirmedığını görüyoruz. Ülkemizde 1980 darbesinden sonra sermaye sahiplerine rant kapısı olarak görülen, zengin çocuklarına diploma kazandırma işlevinden başka bir amacı olmayan vakıf okulları ve özel okulların yoğun bir şekilde artırılması tesadüf değildir. MEB'in bütçesinin 3 katı bütçeye sahip olan bu gibi yerlerde bilimsel araştırma ve incelemelerin izine de rastlanmamaktadır. Kayıt paraları, har(ä)çlar, trilyonlarca bütçe oluşturan sınav ücretleri, dershane-kurs ücretleri, yurt ücretleri, ders kitapları ve diğer eğitim masrafları, öğrenci evraklarının paralı olması, özel okulların sayısının artırılması ve bunlara tanınan ayrıcalıklar gibi birçok örneği sıraladığımızda eğitimin ticari bir alan olarak görüldüğünü söylemek zor olmasa gerek. Paralı eğitim anlayışı sonucunda ekonomik açıdan sınırlı imkanlara sahip olan halk çocuklarının, diğer okullara oranla daha iyi eğitim veren Anadolu liseleri, fen liseleri gibi liselere; sonrasında ise üniversiteye girmesi her geçen gün daha da zorlaşmakta ve bu yoğunluğu oluşturan kesimin eğitim hakkı açıkça gasp edilmektedir. Eğitimin kar kapısı olarak görüldüğü bu düzende kaliteli ve bilimsel eğitimden söz edilmesi de mümkün değildir.

2006 yılında tercih yapma hakkı olan 1 milyon 537 bin 377 adaydan yalnızca %11'i yani 176 bin 194'ü herhangi bir lisans programına yerleşebildi. Bu oranlamanın yaratmış olduğu sınavla alınan liselere ve sonrasında üniversiteye girebilme kaygısı, özel dershane ve kurslara olan talebi de önemli oranda arttırmıştır. Bu gibi kurslar, bir yandan eğitimin ticarileştirilmesine bir halka daha eklerken diğer yandan da tüm öğrencilerin aynı kurs ve dersane imkanlarından yararlanamıyor olması eşitsiz koşulları daha da derinleştirmiştir.

Düzen partilerinden ÖSS kalkacak vaatleri

Eğitim sistemi toplumsal bir gerçekliktir. Yani toplumsal yapıdan, o yapıyı belirleyen ideolojiden ve sistemden, devlet-birey, birey-toplum ilişkilerinden bağımsız bir şekilde ortaya çıkmaz. Her sistemde eğitim ile amaçlanan ise var olan toplumsal koşulların devamını garanti altına almak, mevcut düzene uygun, onu koruyacak ve düzene karşı çıkmayacak bireyler yetiştirmektir. Dolayısıyla bugün milyonlarca öğrenciye dayatılan OKS, ÖSS gibi sınavlar; ülkemizdeki mevcut eğitim sisteminin, omutsuz gerçekliğine ve işlevine ters düşmeyen birer sonuçtur. Bu gerçeklik ve onun yarattığı sonuçlar gün gibi orta yerde dururken düzen partileri ÖSS'ye ilişkin, çocukları bile kendisine güldüren vaatler sıralıyorlar.

AKP, CHP, MHP, GP gibi bazı partiler ÖSS'yi kaldıracaklarını

Eğitim sistemi yine “sıfır” çekti

Geçen yıla oranla sınavlara giren öğrenci sayısının azalmasına karşın ÖSS'de 47 bin kişi, OKS'de ise 27 bin 277 kişi sıfır çekti. Sınavdaki başarı sılamasında devlet okulları özel okulları birkaç boy geriden takip etti

vaat ediyorlar. Bu sınavın yerine nasıl bir sistem getirmeyi düşündüklerine ilişkin sorulan sorulara verdikleri yanıtlar bir komedi filminden kareleri aratmıyor. CHP'nin iddiası ÖSS'nin kaldırılacağı, zorunlu eğitim döneminden sonra mesleki eğitime yöneleceği ve bunun ardından mesleki eğitim sırasında başarılı olanların üniversiteye devam edeceği şeklinde. MHP ise ortaöğretim sınavı sonrası gerçekleştirecekleri 'Olgunlaşma Sınavı'nda başarılı olanların eğitime devam edeceğini söylüyor. AKP'nin kendi hükümetinin Milli Eğitim Bakanı olan Hüseyin Çelik'in "Bazı siyasi partiler ÖSS'yi kaldırma gibi çok uçuk vaatlerde bulunuyor. Biz halk dalkavukluğu ile siyaset yapmadık, yapmıyoruz. Bu yıl 1 milyon 640 bin kişi ÖSS'ye girdi. Şimdi ÖSS'yi kaldırırsak, lise diploması olan herkes alınacak dersek, üniversitenin kapısına gelen öğrenci sayısı 3.5 milyon olur. Bazı siyasi partiler ÖSS'yi kaldırmayı vaat ediyor. Ama biz ÖSS'yi kaldırmayız. Meslek liselerini özendireceğiz. ÖSS'nin bugünkü şekli

ve içeriği yanlıştır. Adil bir sistem değil. Ancak merkezi sınav anlayışı doğrudur" açıklamasının ardından ÖSS'yi kaldıracağız furasına katılması ise kendi diliyle halk dalkavukluğu ile siyaset yaptıklarının teşhiri oluyor. AKP'nin ÖSS'ye alternatifi ise 10, 11, 12. sınıflarda yapılacak olan sınavlardaki başarılarla göre üniversiteye girişi belirleme şeklinde.

Ülkemizdeki mevcut üniversite kapasitesinin sınava giren öğrencilerden %9 civarında bir kesimi alabildiği göz önünde bulundurulduğunda, düzen partilerinin ÖSS kalkacak vaatlerinin, en az Çiller'in Ankara'ya deniz getireceği vaadi kadar uçuk bir vaad olduğunu söylemek abartılı olmayacaktır. Nitekim birçoğunun ÖSS kalacak söyleminin ardında adı farklı, işlevi aynı olan sınav-sınavlar yer alıyor.

Sonuç

Eğitimin hipodrum, öğrencilerin de yarış atları haline getiril-

diği mevcut eğitim sistemi; bilgiyi metalaştıran, üniversiteleri işletmeler hesabına birer ticarethaneye dönüştüren ve kar kapısı olarak gören bir niteliğe sahiptir. Nihayetinde eğitim sistemindeki çarpıklıkların, dengesizliklerin ve eşitsizliklerin toplumsal yapıdaki eşitsizliklerden doğduğu unutulmamalıdır. Emperyalistlerin boyunduruğunda olan ülkemizdeki yerli taşeronlar, toplumsal yapının tüm alanlarında olduğu gibi eğitim sisteminde de emperyalistlerin ve ülkemizde onların uşaklığını yapan sınıfların amaç ve çıkarları doğrultusunda bir şekillendirmeye gitmişlerdir. Herkesin eğitim hakkından parasız ve koşulsuz yararlanabilmesi, bilimsel eğitimin sunulması ve eğitimin halk için yapılması ancak halk hareketinin yükseltilerek, sistemin toptan alaşağı edilmesiyle, Yeni Demokratik İktidar'ın tesisi ile mümkün kılınabilir.

HALKIN GÖZÜYLE

SEÇİMLER VE SONUÇLARI

SORULAR

1- Yaklaşan genel seçimlerle birlikte yeni bir hükümet kurulacak. Bugünden yapılan tartışmalara bakıldığında sizce yeni hükümet döneminde ülkenin içinde ve dışında ne gibi gelişmeler meydana gelecek?

2- Sizce bu ülkenin temel sorunları nelerdir? Partiler tarafından seçilerek halkın önüne sunulup oylanan milletvekillerinin oluşturduğu meclisin bu sorunların çözümünde etkili olabileceğini düşünüyor musunuz?

Mehmet KAYA

Mehmet Kaya

1- Değişen bir şey olmayacak. Hangi hükümet gelirse gelsin, değişen çok şeyin olmayacağını düşünüyorum.

2- Halkın refah düzeyinin düşüklüğü, işsizlik sorunu, Kürt sorunu ve benzeri bir çok sorun var. Gelecek hükümetlerin de diğer hükümetlerden pek farkı olmayacağını düşünüyorum. Yani çözüm olmayacakları kanaatindeyim.

Anıl Zincidi

1- Halk için değişen birşey olmayacak. Sadece halkı ezecek grup değişecek. Yeni hükümetle birlikte değişebilecek tek şey, gelecek olan siyasetçilerin kendi kadrolaşmalarını yapması olduğuna inanıyorum.

2- Ülkemizin çözülemeyen bir demokrasi sorunu vardır. Bunun

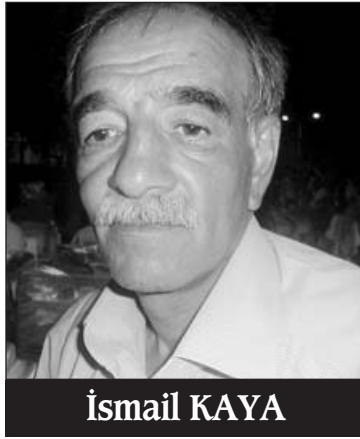
Anıl ZİNCİDİ

yanı sıra en önemli sorunlar eğitim sistemi, sağlık kurumlarının durumu ve işsizliktir. Özellikle üniversiteyi bitiren gençlerin iş bulamaması büyük bir sorundur. Mevcut siyasetin ve siyasetçilerin bu sorunu çözebileceğine inanmıyorum.

İsmail Kaya

1- Ben geçmiş hükümetlere oranla AKP hükümetini daha olumlu buluyorum, yine kazanırsa iyi olur. AKP ekonomide biraz düzeltmeler yaptı. En azından döviz kuru ve faizleri sabitledi, özgürlükler biraz daha iyi ve sağlık hizmetlerini biraz geliştirdi.

2- Evet bu ülkede haddinden fazla sorun var. Mesela azınlık sorunları, AB kriterleri uygulanmıyor, işsizlik sorunu had safhada, köylünün durumu zaten göz önünde. Ben ciddi anlamda çok şey isterim

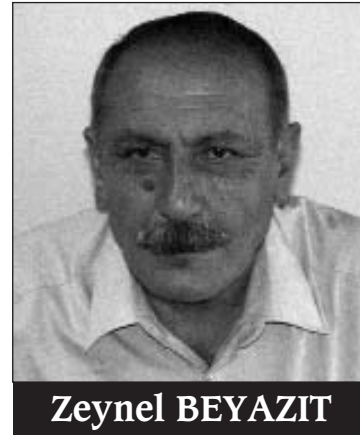
İsmail KAYA

ama bu ülkede sesimizi duyan pek olmaz.

Zeynel Beyazıt

1- Bağımsız adayları aslında milletvekili olarak görmüyoruz, barış elçisi olarak görüyoruz. Diğerleri gibi aş, ekme, iş sözü vermiyorlar. Anketlerin gösterdiği kadarıyla meclise AKP, CHP, MHP ve DTP gidecek. Bu seçimler bir şeyleri değiştirecek. Milliyetçi görüşe karşı bağımsızlar cevap verecek. Mecliste AKP'ye karşı MHP ve CHP olacak. Değişimi bağımsızlar belirleyecek ama bunun da ne derece sağlıklı olacağını kimse kestiremez. Bunu zaman gösterecek.

2- Temel sorun Kürt sorunudur. Bunu da seçime katılan bağımsız adayların çözebileceğine inanıyorum. Artık hiçbir cenaze görmek istemiyoruz, kalıcı bir barış sağlan-

Zeynel BEYAZIT

malıdır.

Sebahattin Balcı

1- Yeni gelecek bir hükümetin de bu ülkede alternatif olacağına inanmıyorum. Tıpkı eski hükümetler gibi birilerinin değirmenine su taşıyacaklardır. Yani dizginleri başkalarının elinde olan koşu atlarının rengi bence pek fark etmez. Düzen aynı düzen. Seçim olsa ne, olmasa ne. Ben de size soruyorum, değişen bir şey olur mu?

2- Ülkenin demokrasi ve özgürlük beklentisi var. Halkın refah seviyesinin yüksek olduğu bir ülke istiyoruz. Son zamanlarda çiftçilerin yaşadığı ekonomik ve özellikle küresel ısınmaya bağlı kuraklık sorununa acilen çözüm bulunmasını istiyoruz.

Erkan Aktürk

1- Yapılacak seçimler, sadece parlamentoyu belirleyecektir. Türkiye'nin geleceği zaten perdenin arkasında belirlenmiştir.

2- Temel sorunlar denilerek yapılan toplumun gözünü boyamaktan başka bir şey değildir. Gerçek sorunların çözülmesi için çok geç kalmıştır, meclis çözemez, böyle bir umudumuz da yok zaten.

Yunus...

1- Hiçbir şeyin değişeceğini düşünmüyorum. Halen bir şeyler kalırsa onlar da satılmaya devam edecek. Bana kalırsa seçimlerin yapılması mantıksız. Ülkenin temel sorunu Adalet Bakanlığı'nın olması, adı Adalet Bakanlığı ama Adalet Bakanlığı'nın olduğu yerde adalet yoktur zaten.

2- Bunca seçimin yapılması şimdiye kadar ülkeye hiçbir şey kazandırmadı, bundan sonra da kazandıracığını düşünmüyorum. Taa ki millet kendi vekilini seçene kadar.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

İleri

Diyalektik materyalizm herşey gibi tarihsel, toplumsal gelişmeyi de herşeyin özü olan çelişki gereği bir hareket olarak ele alır. Statik yaklaşımlar var oluş gerekçesi çelişki ve dolayısıyla bizzat hareket olan madeyi doğru yorumlayamaz. Doğa, toplum, zaman, her şey çelişkidir. Donmaz, dondurulamaz. Herşey hareket halindeki sonsuz bir süreçtir. Bundan muaf hiçbirşey yoktur.

Bilincimiz, bilgimiz harekete bağlı olarak gelişmek durumundadır. İnkarcı değil, hem daha önceki sınırlamalar itibariyle göremediklerimiz hem de hareketin ortaya çıkarttığı yeni gelişmeleri kavrama açısından sürekli ilerlemeliyiz. Tekrar marifet değildir. Dinci bir ekoldür, tekrar.

Dün doğru olan, tarihsel gelişmelere bağlı olarak olmaktan çıkmış olmasa da geriye düşebilir, eskiyebilir. Herbir doğruyu tarihsel-toplumsal süreçle ilişkisi içinde ele almalıyız. Ne ezberi revizyonistçe bozanlar ve ne de gelişmelere gözünü kapayarak tekrar alışkanlık teorisine dönüştürmüş muhafazakar papağanlar olmamayı bize bilimimiz (MLM) öğretiyor. Bize dokunulmaz, kesin, tamamlanmış bilgi yoktur diyen o! Kuşandığımız, kuşanmamız gereken öncünün 1. Kongresi'nin ruhu bu! Devrimci olan gerçeklerdir. Biz gerçeğin peşinde olanlar, onu dünyayı komünizm doğrultusunda dönüştürmeye çalışanların ordusuyuz. Varlık gerekçemiz budur.

Kabul edilsin ya da edilmesin, gerçek gerçektir. Pragmatist felsefenin politik çıkarlarına, pozivitizmin ekonomizmine, grupçuluğun nicelizmine uydurulmuş “politik gerçekler” sanaldır, aldatıcıdır. Toplumsal hareketin tarihsel varlığını onu doğru yorumlayarak bilinçli müdahale eden bilginin gerçekliğini yadsımadan güne, ana hükmünü geçirmeye çalışanlar her tür dinden sıyrılmak zorundadırlar. Öncülük tam da budur.

Diyalektik materyalizm toplumsal gelişmelere bağlı olarak her bir dönemin doğru yorumlanması ve müdahalesinin doğruluğunu yadsımasa da, tarihsel bir anın bilgisi olması itibariyle göreciliği de kabul eder. Diyalektik materyalizm görecelilikle sınırlandırılmaz. Onu kapsasa da böyledir. Nesnel gerçeği her bir dönem için aynı telakki edebilir miyiz? Etmemek, dünün doğrusunu reddetmek olmaz. Şimdi yeni tarihsel gerçeklerle yüzüyoruz. Dünün nesnel gerçeklerini yok farzetmeden güne cevap olmak durumundayız.

İlerlemek şart. Ve bunu başarabiliriz. Dünyayı yorumlama ve değiştirme derdimiz varsa başarabiliriz. Egemen imparatorları alaşağı etmek için başaracağız. Bizim örgütselliğimiz dünyayı değiştirme silahıdır. Bir esnaf olarak var olma dükkânı değil. Doğa, tarih ve zihin dünyamız sürekli bir harekettir. Hareket sürekli bir değişim ve dönüşüm çağrısıdır. Bu büyük sırnı keşfetmekten başka çare yok.

Emperyalist kapitalizm tarihsel ve geçicidir. Yenilecektir. Bu reel toplumsal varlıklar tamamıyla tarihsel ve geçicidir. Kapitalizm daim değildir. Yıkılacaktır. Onu ancak anlayarak yıkabiliriz.

Tarihsel bir anın ifadesi olarak bu göreliliği de geleceği de biliyoruz. Bu an için tarihsel olarak var olan gelecekte yıkılacaktır.

Görev kavrayan, dönüştüren bir rolle özne olmaktır. Bu basit bir tercih değil, bilinç meselesidir. Nesnel süreçler bizim keyfimize göre hareket etmezler. Değiştirmek için partiyi ve halkı birleştirmektir sorumluluğumuz. Tarih bizden bunu bekliyor. Zamanı anlayacak ve asla esir olmayacağız. Yarın değil, bugün. Komünizm için ileri! Başaracağız, kazanacağız!

Irak'taki ABD demokrasisinin itirafıdır!

“Bir asker eline kaşık aldı ve adamın beynini çıkardı, yiyormuş gibi yaparak resim çek-tirdi”

ABD'nin başını çektiği güçlerin Irak'a götürdüklerini iddia ettikleri “demokrasi”, “özgürlük” ve “insan hakları”nın ne menen bir şey olduğu, Irak'taki işgalde yer alan ABD askerlerinin itirafı ile bir kez daha gözler önüne serildi.

“Kaşıkla Iraklı bir adamın beynini çıkarttık”

ABD'de yayınlanan Nation dergisinin, Irak'taki işgalde yer alan 50 ABD askeri ile yaptığı söyleşi, emperyalizmin özeti niteliğinde. İtirafı arasında işkence, tecavüz, taciz, katliam ve daha bir sayısız haydutluk yer alıyor. Dergiye konuşan Çavuş Aidan Delgado Irak'taki icraatlarını

şu sözlerle dile getiriyor: “Iraklı mahkûmların cesetleri kamyonla duruyordu. Biri ceset torbasını açıp başına ateş etti. Bir asker, eline kaşık aldı ve adamın beynini çıkardı. Yiyormuş gibi yaparak gülümseyip fotoğraf çekti”. Gözcü Joe Hatcher ise öldürdükleri Iraklı sivillerin yanlarına kalaşnikof, AK-47 silahları bırakarak, çatışmada öldürülmüş süsü verdiklerini söylüyor ve “Bazen bomba için kazıyormuş gibi göstermek için kürek bile gömdük” diyor.

“Çocuğu dümdüz ettik”

Konvoy halinde ilerlerken önlerine çıkan her canlıyı öldürdüklerini söyleyen Çavuş Kelly Dougherty şu

itirafta bulunuyor: “Konvoya verilen tek emir asla durmamasıdır. Önümüze 3 eşeğiyle yürüyen bir çocuk çıktı. 10 yaşındaydı. Hiç durmadan çocuğu ve 3 eşeğini dümdüz ettik”. Öldürülen sivililer ile ilgili soruşturma açılmasının mümkün olmadığını söyleyen Piyade Teğmen Jonathan Morgenstein; “Çünkü o kadar çok sivil ölüyor ki, bununla zaman kaybedersiniz” diyor.

ABD'nin Irak işgalinde sihiyeci olarak bulunan Brooklyn'li Michael Harmon ise Irak'ta yaşanan işgalin saçma olduğunu belirtiyor ve kendisini böyle düşünmeye iten olayı şu şekilde aktarıyor: “Savaş hakkındaki fikirlerimi değiştiren hususu sizlere

anlatayım. Bir yerde olay çıkmıştı. Olay yerine gittim ve sizlerin de bildiği o kısa boylu, 2 yaşındaki küçük çocuk oradaydı ve küçükük bacağında bir kurşun vardı. Askerler eve girdiğinde bir patlama sesini duymalarının ardından sağa-sola kurşun yağdırmışlar ve bu küçük çocuk da bacağından yaralanmıştı. Girdim ve bebek bana bakıyordu, ağlamıyor, hiçbir şey yapmıyor, sadece bana bakıyordu. O'nun konuşmayacağını biliyorum. Ama çığlık atabilirdi, ama o, 'neden' der gibi bana bakıyordu. 'Bacağımda neden bir kurşun olduğunu biliyorsun' diyordu sanki. O anda, bunun (savaşın) saçma olduğu anladım”.

Peru'da halk sokaklarda

Alan Garcia'nın yaklaşık 1 yıl önce başbakanlık koltuğuna oturmasından bu yana en derin krizini yaşayan Peru'da, binlerce işçi, köylü, öğretmen ülke çapında insanca yaşam, demokrasi ve özgürlük talebi ile başlattıkları eylemler sürüyor. 12 Temmuz günü gerçekleşen eylemlerde 3 kişi öldü,

onlarca kişi yaralandı, bir havaalanı ateşe verildi.

IPS haber ajansına konuşan Peru İşçi Konfederasyonu başkanı Victor Gorriti, hükümetten umutlarını kestiklerini belirterek; “Çünkü ekonominin büyüdüğünün söylenmesine karşın bizim yaşamımızda iyileşen

bir şey yok. Gelirin adil bir şekilde dağıtılmasını, insanca bir yaşam olanağının sağlanmasını istiyoruz” diyerek protesto eylemlerinin nedenini ve amacını ifade etti. İşçiler, Alan Garcia'nın seçimler döneminde verdiği vaatleri yerine getirmesini ve emekçilere dayattığı yıkım yasalarını, ABD ile imzaladığı serbest ticaret antlaşmasını geri çekmesini ve yüksek düzeyde olan vergilerin düşürülmesini istediklerini belirtiyorlar. Lima, Puno, Arequina, Cusco, Maquequa başta olmak üzere ülkenin birçok yerinde gerçekleşen

eylemlerde Aydınlık Yol'a bağlı örgütlenmelerin yanı sıra çok sayıda devrimci-demokratik kitle örgütü ve sivil toplum örgütü yer alıyor.

Devlet, eyleme katılan binlerce kişinin taleplerine kulaklarını tıkayarak, ülkede adeta olağanüstü hal durumu yaşatıyor. Demokratik taleplerini dile getiren Peru'nun yoksul işçi-emekçi-köylülerini polis ve asker ile durdurmaya çalışan Peru devleti, aralarında 13 yaşında bir çocuğunda olduğu 3 kişiyi katletti.

Lübnan ordusunun Fetih El İslam örgütüne yönelik saldırıları sürüyor. Mayıs ayının sonunda başlayan çatışmalar da bugüne kadar 90'ı asker, 60'ı El İslam üyesi olmak üzere 200'den fazla kişi öldü.

Avustralya Savunma Bakanı'ndan itiraf: Petrol için Irak'tayız

İşgal altındaki Irak'ta emperyalizmin ekmeğine yağ süren intihar saldırılarında 236 kişi yaşamını yitirken Şi-i lider Mukteda Es Sadr ve ona bağlı Mehdi Ordusu ile ABD arasındaki fırtına öncesi sessizlik yerini yeniden çatışmalara terk etti. 4 Temmuz günü ABD öncülüğündeki işgalci güçlerin Sadr semtine operasyon düzenlemeleri üzerine Mehdi Ordusu ile çatışma yaşandı. Çatışmalar süresince ABD savaş helikopterleri ve tanklarının bombardımanında 17 Irak'lı yaşamını yitirdi. Divaniye ve Samava'da işgal güçleri ile çatışan Mehdi Ordusu ile işgalci güçler arasında 14 Temmuz günü Bağdat'ın güneyindeki El Beyya semtinde çıkan çatışmada 19 Iraklı yaşamını yitirdi.

ABD, Irak'ta direnişe karşı kontra güçler örgütleyecek

Irak'taki direnişi El Kaide'ye mal eden ABD, direnişe karşı çeşitli kontra örgütlen-

meler oluşturacağını sinyallerini veriyor. 12 Temmuz'da Bağdat'taki Yeşil Hat'ta bir basın toplantısı düzenleyen ABD ordusunun Irak'taki sözcüsü Tümgeneral Kevin Bergner, son iki ay içerisinde 26'si ölü olmak üzere çok sayıda El Kaide militanını ele geçirdiklerini öne sürerek, “Biz, bu terör örgütüne karşı mücadele etmek isteyenlere silah vermeye hazırız” dedi.

ABD Temsilciler Meclisi asker çekme tasarısını onayladı

ABD kongresinin alt kanadı olan Temsilciler Meclisi, Irak'ta bulunan ABD askerlerinin 4 ay içerisinde geri çekilmesi ve 1 Nisan 2008'e kadar bu sürecin tamamlanmasına ilişkin yasa tasarısını kabul etti. Tasarının yasalaşması için ABD Senatosu'nda kabul edilmesi ve ardından da Bush'un onayını alması gerekiyor. Ancak Bush, tasarıya ilişkin yaptığı açıklamada sarf ettiği; “Daha yeni başladık, daha birkaç hafta önce yeni as-

ker gönderdik. Komutana operasyonlarını tamamlaması için bir şans daha vermenin bu ulusun yararına olduğuna inanıyorum” sözleri ile tasarrın geri döneceğini ortaya koydu. Hatırlanacağı üzere daha önce de benzer üç tasarı gündeme gelmiş, bunlardan ikisi ABD Senatosu tarafından reddedilirken, bir tanesi ise Bush tarafından veto edilmişti.

Avustralyalı Bakan'ın itirafı:

Her şey petrol için

Emperyalistler ve onların işbirlikçileri, uşakları Irak işgalinin kitle imha silahları nedeniyle yapıldığı, Irak halkına “demokrasi, özgürlük” götürmeyi hedeflediği masallarını anlatadursunlar, Avustralya Savunma Bakanı Brendan Nelson Irak işgalinin esas amacını itiraf etti.

Geçtiğimiz günler Amerikan ABC radyosuna bir açıklama yapan Nelson, Avustral-

ya'nın, Irak'taki varlığının nedenlerini şu sözlerle ifade etti: “Sadece Irak değil, Ortadoğu bölgesi petrol ve diğer enerji kaynakları bakımından oldukça zengin. (...) Tüm bu nedenlerden ötürü, enerjinin güvenliği Avustralya için son derece önemli, Irak'taki petrol ve diğer enerji kaynaklarının denetim altında tutulması bizi yakından ilgilendiriyor. Ortadoğu'dan ve Irak'tan kıtlaması durumunda ne şekilde etkileneceğimizi çok iyi hesaplamak durumundayız”.

Nelson'un bu sözleri üzerine Avustralya Başbakanı John Howard alelacele bir açıklama yaparak Nelson'u yalanladı ve “Petrol için orada değil, oraya petrol için gitmi- di. Ortadoğu'dan çok miktarda petrol geliyor. Bunu zaten hepimiz biliyoruz. Bizim orada kalma nedenimiz, Irak halkının demokrasiyi kucaklamasını sağlama sorumluluğunu vermektir” dedi. Nelson'un “samimi” itirafının ardından Howard'ın bu sözlerinin bir hükmü kalıyor mu?

Hindistan'da çatışma: 25 polis öldü

Hindistan'ın Dantewada bölgesi yakınlarında Hindistan Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu ile Hindistan polisi arasında çıkan çatışmada 25 polis öldü.

Yaklaşık 115 kişilik bir polis birliği, 10 Temmuz günü çıktıkları operasyonda HKP(M) gerillalarının attığı pusuya düştü. Bir saat dolaylarında süren çatışmadan sağ kurtulan Merkezi Polis Destek Gücü komu-

tanı, yaptığı açıklamada; operasyon için Dantewada bölgesine 500 km mesafedeki ormanlık alanda bulundukları sırada Maoistlerin kurmuş oldukları tuzağa düştüklerini ifade ederek, yaşananları şöyle anlattı: “Operasyon sırasında ormanlık bir noktada Maoistlerle karşılaştık. Bizim ateş açmamızın ardından Maoistler de birkaç el ateş ettiler, ama daha sonra ateşi kestiler. Biz de onların kaçtıklarını düşünerek peşlerine

düştük. Fakat kısa bir süre sonra açık bir alana girdiğimizde Maoistlerin kurmuş olduğu tuzağa düştüğümüzü fark ettik. Etrafımız çevrilmişti. Maoistler AK-47 silahları ile ateş açtılar ve 25 polis öldü”.

HKP(M) önderliğindeki PLGA'dan da çok sayıda kayıp olduğunu iddia eden yetkili, “Ama Maoistler cenazelerini aldıkları için polis bölgede onlara ait ölülere rastlamadı” dedi.

ABD-İran karşılaşması bir satranç oyunu değil

Anton Khlopkov

Eğer ABD, İran'ı vurmaya karar vermişse nükleer santrallerin alt yapısı birinci dereceden hedef seçilecektir ki büyük ihtimalle de bu hedeflerin arasında İsfahan'daki nükleer tesis yer alacaktır.

İsfahan, İslam dünyasının en büyük kültür merkezlerinden birisi olarak tanınıyor. Şu halde tarihi eserlere verilecek zarar bu çatışmayı sadece İran-Amerikan mücadelesinin ötesine taşıyacak ve ABD-İslam dünyası çatışması başlayacak. Dolayısıyla İran'a karşı güç kullanma düşüncesi vahim olabilir ve ABD açısından son derece tehlikeli olumsuz sonuçlar yaratabilir.

Buna rağmen askeri darbe ihtimali eskisi gibi güçlü bir ihtimal olma özelliğini taşıyor. Geçtiğimiz yıl Washington'da İran asıllı bir Amerikan uzman ile önemli bir görüşmemiz olmuştu. Uzman, ABD ve İran başkanları arasında süren "mücadele"nin "bir satranç yarışması olmadığına"; bilakis; "önce kim geri adım atacak yarışı" olduğuna inanıyor-

du. Arabalarını son sürat karşılıklı olarak birbirlerine sürme iddiasında bulunan iki şoför düşünelim; hedeften ilk sapan kimse iddiayı kaybedecektir. İran ve ABD arasında yaşananlar da gerçekten buna benzer bir şey.

Bush ve Ahmedinecad adlı iki siyasetçi de birçok yanlış adım atıyorlar ve her ikisi de birbirlerine karşı bu adımları sıklaştırıyorlar. Şu durumda ilk olarak kim yoldan çekilirse o kaybetmiş olacak. Ancak her ikisi de yoldan çekilmezse nükleer oyunu durdurma gibi bir şansları kalmayacak ve sonuç herkes için felaket olacak.

İranlıların şu anda hiç kimseyi dinlemediği ve her türlü sınırı aştığı gayet açık. İranlılar uranyum zenginleştirme konusunda bile kısa vadeli yumuşaklık göstermiyorlar; oysa bu meselenin kendileri için teknolojik değil siyasi olduğunu biliyorlar. Zira, Natanz tesisi durdurulsa da durdurulmasa da şu anda endüstriyel düzeyde uranyum zenginleştirilebilir kapasitesine sahip değil. Bunun için binlerce merkezi itim cihazına ihtiyaç var ve İran'ın elinde bu cihazlardan en fazla 2-3 bin kadar bulunuyor. Dolayısıyla uranyum zenginleştirmeye bağlı olan amaçlar İran'ın şu anki durumu açısından gerçekçi değil.

Ayrıca Tahran'ın nükleer silahların yaygınlaşmasını önleme

amaçlı NPT anlaşmasından da çekileceğini ilan etmesi ABD ve İsrail'in konumunu güçlendirir. Bu durumda Rusya gibi dengeli duran ve sorunun çözümü için çalışan devletlerin elinde tuttukları kanıtlar da azalmış olur.

Her yeni uygulama ve yeni açıklama Moskova'nın işini daha da zorlaştırıyor. Bu durumda BM Güvenlik Konseyi çerçevesi de dahil, olayın çözümünde dengeli bir duruşu takip etmek çok zor.

İran ve ABD arasındaki "ilk geri adım atan kim olacak" oyunu uzadıkça büyük zafer ihtimali daha da azalıyor. Herhangi bir savaş durumu Amerikan Başkanı George Bush tarafından temsil edilen Cumhuriyetçilerin felaketi demek. Zira böylesi bir savaşta kazanmak mümkün değil. Bu da yeni başkanlık seçimleri döneminde Cumhuriyetçilerin Beyaz Saray'ı kaybetmesi anlamına geliyor.

İran'ın saldırı durumunda seyirci kalmayacağı açık. Ancak karşı darbe konusunda varsayımlarda bulunmak da zor. İran füzelerinin Amerikan topraklarını vurma imkanı olmadığı zaten biliniyor. Ancak İran'ın hedef alacağı Amerikan üsleri hangileri olacak? Yahut İran füzeleri İsrail'in neresine düşecek?

İran'a yapılacak hava saldırısının ekolojik boyutuna ve sonuçla-

rına gelinece; bu tamamen seçilecek hedefe ve vuruş gücüne bağlı. Nükleer maddelerin bulunduğu bölgeler vurulursa sonuçlar gerçekten de tehlikeli olabilir. Sadece havaya yayılacak ışıklık Ortadoğu rüzgarlarıyla birlikte ABD müttefikleri ve ABD'nin bulunduğu üsler için de felaket demek!

İran'ın karşı cevap durumunda sadece klasik silahları kullanmayıp kimyasal ve biyolojik kitle imha silahlarını kullanma ihtimalini de unutmamak gerekiyor. Doğru, bu zayıf bir ihtimal olabilir. Ancak İran "keder operasyonu" anlamında böylesi bir harekete kalkışabilir. Özellikle de ABD kara hareketına başlarsa... Bu da iki otomobilin yüz yüze çarpışması gibi bir şey olur.

Acaba ABD, Buşehr'i vuracak mı? ABD'deki şu anki yönetime bakılırsa hiçbir şeye güvenmek mümkün değil. Sanırım İran'a darbe sinleştirdiği zaman Rus vatandaşlarının bulunduğu tesislerin vurulması noktasında Rusya ve ABD arasında bir ortak anlayış olur. Rusya bunu bu şekilde yahut başka bir şekilde hissettirecektir. Buna karşılık ABD, İran sorununun bu boyutunun çok ötesinde bir sorunla karşı karşıya kalacaktır.

Irak'ı

para harcı

ifşal ettirdi

Patrick Cockburn

Petrol Irak'ın en baş ihracat kalemi olmasaydı, ABD, Britanya ve Avustralya bu ülkedeki işgali sürdürme yönünde bu kadar kararlılık göstermezdi. ABD'nin niye ülkelerini işgal ettiğini Iraklılara sorarsanız, hemen şu yanıtı verirler: "Petrolümüzü çalmak için."

Avustralya Savunma Bakanı Brendan Nelson'ın ülkesinin askerlerinin Irak'taki varlığına dair nedenleri sıralarken petrol kaynaklarından da dem vurmaya, malumu ilandan ibaret. Başbakan John Howard'ın derhal Avustralya'nın böyle çıkarcı bir gerekçesi olmadığını söyleyerek bakanı yalanlaması da meselenin hassasiyetini gösteriyor.

Eski Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin'in kitle imha silahlarına sahip olmadığının kabul edilmesinden bu yana ABD, Britanya ve işgalde rol almayı sürdüren az sayıda ülke, orada bulunmalarına bir neden gösterme gayretinde.

Howard Avustralya'nın Irak'ta bulunma gerekçesinin, 'Iraklılara demokrasiye kavuşmaları için bir şans vermek' olduğunu söylüyor. Fakat ABD 2005'teki seçimlere, ancak Şii ruhani lider Ayetullah Ali Sistani'den gelen yoğun baskılar sonrası razı olmuştu.

Saddam'ı devirmek niye yetmedi?

ABD'nin Irak'ı işgal kararının en açık nedeni şuydu: Afganistan'daki gibi kolay bir zafer kazanacağını düşünüyordu. Başkan Bush Beyaz Saray'daki ikinci dönemini de güvence altına alabilecekti ve Cumhuriyetçiler ülke içi politikalarını uygulamak amacıyla Kaide'nin ABD için teşkil ettiği tehdidi abartabilecekti. Böylece ulusal güvenlik bahanesiyle devletin bireyler üzerindeki gücü de artınlacaktı.

Bu taktik bir süre için işe yaradı. Bush felakete yol açan bir savaşı ilerleme kaydedilen bir savaş olarak pazarlayarak ikinci kez seçildi. Asker çekmek, Beyaz Saray'ın cesaret edemeyeceği bir yenilgi itirafı olacaktı. Beyaz Saray, Amerikalıların, 'terörizm'e karşı diye pazarlanan bir savaşın Kaide'nin beş milyonluk Iraklı Sünni nüfus içinde üslenmesine yol açtığını idrak etmesini de engellemek istiyordu.

Yeni muhafazakârlar işgal hazırlığına yardım ederken, bunu meşru göstermek için kanıtlar uydurdu. İsrail sağıının destekçilerinin Saddam'ı devirmek için sahnelediği bir darbenin parçası mıydı bu? Öyleyse, yanlış planlanmıştı; zira, Baas rejiminin yerini alan Sünni ve Şii liderler İsrail'e düşmanlık söz konusu olduğunda selefilerinden çok daha etkiliydi.

Onca entelektüel iddialarına rağmen yeni muhafazakârlar 1960 ve 1970'lerde İtalya'daki P2 gibi sağcı Mason localarını hatırlatıyor. Irak'ı işgal ederken niyetleri güç ve para elde etmekten ibaretti. Saddam'ın devrilmesiyle Irak'ın işgal edilmesini birbirinden ayırmak önemli. Tony Blair'in hep öyleymiş gibi davranmasına rağmen, işgal Saddam'ın devrilmesinden sonra gerçekleşmek zorunda değildi. Koalisyon güçleri Saddam'ı devirdikten sonra Irak'ı terk etseydi birçok faciadan kaçınırlı.

Askerlerin Irak'ta kalmasının öncelikli nedeni, ABD'nin Saddam'dan kurtulmak istemesi; fakat onun yerini İran'dan etkilenen dinci Şii partilerin almasını istememesiydi. Bu ihtimal Baba Bush'u 1991'de Bağdat'a kadar girmekten alkoymuştu. Oğluyrsa, Saddam bir kez gittikten sonra Şii çoğunluğun iktidara geleceği gerçeğini hiç kabul etmedi.

Bu rezaleti daha ne kadar izleyeceğiz?

John Pilger

Blair ve Bush, bu sefer de olmayan nükleer silahları bahane ederek petrolüne hükim olmak için İran'ı vurmaya hazırlanıyor. Sivil toplum, Ortadoğu'nun modern tarihte görmediği boyuttaki bu haydutluğa karşı sesini çıkarmalı.

İsraili gazeteci Amira Haas, annesi Hannah'nın bir sığır trenine konulup Bergen-Belsen'deki Nazi toplama kampına götürülüşünü şöyle anlatır:

"Hastaymışlar ve bazılar ölüyormuş. Derken annem esirlere bakan Alman kadınları görmüş. Bu görüntü büyüme sürecimde her zaman çok etkili oldu, o 'kenarda durup bakma' hali..."

Bugün biz Britanya'dakiler de kenarda durmuş bakıyoruz. Bush/Cheney/Blair'in 'uzun savaşı', sadece gözü doymaz ABD'den bağımsız davranıyor diye İran'a yaklaşıırken, belki de modern tarihin en ciddi krizine doğru da sürükleniyoruz.

15 Britanyalı denizcinin medya patronu Rupert Murdoch ve hasımlarının kucağına atılması hem komedi hem de çığlık. Blair'in gizli suç ortaklığı eşliğinde Bush yönetimi dört yıldır, 'İran'a Özgürlük Operasyonu'na hazırlanıyor. En başta 45 füzeyle saldırı yapılacak. Rusya'nın önde gelen gelen strateji uzmanlarından General Leonid İvaşov'a kulak verelim: "Nükleer tesisler ikincil hedef olacak. Muharip nükleer silahlar da kullanılabilir ve bu da İran topraklarının ve ötesi-nin radyoaktif kirlenmeye uğramasıyla sonuçlanır."

İmparatorluk çöktü sanmayın...

Ve buna rağmen Britanya'da, güçlü yayıncıların aşikâr olanı şifreli mesajlara dönüştürdüğü, fakat bizimle emperyalist dış politika köküşlerinin sonuçları arasındaki ahlaki alana zerre kadar temas etmeye cesaret edemediği 'haber' yaygarası dışında gerçeküstü bir sessizlik hükim.

Maliye Bakanı Gordon Brown, Daily Mail'e, "Britanya'nın imparatorluk döneminden dolayı özürlü dilemek zorunda olduğu günler bit-ti. Bunu kutlamalısınız!" diye konuşuyor. Tarihiçi Mike Davis, 'Geç Viktoryen Dönem Soykırım'ları' adlı kitabında 21 milyon Kızıldilleri'nin canı Britanya politikalarının yol açtığı kıtlıklardan dolayı gereksiz yere öldüğünü belgelerle ortaya koyuyor ve resmi belgeler, o şerefli imparatorluğun resmen sona ermesinden bu yana Britanya hükümetlerinin dünyanın dört tarafında 8.6 ile 13.5 milyon insanın ölümünde doğrudan veya dolaylı olarak (emperyalist müdahalelerden, güçlü

Britanya'nın desteğini alan rejimlerin yaptığı katliamlara kadar) 'ciddi sorumlululuğu' bulunduğunu açığa vuruyor. Tarihiçi Mark Curtis bu kurbanlara 'gayın insanlar' diyor. Thatcher, "Yaşasın!" demişti. Blair'in kan banyosunun para kasası Brown da "Kutlayalım!" diyor. Farkı görün işte.

Tek boyutlu ahlaki alanın arkasına bakmalıyız, hem de acilen. Geçen ekimde ABD'de yapılan ve Lancet'te yayımlanan araştırma, Britanya-Amerikan işgalinin doğrudan sonucu olarak 655 bin Iraklı'nın öldüğü tahmininde bulunuyordu.

Downing Street 'hatalı' diyerek çalışmayla alay etti. Yalan söylüyorlardı. Savunma Bakanlığı'nın bilim başkanışmanı Roy Anderson'ın araştırmaya arka çıktığını, kullanılan yöntemleri 'yetkin' ve 'en iyi pratiğe yakın' diye nitelediğini biliyorlardı. Başka hükümet yetkililerinin 'çatışma bölgelerindeki can kayıplarını ölçme tarzını' onayladığını bildikleri gibi. Iraklı ölümlerinin sayısı bugün bir milyona yakın olarak tahmin ediliyor.

Lancet editörü Richard Horton şöyle yazıyordu: "Blair'in yanı sıra Brown'un da dahil olduğu İşçi Partisi hükümeti, korkunç boyutlarda bir savaş suçunun parçası. Ancak siyasi oybirliğimiz herhangi bir adli veya sivil toplum tepkisini engelliyor. Britanya kendi kayıtsızlığıyla felç oldu." Suçun boyutu bu ve biz 'kenarda durmuş bakıyoruz'.

Irak için yaratılan yapay histerinin aynısı bugün İran için geçerli. Eski ABD Hazine Bakanı Paul O'Neill'e göre Bush ekibi, daha iktidara geldiği ilk gün, yani 11 Eylül'den çok önce Irak'a saldırmaya karar verdi -ve Blair'in bunu bilmemesi mümkün değildi. Başlıca sebep petroldü. O'Neill'e Irak petrol yataklarına dair anlaşmalara uygun yabancı şirketlere dair bir Pentagon belgesi gösterilmişti; belgede, petrol yatakları Britanya ve Amerikan şirketleri arasında paylaşıyorludu. Amerikalı ve Britanyalı yetkililerin hazırladığı bir yasa uyanınca Irak'taki kukla rejim, dünyadaki en büyük petrol kaynaklarından birini Britanya-Amerika şirketlerine teslim etmek zorundaydı.

Modern Ortadoğu'da daha önce bu kadar büyük bir haydutluk yaşanmadı. Şahtülalar suyuolunda da diğer ödüllü var: İran'ın büyük petrol yatakları. Var olmayan kitle imha silahları veya uyduruk demokrası endişelerinin nasil Irak işgaliyle hiçbir ilgisi yoksa, var olmayan nükleer silahların da İran'a yönelik olası bir saldırıyla alakası yok.

İran, İsrail ve ABD'den farklı olarak, Nükleer Silahların Yayılması-nı Önleme Anlaşması'na uydı. Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı (UAEA), İran'ın sivil nükleer programını askeri programa dönüştürdüğü-

nü bir kez bile söylemedi. Son üç yıl boyunca UAEK müfettişleri kendilerine 'istedikleri her yere' gitme izni verildiğini anlattı. BM Güvenlik Konseyi'nin son yaptırım kararına Washington'ın rüşvetlerinin bir sonucu.

Yakın döneme dek Britanyalılar, hükümetlerinin dünyanın en tutarlı insan hakları ihlalcısı ve devlet terörizmi destekçisi olduğundan bihaberdi. Pek azı Britanya istihbaratının laik Arap milliyetçiliğini yıkmak için sistematik faaliyet yürüttüğünü ve 1980'lerde genç Müslümanları, Sovyetler Birliği'ne karşı Britanya-Amerika destekli cihatın parçası olarak eğittiğini biliyordu.

'Suç; kim işlerse işlesin suçtur'

Tecrübelerim çerçevesinde şunu söyleyebilirim: Çoğu insan ahlâklarını ve zihinlerini, fütursuz gücün çifte standartlarına ve medyanın tescilli kötülük kavramına uyduracak biçimde çarpıtmaz. Bilirlerse eğer, Blair ve Bush'un yok ettiği hayatları, ailelerin, umutların ve hayallerin acısını çekerler. Bunun kuşkuyla yer bırakmayan örneği, Britanya kamuoyununun 2004'teki tsunami kurbanlarına tüm kalbiyle verdiği destekle hükümetin yüzünü kızartmasıdır. Britanyalılar, Nürnberg mahkemelerinde ABD'nin baş temsilcisi olan Robert Jackson'la hemfikir olacakları kesin: "Biz de işlesek, Almanya da işlese, suç suçtur ve adaleti bize karşı olup olmasına göre uygulayamayız."

Savaş suçlusu olarak yargılanma korkusuyla belli ülkelere gitmeye cesaret edemeyen Henry Kissinger ve Donald Rumsfeld gibi Blair de normal bir vatandaşa dönüştüğünde dokunulmaz kalmayabilir. Vaktiyle Pinochet'nin de peşine düşmüş İspanyol yargıcı Baltasar Garzon 20 Mart'ta, 'son dönem insanlık tarihinin en acı ve haklı görülemez süreçlerinin birinden', yani Irak'ta yaşananlardan sorumlu olanlara karşı suç duyurusunda bulundu. Beş gün sonra kuruluş anlaşmasında Britanya'nın da imzasının bulunduğu uluslararası ceza mahkemesinin başsavcısı, Blair'in günün birinde savaş suçu ithamıyla karşılaşılabileceğini söyledi.

Bunlar, insaf sahibi dünyanın düşünme biçiminde Bush/Blair hükümdarlığı sayesinde yaşanan kritik değişimler. Bununla birlikte tarihin en tehlikeli döneminde de yaşıyoruz. 6 Nisan'da Blair 'İran rejiminin unsurlarını Irak'ta terörü desteklemekle' suçladı. Hiçbir kanıt sunmadı. Blair ve kankası Brown'un da dahil olduğu aynı Goebels'vari terane, Irak'ı kana boğan felaketi getirmişti.

Biz daha ne kadar kenarda durup seyredeceğiz?

Bir mücadele filmi: Özgürlük Rüzgarı

Bu günlerde sinema salonlarında toplumsal gerçekliği yansıtan filmlere rastlayamıyoruz. Biçim ve içerik olarak hep aynı görüntülerden oluşan Hollywood filmleri tekrar tekrar çekilerek sinema severlere ya da sinema izleyicilerine sunuluyor. Bu sayımızda bahsetmek istediğimiz film, İngiliz muhalif yönetmen Ken Loach'ın yönetmenliğini yaptığı Özgürlük Rüzgarı.

İngiliz ve dünya sinema çevrelerinde faşizme ve kapitalizme muhalifliğiyle tanınan Ken Loach'un çektiği bütün filmler izlenmeye değer filmlerdir. Ancak biz bu seferki yazımızı Özgürlük Rüzgarı filmine ayıracağız.

Filmi tanıtmadan önce Ken Loach'un yaşamına kısaca değinmek istiyoruz. Ken Loach, tarihsel olayları film karelerine dolaylı yoldan aktarmayı sevmeyen bir yönetmen. Ken Loach tarihte yaşanan sömürü savaşlarını, tarih boyunca süregelen ezen ezilen ilişkisini film karelerine yansıtırken tarafsız olmadığını her zaman dile getirmiş ve burjuva sanatçılarının "sanatta bağımsızlık" söylemlerine karşın kendisinin ezilenden yana taraf olduğunu filmlerine belirgin bir şekilde yansıtmıştır.

Loach, Oxford Üniversitesi'nde hukuk bölümünü okuduktan sonra sanat yaşamına aktörlükle başlar ve belli bir süre sonra Northampton Repertuar Tiyatrosu'nda yönetmen asistanı olur. Tiyatro yaşamından sonra 1963'te BBC'ye geçerek TV yönetmenliğine başlar. Z Cars, Diary of a Young Man (Genç Bir Adamın Güncesi), Cathy Come Home (Cathy Eve Gel) gibi dizi ve TV filmlerini çeken Loach, 1969 yılında en önemli filmlerinden olan Kes (Kerkenez) ile beyaz perdeyle buluşur. Sosyalist kimliği ve filmlerindeki sosyal gerçeklik Loach'ın ge-

rici iktidarlar tarafından baskıya, politik sansüre ve bir dizi zorluklarla karşılaşmasına neden olur. Loach filmlerinde, tek düze yaşam süren insanları ele alır. Onların yaşadıkları sosyal ve maddi zorlukları kameradaki ustalığıyla birleştirerek ortaya çıkardığı eserlerle kapitalizmin insanı nerelere sürüklediğini, bunun önüne geçilmesi gerektiğini vurgulayan anlatımlarına öne çıkmıştır. Loach'ın diğer bir özelliği ise tarihte yaşanmış sömürü savaşlarını ve işçi sınıfının yaşadığı sorunları bugüne aktarmasındaki başarısı. Her şeyden önce taraf olduğunu belirten Loach, filmlerinde bunu yansıtırken kaba, sloganı ve tek düze yansıtmaktan imtina ediyor. Kapitalizmin eleştirisini yaparken diğer yandan da taraf olduğu kesimin içindeki sorunları yansıtmaktan geri durmuyor. Ancak bunu yansıtırken de işgüzar muhalif yönetmenler gibi kar hırsıyla, popülist kaygılarla değil, gerçekçi ve hatalardan ders alınmasını salık veren bir tarz izliyor.

Özgürlük Rüzgarı filmi de bu kaygılar neticesinde çekilen bir film. Özgürlük Rüzgarı; İrlanda'nın, yirminci yüzyılın ilk çeyreğinde, İngilizlere karşı verdiği bağımsızlık mücadelesini merkeze alarak taraf olmanın nedenleri üzerine düşünmeyi sürdürürken, içinde barındırdığı "neye karşı, niçin?" sorusu üzerinden hareketle, İRA gibi kurtuluş savaşları veren örgütlerin hangi sınıfsal çizgi üzerinde hareket etmesi gerektiğini kurcalıyor.

Filmin ana karakteri Damien'in belli bir süre sonra dile getirdiği, "neye karşı mücadele ettiğini bilmenin kolaylığı ile ne için mücadele ettiğini bilmenin zorluğu" arasındaki çelişkinin altını çiziyor Loach.

Loach filmin ilk bölümünü, kapitalist İngiliz ordusunun İrlanda halkı üzerindeki terörünü gösteren karelere ayırırken, devamında buna karşı İRA içerisinde örgütlenen insanların bu saldırıya karşı nasıl bir mücadele verdiğini ve İRA'nın eksikliklerini anlatan karelerle devam ettirmiş. Bunu, izleyicileri konunun içine sürükleyerek gerçekleştirmek isteyen Loach, izleyicilerin olayı içselleştirmelerini sağlamak doğrultusunda yaşanan süreci canlı kılabilmek için kamerasını gerçekliğin yıkıcılığına çevirmiş. İlk bölümde, İRA'ya maddi destek sağlayan zengin bir tüccarın cumhuriyet mahkemesinde, toprakları üzerinden fakir köylülerden vergi almasını anlatan yargılama sahnesinde, kurulmaya çalışılan cumhuriyetçi düzenin işleyişi üzerine örgüt içinde görüş ayrılıkları olduğunu görüyoruz. Loach, kurtuluş savaşının nasıl verileceği sorusunu filmin içinde tartışıp halkın gerçekliğinden hareketle çözüme doğru ışık tutarken, diğer yandan da ne için mücadele edildiği konusundaki görüş ayrılıklarının savaşı zorunlu kılacak derecede net ve derin olduğuna işaret ediyor.

Filmin bir bölümünde ise Loach, İngiliz ordusuna puslu kuran genç İRA gerillalarının korkusuzca savaştığını gösterirken, çatışmanın devamında ölen arkadaşlarının yarattığı korku ile ağlayan genç gerillalarının savaşta düştükleri ikilemleri ustalıkla önümüze seriyor.

Özgürlük Rüzgarı izlenmesi gereken filmler içerisinde yerini sabitlemiş bir durumda. Dünya üzerinde yaşanan sınıfsal çelişkilerin yarattığı toplumsal şekillenışı anlatan bu film, bizlere önümüzü görmemizde yardımcı olacak nitelikte. Devrimci ve sosyal sorumluluk üzerine şekillenen-şekillenmesi gereken sanatın, insanların yasharken edindikleri burjuva değerleri parçalamanın köşe taşlarından birini oluşturduğunu unutmamamız gerekir.

UYUŞTURUCUYA, ÇETELEŞMEYE VE YOZLAŞMAYA KARŞI HALK ŞÖLENİNDE BULUŞALIM

PROGRAM:

- * Grup Munzur
- * Erdal Bayrakoğlu
- * Soner Soyer
- * Kartal PSAKD Müzik Grubu

YER: Nurtepe Sadabad Stadyumu (Çarşamba Pazarı Yanı)

TARİH: 28 Temmuz 2007

SAAT: 19.00

NURTEPE DEMOKRATİK HALK İNİSİYATİFİ

SERĞİ'YE DAVET

Avustralya'dan Anadolu'ya

SANATÇI: Muzaffer Oruçoğlu

TARİH: 1-18 Ağustos 2007

YER: Karşı Sanat, İstiklal Cad. Elhamra Pasajı No: 258 Kat:2 Beyoğlu/İSTANBUL

İrtibat Tel: 02 12-245-15-08

Sergi, Pazar günleri hariç saat 11.00-19.00 saatleri arasında gezilebilir

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

Devletsiz geçiş

Komünizme geçiş meselesi, birinci derecede insanların mülk duygusundan arınması meselesidir. Bunun da çok uzun bir tarihsel süreci kapsayacak olan geçiş aşamasında, ekonomik, politik, sosyal, kültürel vb. alanlarda gerçekleşmesi gerekiyor. Toplum mülk duygusundan nasıl arınır?

Ekonomik olarak, toplumun, mülkiyetin tüm biçimlerini (özel, devlet, komünal) tarihin hurdaıkları ya da uygarlıklar müzesine göndermesi gerekiyor. Bizi mülkiyet duygusuyla donatan asıl mülkiyet biçimi, özel mülkiyettir. Mülkiyetin bu biçimi, insanın eşya ve insanın insan üzerindeki mülkiyet biçimi olarak ortaya çıkar, mülkiyetin tüm diğer biçimlerine de temellik eder. İnsanı kendi özünün karşısına çıkaran, uygarlıkla beraberliği iç içe geçen ve birlikte ilerleyen ikiz kardeşler haline getiren asıl biçimdir bu. Devlet mülkiyeti biçimi ise, mülkiyet hakkının devlete ait olması ve bu cihazı da mülk duygusuna sahip olan bir veya bir kaç sınıfın yönetmesi esasına dayanır. Mülkiyetin komünal biçimine gelince; bu da mülkiyetin tek tek kişilere veya devlete değil, doğrudan halka ait olmasıdır. Yani mülkiyeti doğrudan yöneten, onu şu veya bu kişinin, şu veya bu zümrenin (parti elitinin, bürokrasinin, ordunun vs.) denetiminden arı olarak yöneten halktır. Bu aynı zamanda, halkın yönetime doğrudan geçişinin adıdır.

Mülkiyetin hangi biçimi topluma egemen olursa olsun istisnasız her insan, mülk duygusuna ve mülke sahiptir. Herhangi bir metaya, mülke sahip olmasa da mülk duygusuna ve bir başka insana sahiptir ve bir başka insanın da mülküdür. Tapulu karısı veya kocası vardır. Tapunun adı nikahtır. Bu nikah, devlet veya kilise tarafından mühürlenmiş bir kağıdın adı da değildir. Bu

nikah asıl, cinslerin karşılıklı, görünmez kalemle görünmez kağıtlar üzerinde altını imzaladıkları sahiplik ve bağımlılık hukukunun adıdır. Aileyi mülkiyetin kalesi haline getiren gerçekliği burada aramak gerekiyor. Tabi bu noktada kan bağıının rolünü de gözardı etmememiz gerekiyor.

Mülkiyet deyince çoğunlukla, insanın mal veya eşya üzerindeki mülk hakkı akla gelir. İnsanın insan üzerindeki mülk hakkını çok az insan düşünür. Sınıflı toplumların tarihi, köle sahiplerinin köle, senyörlerin serf, kapitalistlerin ücretli emek ve dolayısıyla işçi üzerindeki sahipliğinin tarihidir aynı zamanda. Tarih, insanın insan üzerindeki sahipliğini inceltti, uygarlaştırdı, daha çekilir hale getirdi ama ortadan kaldırmadı. Bunun ortadan kalkması, tüm biçimleriyle mülkiyetin ve onun insan ruhundaki kalıntıların ortadan kalkmasına bağlıdır. 'Dünyanın tersine çevrilmiş bilincinin' ayakları üzerine oturması ancak bu sayede mümkün olabilir.

Beslenme, barınma ve giyim gibi geçim problemlerinin olduğu, yani insanın insanı yönettiği ve çalışmanın zorunlu olduğu bir toplumda komünizmden söz edemeyiz. Bu tip problemlerin, darlıkların olduğu yerde ciddi kişilik ve kültürsüzlük problemleri vardır. İnsan, iki güçlü bacakla, güçlü kişilik ve güçlü kültürle komünizme girebilir ancak. Güçlü özgürlük özlemi içinde olan, cebinde parayla veya kartla pazarda dolaşan, aile, devlet, parti gibi örgütlere ihtiyaç duyan insan, çok güçlü ve kaliteli bir kültürle donansa ve çok güçlü bir kişiliğe ve sanatsal yaratıcılığa sahip olsa da, komünist toplumun insanı değildir. Hayal kuralım. Örgütün, paranın ve özgürlüğün olmadığı, çok yüksek kalitede ve refahta bir komünist toplum kurulsaydı, böyle bir insan, böyle bir toplumda yaşayamaz, kafayı yer. Beş bin yıl öncesinin insanını günümüze getirip yaşatmayı hayal ediniz. Avustralya Aborjinleri bile topluma hala uyum sağlayamıyorlar. Bunda onların geçmişte uğradıkları kınımın ve ayrımcılığın elbette ki büyük payı vardır; ama bu sorunun sadece bir yanındır.

Mülk duygusundan tamamen arınmış, mülkiyetsiz bir toplumu hemen kuramayız. Tarih bize mülkiyet toplumunu dayatıyor. Tarihi tepeleyip geçemeyiz. Bugünkü zorunlu tarihsel koşullarda, mülkiyetin hangi biçimini tercih etmeliyiz? Özel mülkiyeti tercih edemeyiz. Devlet mülkiyetini geçmişte tercih ettik. Devleti, toplumun tüm zenginliklerinin sahibi kıldı. Sınıflı toplumdan gelen, mülkten ve mülk duygusundan arınmamış olan komünistlerin yönettiği bir partiyle de bu devleti yönettik. Mülkiyetin bu biçimi, yani, ayakları ordudan ve bürokrasiden oluşan ve muazzam bir ekonomik güce sahip olan devlet mülkiyeti bizi döndürdü, kendine benzetti. On bin yıllık mülkiyet duygusunu içselleştiren ve adeta bir güdü haline getiren insan, 'Komünist' de olsa dönmeye zaten yatkındı.

Ortada bir seçenek kalıyor. Mülkiyetin devletsiz komünal biçimini, yeni sosyalist biçimini tarihe dayamak. Bu hiç kuşkusuz, yeni bir biçim değildir. Belki de tarihin bize dayattığı bir biçimdir. Paris Komünü'nde, belli yönleriyle ortaya çıktı. Tabanda kalmasına ve güçlü, merkezi bir devletin varlığından dolayı esaslı bir şekilde uygulanamamasına rağmen, eski sosyalist devrimlerin bağında, sovyet, kolhoz, sovhöz, komün, özyönetim adlarıyla da ortaya çıktı. Bu deneylerden yararlanmak gerekiyor. Dayanacağımız miras, tüm ilkel ve modern biçimleriyle tarih sahnesine çıkan komünizmin teorisi ve pratiğidir.

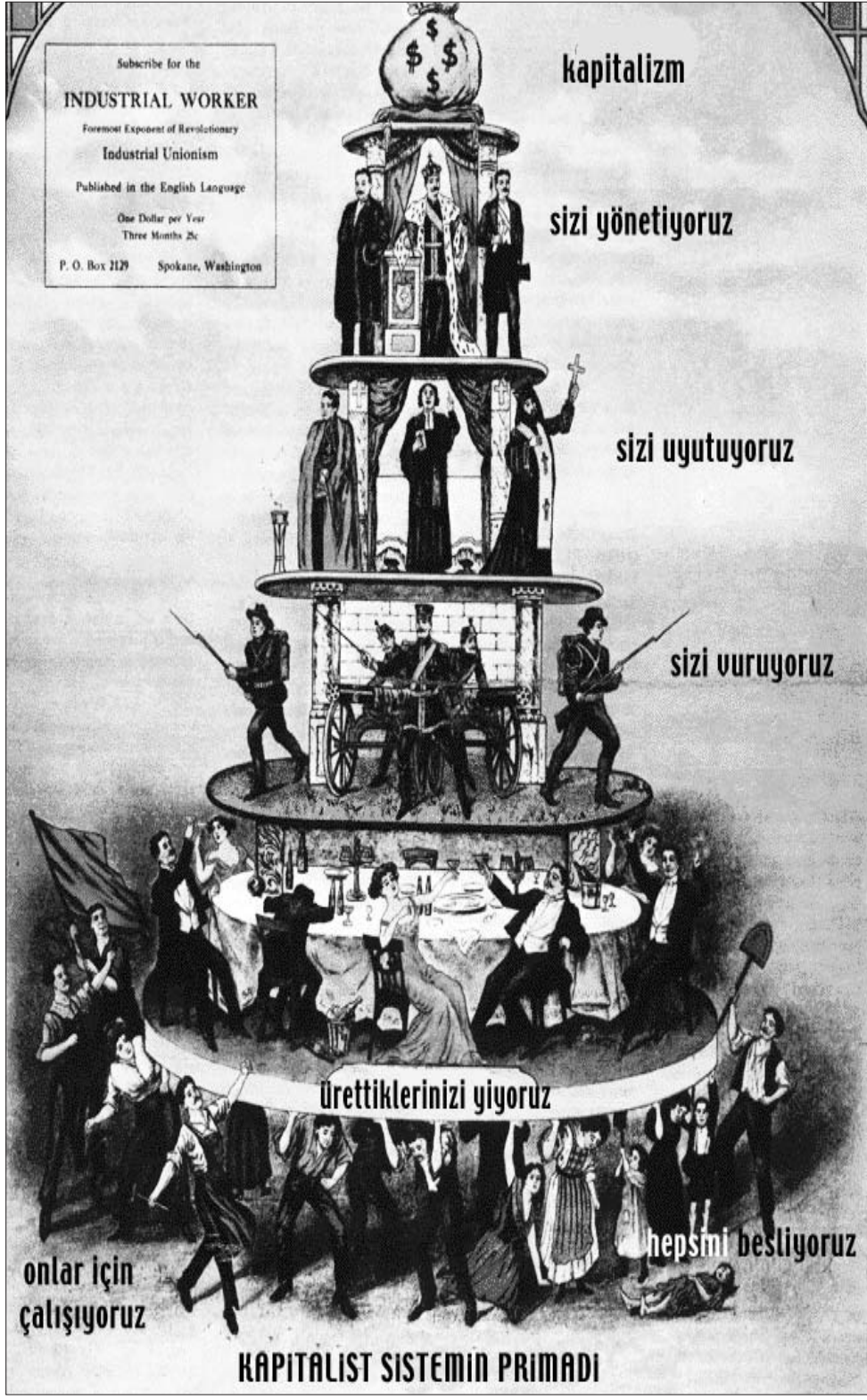
Karşımızda, özel mülkiyetin sivil ve militer biçimlerde örgütlenmiş, muazzam bir dünyasal gücü var. Alışkanlıklar, inançlar ve yaşam tarzı haline gelmiş ideolojilerle sıkı bir şekilde örülmüş bu gücü, barış idealleriyle, Buda veya İsa tevekkülüyle aşmak mümkün değildir. İş yine örgütlenmiş yıkıcılara düşmektedir. Yıkıcılar bu sefer programlarına yıkmayı koyarken, sadece muhasım devletleri değil, kendi devletlerini de yıkmayı taahhüt altına almak zorundadırlar. Yıkma işi, örgüt işidir. Bizi anarşistlerden ayıran bir çizgidir bu. Kaldı ki, anarşist yıkıcılığın ortaya çıktığı yerlerde, şumüllü bir şekilde ortaya çıkmamış olsa da, şu veya bu biçimde, mutlaka bir yıkıcı anarşist örgüt ortaya çıkmıştır. Anarşistlerin bunu kabul edip etmemesi, gerçeği değiştirmiyor. Modern Komünarlar, programlarına, muhasım devleti yıkmayı ve yerine komünlerden oluşan devletsiz bir komün cumhuriyeti kurmayı, kapitalizmden sosyalizme geçiş devletsiz gerçekleştirmeyi koymalıdır. Ve eğer bu yıkma süreci içinde, ortaya, tarihin dayattığı zorunluluktan dolayı istenmeyen bir devlet çıkmışsa, onu ilga etmeyi önüne ilk görev olarak koymayı taahhüt etmelidir.

Ekim devrimi, ordulaşan bir halkla değil, örgütlenmiş, çalışan yığınların ayaklanmasıyla gerçekleşti. İktidara geçen devrim güçleri, arkalarına uluslararası sermayenin gücünü alan beyaz orduların başkaldırmasıyla da güçlü bir kızıl orduya ve bürokrasiye, yani devlete dönüştü. Devrim isteseydi, karşı devrimi bertaraf ettikten sonra, kurmak zorunda kaldığı devleti ilga edebilirdi. Etmedi. Çünkü devrim, müdahale olsa da olmasa da programının temeline 'kızıl devlet'i kurma gerçeğini koymuştu. Bu gerçek, devrimin kaybedilmesinde önemli bir rol oynadı.

Kapitalizmden kurtulmak

FİKRET BAŞKAYA

Egemen söylemde kapitalizmin adı geçmez. Bir edeb-i kelâm ile piyasa ekonomisi denir ve piyasa ekonomisinin yaşamın doğal hali olduğu düşüncesi kafalara kazınmak istenir. Adıyla çağırılmamak bir yalan söyleme yöntemi olduğuna göre, neden şeyler adıyla çağırılmıyor ve söze yalanla başlanıyor? Eğer kapitalizm kavramı kullanılırsa, adıyla çağırılırsa, sömürü, emperyalizm, sömürgecilik, servetin belirli ellerde toplanması, toplumsal eşitsizlik, adaletsizlik, yoksulluk, sefalet, aşagılanma, ekolojik yıkım, vb. gibi kavramlar ister istemez imâ edilmiş olur. Dolayısıyla sistemin mantığının ve işleyişinin, ortaya çıkardığı sayısız sosyal, kültürel, ekolojik, politik, etik, vb. kötülüklerin sorgulanmasının yolu açılabılır. Böyle bir "tehlikeyi" bertaraf etmenin yolu da, yok saymaktan [occultation] geçiyor. Bu amaçla kendinden menkul sosyal bilim denilen devreye sokuluyor. Bilim fetişizmi ve dokunulmazlığı, toplum ve insan yaşamını angaje eden ne varsa tartışma dışı bırakıyor veya tartışılmıyormuş izlenimi yaratıp üstünü örtüyor. Sosyal bilimler söz konusu olduğunda ilişki artık tersine dönmüş görünüyor. Dolayısıyla geleneksel bilim anlayışının ve bilim tanımının inkârı söz konusu.

eşitlik perspektifiyle bilimsel hakikât tek ve aynı şey olabilir. Elbette egemen düzen kime bilim insanı, kime sanatçı diyeceğine, kimlere ne tür ünvanlar bahşedeceğine kendi karar verir ve onun için muteber olan eleştirel olan değil, uyum sağlayan ve uyumu meşrulaştırıp kabullendirenindir. Peki uyum ne ve ne için? Uyum kapitalizme, sermayenin mantığına uyumdur ve şeylerin neden ve nasilını yok saymakla ilgilidir. Her kim ki, piyasa ekonomisi ve liberal demokrasi insanlığın yegane ufkudur, "alternatifsizdir" diyorsa, muteberdir ve her türlü hediye, makâmı, ünvanı, nişanı [iktisatçıysa Nobel ödülünü] hak eder. Bilim adamları, anlı şanlı iktisat profesörleri, insanlığın yegane ufkunun piyasa ekonomisi [kapitalizm olarak okuyunuz] olduğuna söyleye dursunlar, sıradan insanlar gidişatın saçmalığını farkediyor. Velhasıl gerçeğe ihtiyacı olanlar aynı fikirde değil...

Kapitalizm neden insanlığın ufku olamaz ve olmamalıdır?

Kendinden önceki tarihsel üretim tarzlarından farklı olarak, kapitalist sistemde ekonomi-toplum ilişkisi tersliği söz konusudur. Teorik olarak ekonominin toplumun hizmetinde ve ona tâbi olması gerekirken, Karl Polanyi'nin bir tâbirini kullanırsak, ekonominin toplumda içerilmiş olması gerekirken, kapitalizmde toplum ekonomiyeye içerilmiş, ona tâbi durumdadır. Oysa, piyasanın kör mantığına tâbi bir toplum uzun vadede sürdürülebilir değildir. Bu niteliğin doğal sonucu olarak, kapitalist sistemde üretimin üretim amacı doğrudan insan ihtiyaçlarını karşılamak değil, kâr etmek üzere değişim değeri yani meta üretmektir. Dolayısıyla kapitalizm, yegane amacı ve varlık nedeni sermaye üretmek ve sermayeyi büyütmek olan bir ölü emek uygarlığı veya aynı anlama gelmek üzere bir meta uygarlığıdır. Her bireysel kapitalist veya kapitalist firma, vahşi rekabet ortamında sermayesini büyütmede varlığını sürdürür. Bunun için rakipleri aleyhine toplam artıdeğerin olabildiğince büyük bir kısmana el koymak, kâr etmek, kârını azamileştirmek ve elde ettiği kârı yeniden sermayeye dönüştürmek durumundadır. Velhasıl, kapitalizm demek, üretim için üretim demektir... Bu yüzden kapitalistler arasındaki yarış cehennemi bir yarıştır ve her kapitalist "ileriye doğru kaçmak" zorundadır. Kapitalist sermaye birikiminin kör mantığı, bizzat kapitalisti de ipte cambaz gibi oynatmaktadır. Kapitalist rekabet ve kâr'la ilgili olarak Pierre Joseph Prudhon: "Rekabet ve kâr: birincisi savaş, ikincisi ganimet" derken kapitalist mantığın ve işleyişin neteliğine gönderme yapıyor. Kapitalizmin bir tanımını da onun bir ücretli kölelik sistemi olduğudur. Artı değerin, kârın, sermayenin, dolayısıyla zen-

ginliğin kaynağı canlı emektir [ücretli işçi] ve canlı emek ölü emeği [sermayeyi] büyütmenin hizmetindedir. Bu niteliği itibarıyla kapitalizme kadavra medeniyeti demekte bir sakınca yoktur...

Toplum/ekonomi tersliğinin bir sonucu olan ve onu tamamlayan bir başka terslik, üretimin kullanım değeri değil, değişim değeri için yapıyor oluşudur. Başka türlü ifade etmek istersek, bir mal ve hizmeti üretmekteki asıl saik, insan ihtiyaçlarını karşılamak değil, kâr etmektir. İnsan ihtiyaçlarının karşılanması, kâr amacının dolaylı bir türevi olarak gerçekleşmektedir.... Kaldı ki, şimdilerde ihtiyaç kavramı başlı başına bir sorundur, zira kapitalizm bizzat ihtiyaç tanımını da dejenere etmiş durumdadır. Bu gün insan refahını arttırmayan ama refah unsuru sayılan sayısız mal ve hizmet üretiliyor ve vazgeçilmez "ihtiyaç" sayılıyor... Bu lüzumsuz üretim, insanların 'refahını ve mutluluğunu' arttırmak şurda dursun, insanı insanlıktan çıkarmaktadır ama sadece bu kadar da değil, böyle bir kepezelik anlaşılmaz doğal çevre tahribatına da yol açmakta ve insanlığın ve uygarlığın geleceğini karartmaktadır.

Kapitalizm sosyal eşitsizlikleri üretmeden var olamaz. Bu durum kapitalist mantığın ve işleyişin 'doğal' ve kaçınılmaz sonucudur. Kapitalizm yoksulluğu büyütmeden ve çevre tahribatına yol açmadan, yaşamın maddi temelini aşındırmadan yol alamaz. Dolayısıyla birinin zenginliği, diğerinin yoksulluğunun sonucudur. Genel bir çerçevede yoksulluk olmadan zenginlik de olmaz ya da vise versa... Bu niteliğinden ötürü de kapitalizm reforme edilebilir değildir. Bir ameliyatla durumu iyileştirmek, sistemi 'onarmak' mümkün değildir. Gerçek dünyada durum böyledir ama egemen söylem farklıdır. Nitekim, başta sosyal düşünce [sosyal bilim] üretim merkezleri [üniversiteler] olmak üzere, egemen ideolojinin üretilip pompalandığı tüm ideolojik merkezler tarafından ısrarla ve bıkıncırcasına insanlann durumunun iyileşeceği, geride kalanların ilerdekileri yakalayacağı, gelişmemişlerin gelişeceği, azgelişmiş ülkelerin de bir gün gelişmişler gibi olacağı saçma düşüncesi yayılıyor. Bu amaçla tüm teknik imkânlar seferber ediliyor. Sosyal eşitsizlik üretmeye mahkûm bir üretim tarzı söz konusuyken, birinin zenginliği diğerinin yoksulluğunun sonucuyken, bu söylemin gücü ve inandırıcılığı nederen kaynaklanıyor. Bessbelli ki egemenliğin iki bileşenine de [maddi ve ideolojik yeniden üretim araçları] aynı odağın sahip olmasından kaynaklanıyor. Öyleyse maddi egemenliğin ortadan kaldırılmasının yolu, ideolojik egemenliği aşmaktan, başka bir ifade ile bilincimizi özgürleştirmekten geçiyor. Bu da ideolojik mücadeleyi önemsemekle mümkün. Zira, kapitalist mantığın ve işleyişin ortaya çıkardığı kötülükleri teşhir etmek, bilince çıkarmak bizim

irademizi aşan birşey değil...

Her kapitalist toplumda nasıl toplumun 'zenginliğini' üreten ezilen-sömürülen sınıflara sabırlı olmalan, çok çalışmalan, fırsatları değerlendirme-leri halinde 'durumlarının iyileşeceği' söylenip aldatılıyorsa, emperyalist dünya sisteminin çevresinde yer alan, beşeri ve doğal kaynakları emperyalist merkezler tarafından yağmalanan çevrenin kapitalist öükelerine 'doğru politikalar' uygularlarsa, "ekonominin gereğini yaparlarsa", sabrederlerse yakın bir gelecekte zengin merkez ülkeleri yakalayacakları, onlar gibi zengin olacakları söyleniyor. Elbette yağmalama sadece dışsal bir şey değil, sömürü ve yağma yerli komprador elitlerin dahli olmadan mümkün olmazdı. Bu yüzden çevre ülkeler de kapitalist sosyal formasyonlardır ve hiyerarşik kapitalist dünya sisteminin çevresinde yer alıyorlar. Bu ülkelerin rotası merkez tarafından ve merkezin çıkarları istikâmetinde belirleniyor. Başlarda bunlara "ilerleme" önerilmişti. İlerlemenin, modernleşmenin yerini önce kalkınma kavramı aldı, şimdilerde kalkınma artık o kadar sık telaffuz edilmiyor, gerektiğinde onun yerine "sürdürülebilir kalkınma" deniyor ki, bu kalkınmanın imkânsızlığını itirafından başka birşey değildir... Bu dünyada eğer bir kavramın önüne bir niteleme sıfatı getiriliyorsa, bilin ki orada bir tuzak, bir melânet vardır. İnsanî kalkınma, insanî yardım gibi... Demek ki asıl söz konusu olanın kalkınmayla, insanla, yardımla bir ilgisi yok... Şimdilerde revaçta olan artık "uyumduk" ve "uyumun" ne olduğunu herkes biliyor... Bir kere ekonomik büyüme asla kitlelerin durumunun iyileşmesinin garantisi değildir. Bir ekonomi hızlı büyüme oranlarına ulaşabilir ama bu geniş toplum kesimlerinin durumunun kötüleşmesine eşlik edebilir, söz konusu büyüme sadece büyük sosyal maliyetlerle değil, onarılmaz ekolojik bozulmaya da eşlik edebilir. Kapitalist üretim koşullarında, amaç/araç tersliği söz konusuyken, birlerinin zenginleşmesi, zorunlu olarak başkalarının yoksullaşmasına, doğanın kötüleşmesine eşlik ediyorken, kalkınmadan söz etmek kitleleri oyalamaya yarayan ideolojik manipölasyondur. Netice itibarıyla söz konusu olan sermayenin büyümesi, sermaye sahibi sınıfın ve çevresinin, bir bütün olarak burjuvazinin zenginleşmesidir. Rakamlar, istatistikler manipüle edilerek, gerçek yaşamla ilgisi olmayan bir resim üretiliyor, dolayısıyla kitlelere gösterilen fotoğraf, hiçbir zaman durumun gerçek fotoğrafı olmuyor. Kapitalizm koşullarında kalkınma mümkün değildir ama kalkınmayı reddetmek ve oyunu bozmak pekâlâ mümkündür. Emperyalist burjuvazinin finans dergileri ve gazeteleri her yıl dolar milyarderlerinin sayısıyla ilgili istatistikler yayınlıyor. Başkalarının da ortaya çıkıp, dolar milyarder sayısındaki artışa nelerdeki artışın eşlik ettiğini ortaya koyması gerekmiyor mu?

Kapitalist yağma ve talan rejimi, bu dünyada ne varsa metalaştırıyor, paralaştırıyor, her şeyi kâr etmenin aracına dönüştürüyor. Öyle ki, birinin acısı, sıkıntısı, mutsuzluğu, başkasının çıkarı, kazancı, kâr haline geliyor. İnsanlık bunun neresinde ve bu kepezelik neden sorgulanmaz? Meta ilişkileri insan yaşamının tüm veçhelerine, tüm gözeneklerine, tüm anlanna sirayet ediyor, kamusal alanları ve kamusal yaşamı tasfiye ediyor. Kamusal alanlar ve kamusal yaşamı bütünüyle tasfiye edildiğinde, her şey özelleştirilip, metaya dönüştüğünde, hâlâ insandan geriye birşey kalamaz mı? Daha geç olmadan insanı insanlıktan çıkaran bu kör gidiş karşı çıkmak hem gerekli hem de mümkündür. Zira, neoliberal küreselleşme çağının kapitalizmi, sadece insanı ve insan ilişkilerini kırıletip içini boşaltmıyor, aynı zamanda doğa tahribatına da ivme kazandırıyor. Zaten 'bir uygarlığın insana bakışı, onun doğaya bakışından bağımsız değildir' denmiştir. Anlar yok olurken, kelebekler yok olurken, balıklar ölürken, nehirler, dereler kurur, toprak ve hava kirlenirken, kentler kokenken, insanı yabancılaştırma hayret verici bir düzeye çıkmışken, bitki türleri yok olurken, herşey kirlenirken, değer ölçüsü ve nirengi noktası yok olmuşken, anlam kaybı derinleşirken hala kalkınmadan, ekonomik büyümekten, GSMH ve kişi başına gelir artışından, ihracattan ve turizmin rekor kırdığından, vb. söz etmek. nurlu ufuklara dair nutuk atmak abesle iştiğal değil mi? O halde daha geç olmadan kullanım değerini ihya etmek ve yeniden kamusal haklarını vermekten başka çare yok, üstelik aciliyeti var. Bu kısa yazıyı Tocqueville'den bir alıntıyla bitirebiliriz: "Kendi içine kapanmış her insan, bütün öteki insanlann kaderine ilgisiz bir yabancı gibi davranır. O insan için tüm insan türü, çocukları ve yakın arkadaşlarından oluşur. Hemşerileriyle ilişkilerine gelince, aralarına katılır ama onları görmez, dokunur ama onları hissetmez; yalnız kendi başına ve kendisi için vardır. Ve bu şartlarda kafasında bir aile mefhumu kalmışsa bile artık bir toplum mefhumu yoktur." Alexis de Tocqueville'den bu yana onca zaman geçmişken ve köprülerin altından onca su akmışken, neoliberal küreselleşme ve özelleştirmeler çağında kamusal insandan geriye ne kaldığı ortada değil mi?

UFUK ÇİZGİSİ

Bakiş CAN

Genelkurmay'ın kontr-gerilla kararları üzerine

TC Genel Kurmay'ı özelde PKK şahsında Kürt ulusal hareketine ve genelde Türkiye-Kürdistan devrimci hareketine karşı yeni kararlar aldı. Kararlar, Eğirdir Dağ Komando Okulu'nda bir basın toplantısı düzenleyen TC Genel Kurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt ile Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ tarafından açıklandı.

TC Genel Kurmayı, özet olarak; tecrübenin kalıcılığını sağlamak için daimi ordunun daha faydalı olduğu görüşünden hareketle devrimci hareketle karşı bundan böyle seçme, özel bir ordu kullanacağını, sonuç almak için psikolojik savaşa ağırlık verileceğini, bir gerillanın on taraftara ihtiyaç duyduğunu, bazı eylemlerin milisler tarafından gerçekleştirildiğini, bu nedenle devrime destek olan taraftarlara da yöneceklerini, patlayıcılarda azotlu gübre kullanıldığı için gübredeki azot oranının düşürülmesi gerektiğini, gerici mücadelenin bir merkezden koordine edilmesine ihtiyaç duyduklarını, devrimci harekete karşı şiddetten uzak kitlesel gösterilerin örgütlenmesini, basının etkisinin silahlardan daha fazla olduğunu, bu nedenle basının orduyu rastgele eleştirmemesi ve devrimci örgütlerin işine yarayacak haberlerden kaçınmasının şart olduğunu, sınır ötesi operasyon için siyasi hedeflerin belirlenmesi durumunda saldırıya hazır olduklarını açıklamış.

TC Genel Kurmayı'nın kararlarının anlamı; devrime destek veren köylülerin ve işçilerin öldürülmesi, köylünün yakıplık yıkılarak boşaltılması, yasak bölge haline getirilmesi ve köylülerin şehirlere sürülmesi, arazinin geniş şekilde bombalanması, alanların tankçı birlikleri tarafından tutulması, kuşatma, ambargo, koruculaştırma ve korucuların operasyonlara daha fazla zorlanması, şüphe duyulan korucuların ve koruculuktan vazgeçme durumu olanların katledilerek PKK'nin üstüne atılması, bu yolla koruculaştırmanın yaygınlaştırılması ve korucuların daha etkin hale getirilmesi, insanların gizlice kaçırılıp öldürülmesi ve ölüm tehdidiyle işbirliğine zorlanarak devrimci örgütlerin içeriden ele geçirilmesi, devrimcileri gözden düşürmek için onlar adına araçların önünün kesilmesi, halkın kişisel eşyalarının ve parasının gasbedilmesi, halka hakaret etme, ırza geçme, devrimci örgütler adına ölümle tehdit etme ve haraç toplama, devrimci kadroların halttan insanlar için iyi şeyler düşünmediği yalanını yayma, gece gerilla kılığıyla evlerin kapısını çalma, devrimci örgütler ve kadrolar hakkında yalan haber yapma, iftira atma ve gizli hainler ile ajanları üzerinden karalama kampanyası yürütme, devrimci örgütleri ve her devrimci örgütteki kadroları karşı karşıya getirecek oyunlara başvurma, önder kadroları zehirleyerek veya suikast düzenleyerek katletme, gerillaları zehirleme, istihbarata dayalı özel nokta operasyonları düzenleme, gıda ve diğer temel ihtiyaç maddelerine ambargo uygulama, yol kontrollerine ağırlık verilmesi ve yolların gece trafiğe kapatılması, sıkıyönetimin uygulanması ve temel hak ve hürriyetlerin daha çok kısıtlanması, telefon dinleme ve izlemeye daha fazla başvurulması, her türlü baskı ve işkencenin artması, basının ve mahkemelerin baskı altına alınması, ağır sansür uygulanması, her türlü bilginin tersyüz edilerek yayınlanması, yalan haberle halkın ve gerici askerin aldatılması, gözaltına alınan emekçilerin mahkemeler tarafından tutuklanarak hapiste sürdürülmesi, seyahat özgürlüğünün kısıtlanması, gerici kitle hareketlerinin kışkırtılması vb. uygulamaların artması ve yeniden sistemli bir hal alması anlamına gelir.

Halk bunlara yabancı olmamakla birlikte, durumdan yeterince haberdar değildir. Devrimci örgütler de öyle. Halk kitlelerini tehlike karşısında uyarıp bilinçlendirmek, devrimci örgütlerin en acil görevlerinden biridir. Devrimci örgütler de, devrimci halk kitleleri de büyük bir tehlikeyle karşı karşıyadır. Bu noktada tedbir geliştirilmesi şarttır. Devrimci örgütler böyle dönemlerde, karşı-devrimci sızmalara, iç ihanetlere ve karışıklık çıkarınlara daha fazla dikkat etmeli, gizli ve sağlam örgütlenmeye, siyasal çalışmaya, ideolojik berraklığa ve disipline her zamankinden daha fazla önem vermelidir. Halk da, özellikle faili meçhul cinayetler ve komando üzerinden düzenlenebilecek katliam ve köy boşaltmaları noktasında tedbir almaya teşvik edilmelidir. Devrimci örgütlerin ve halk kitlelerinin, herhangi bir operasyon ya da katliam durumunda sesini yükseltecek, dünyaya duyuracak ve birlikte hareket ederek savunmasını güçlendirecek şekilde önceden örgütlenmesi ve hazırlıklı olması gerekir.

Botan'da kışa kadar bazı illere giriş çıkış yasağının getirilmesi bu kararların ilk uygulaması olsa gerek. Haliha-zırda Güney Kürdistan sınırında 150.000 civarında TC askeri olduğu biliniyor. Bunları yeni olayların izleyeceği tartışma götürmez.

Kaybedilecek zaman yok. Kitle iletişim araçları da iyi kullanılarak TC Genel Kurmayı teşhir edilmeli, olaylar bütün devrimci örgütlerin ortak savunmasıyla karşılanmalıdır. Örgütçüler de hızlı davranmalıdır.

KONUK YAZAR

Seçkin ÜNSAL

Emperyalizmi ve eşi-dostu
güzelleştirme operasyonu

Hükümete geldiği 2002 yılından bu yana dur durak bilmeden, kendisini “ülkesini pazarlamakla mükellef” gören AKP hükümeti, sayısız statejik kuruluşu “babalar gibi sattı”. Gündüzleri uluslararası sermayeye birbiri ardına milyon dolarlık sunaklarda bulunan AKP hükümeti, geceleri de yoğun mesai yaparak, gelen “müşteri”yi kapıda “eşofmanıyla” karşıladı ve kapalı kapılar ardında pazarlık masaları kurarak, iman gücüyle memleketi karış karış sattı.

Dönemin başbakanı Turgut Özal’ın, “devletin Sultanhamam’da don satmaya ihtiyacı yok” sözleri ile kollarını sıvayıp giriştiği özelleştirme ya da bir başka deyişle emperyalizmi ve eşi dostu güzelleştirme çalışmaları, her yıl birkaç milyar dolarlık satışla bugüne kadar süregeldi. AKP’den evvelki hükümetlerin de özelleştirmeler yaptıklarını söylemeye gerek yok. Ancak kabul etmek gerekir ki AKP özelleştirme konusunda kendisinden önceki hükümetlere birkaç on boy fark attı! Rakamlarla ifade etmek gerekirse; Mesut Yılmaz döneminde 2.7 milyar dolarlık, Turgut Özal döneminde 1.5 milyar dolarlık, Tansu Çiller döneminde 1.3 milyar dolarlık, Süleyman Demirel Döneminde 0.6 milyar dolarlık, Necmettin Erbakan ve Yıldırım Akbulut dönemlerinde 0.4 milyar dolarlık özelleştirme yapılmasına karşın Tayyip Erdoğan döneminde 30 milyar dolarlık özelleştirme gerçekleştirildi.

AKP hükümetinin yasaları çiğneyerek ya da gerekli yasayı yasaları çıkartarak yaptığı özelleştirmelerde satılan yüzlerce kuruluştan belli başlı bazıları; Sümer Holding, Mersin-İzmir-Trabzon-Dikili Limanları, TEKEL’in sigara bölümü, SEKA, PET-KİM, TÜPRAŞ, ERDEMİR, İSDEMİR, TİGEM, Eti Alimünyum, Türkiye Şeker Fabrikaları, TEDAŞ’a ait taşınmazlar.

AKP’nin özeleştirme furyası kapsamında; yılda 2.5 milyar dolar kâr eden Türk Telekom, 1.31 milyar doları peşin 1 milyar 180 milyon dolara satıldı, Tayyipbonus’a özel 5 taksit imkanı da işin cabası oldu! Dünya piyasalarında rafineri talebinin zirve yaptığı ve siparişle ancak 6 yılda rafineri yapılabilen bir ekonomik ortamda, 35 milyon ton rafinaj kapasitesi olan Tüpraş’ı 4 milyar dolara satan AKP, Tüpraş’ın yüzde 14.76’sını ise, saman altından su yürütürcesine İsraili Ofer ailesine sattı. Özelleştirme rakamına göre bu devir işlemlerinin ortaya çıkarttığı zarar 752 milyon dolar. Hükümet yassı çelikle ülkemizde tekel konumunda bulunan ve kuruluş değeri 7 milyar dolar olarak kabul edilen Ereğli Demir Çelik Fabrikaları’nı da yok pahasına, 2.8 milyar dolara orduya satarak “milli”leştirdi. Ancak ordunun “bu işletmeyi millî olarak koruma” sendromu çabuk geçmiş olacak ki, uzun süredir bu kuruluşu satmak için ortak arıyor. Bunların dışında Seydişehir’deki Eti Alüminyum tesisleri, beraberinde bir hidroelektrik santral olduğu halde, Başbakan Erdoğan’ın hemşerisi ve Karadeniz Otoyolu Projesi ile Samsun’daki mobil santral nedeniyle üç bakanın Yüce Divan’da sorgulanmasına neden olan Rizeli müteahhit Mehmet Cengiz’e 305 milyon dolara satıldı. Yargının Cengiz’in önceden aldığı Eti Bakır ile beraber Eti Alüminyum’un satışının yürütmesini de durdurmasına karşın, Erdoğan’ın başkanlığındaki Özelleştirme Yüksek Kurulu, Murgul’daki maden tesisleri ve hidroelektrik santrali ile Samsun’daki değerli arazilerin de Cengiz’e satışını onaylamaktan çekinmedi.

Hükümet, hava limanlarına da pike dalaşı yapmayı ihmal etmedi. İstanbul Havaalanı yapı-ışlet-devret modeliyle 3 milyar dolar karşılığında TAV grubuna, Antalya Havaalanı 3.2 milyar dolara IC İçtaş-Fraport’a ve Sabiha Gökçen Havalimanı ise 3.1 milyar dolara Limak-GMR-Malaysia Airport Holding Berhad’a devredildi.

AKP’nin, “devleti küçülterek sırtındaki ekonomik kamburu almak” için gerçekleştirdiğini iddia ettiği özelleştirmelerden 30 milyar doların üzerinde bir gelir elde edilmesine karşın, devletin borç yükü hafiflemek şöyle dursun sadece kamuya olan borç tam 47 milyar dolar arttı. Yine benzer şekilde dış ticaret açığı büyük bir sıçrama kaydederek 202 milyar doları solladı.

AKP özelleştirmeye yaptığı hızlı girişi aynı süratle sürdürceğini IMF ile yaptığı stand-by antlaşması ile açıkça ortaya koymuştu. Söz konusu anlaşmada AKP hükümeti; 2005-2008 arası dönemde özelleştirmelerin aynı tempo ile devam edeceği ve 21 kamu işletmesinin özelleştirileceğini taahhüt ediyor. Üstelik bu özelleştirmelerden ötürü 29 bin işçinin işsiz kalacağı da yapılan hesaplarla ortaya konmasına karşın!

AKP hükümeti dönemindeki tablonun bu küçücük parçasına bakıldığında dahi önümüzdeki dönemde de bu özelleştirmelerin son sürat süreceği görülüyor. Seçimlerin ardından gelecek olan hükümetin (AKP’li ya da AKP’siz) özelleştirmede AKP’nin tek parti hükümeti dönemini atlatmayacağı (satacak bir şey bulurlarsa elbette) geçmiştaki pratik tecrübelerle gözlerimizin önünde duruyor. Milyonlar halen farkında olmasa da bu süreci durdurabilecek yegane güç işçisi, köylüsü, emeklisi, memuru, işsizi, öğrencisi ile haktan başkası değildir, olamaz...

Önderlik sorunu üzerine

İçinde bulunduğumuz süreç devrimin gelişmesine önemli oranda gebedir. Bu objektif koşulların varlığına karşın, ne yazık ki bu objektif koşulların devrim lehine işletecek subjektif şartlar zayıf ve yetersizdir. Bu da özellikle gerçek yüzü görülmekte olan çürümüş sisteme karşı, yeni dünya, yeni insan diyenlerin yığınları örgütlü bir güce çevirmeyişine sebep olmaktadır. Kitleler gerçek ve güvenilir bir öncüye ihtiyaç duymaktadır. Buda ancak merkezi yapısını oturtmuş, sürece zamanında müdahale edebilen, ideolojik olarak sağlam donamış kadroları olan komünist partisi aracılığıyla olur. Bunlardan özellikle ‘merkezi yapı’ diğerlerine göre bu süreçte daha bir can alıcı noktada duruyor.

Emperyalizm ve onun itaatkâr uşaklarından Türk devletinin, 16-17 Haziran 2005 tarihinde gerçekleştirmiş olduğu katliamda ülkemiz komünist hareketi ağır bir yenilgi almıştır. Bu katliamda merkezi yapısını yitirmiş, önderliğini kaybetmiştir. Komünist parti kurulduğundan bu yana mevcut olan bu sorun bu katliamla daha da belirginleşti.

Bu sorunu ele alıp irdelemek için öncelikle ‘önderliğin ne olduğunu ve rolünü’ açmamız gerekiyor;

Önderlik ve önderliğin rolü

Önderlik, kitleleri komünizm doğrultusunda seferber etmeye, onları öncüleştirmeye hizmet mevisidir. Önderlik kitlelerin düşüncelerini, istem ve taleplerini, siyasi-ideolojik-örgütsel yani stratejik hedef doğrultusunda belirlediği programı somut sürece uyarlayan kolektif organdır. Önderlik tayin edicidir. Nasıl ki öncüsü (k.p.) proletarya bilinciylep zincirlerini kırmıyorsa, partide önderliksiz hareket geçip devrim yolundaki rolünü oynayamaz. Burada şunu kastetmiyoruz; “önderlik sadece partiyi bağlar”. Asla. Parti kitlelerin ise önderlikde kitleler-

den ayrı düşünülemez. Sorunun özüne baktığımızda bile önderliğin olup olmaması değil önderliğin kitlelerle buluşup buluşmamasının olduğunu görüyoruz.

Önderlik partinin iradeleşmiş merkezidir. Yani günü ve günceli genel siyasi çizgi doğrultusunda taktiklerle kazanma eğilimidir. Taktiklerin belirlenmesi noktasında önderliğin üzerine büyük sorumluluklar düşmektedir. Strateji devrim yolunda izlenecek ırmak ise taktiklerde onu besleyen mevsimlik yağış kollarıdır. Stratejik hedefe varılmak isteniyorsa bunlarda yararlanmasını bilmek gerekir. Önderlik mekanik bir emir merkezi olarak düşünülmemelidir. “Ben ne yapılması gerektiğini söylerim, yapılmayanın günahı yapmayanın boynuna” diyerek önderlik yapılmaz. Kitlelerden kitlelere politikasını uygulayan olmalıdır önderlik. Yığınların nabızı, ancak onların içinde faaliyet yürütülerek bilinir, onların sorunlarını onlarla konuşup, tartışmadan çözemeyiz. Dahası kitle mücadeleleri içerisinde yetismeyen önder gruplar bürokrat ve şeften öteye geçemezler. Mao’nun da dediği gibi, “Kitlelerle gerçekten birleşmiş ve kaynaş-

mış bir önder grup, kitlelerden kopuk bir şekilde değil, ancak kitle mücadelesi içinde oluşabilir.”

Böylece önderlik ve rolü noktasında görüşlerimizi belirtmiş olduk. Fakat önderlik sorununu ele aldığımızda, tarihimize baktığımızda bir başka boyut ile karşılaşyoruz. Önderliğin sürekliliği.

Önderliğin sürekliliğinin
sağlanması

Devrim yürüyüşü bazen ağır yenilgiler alabiliyor. Ancak tarihte gösteriyor ki devrim yürüyüşü bütün bunlara rağmen devam ediyor. Çünkü bu tarihin derinliklerinden gelen uzun bir yürüyüştür. Ne bir düello, ne de bir anlık bir yiğitlik kavgasıdır. Bu komünist dünyaya ulaşma savaşıdır. Bu süreç içerisinde kayıplar da olacaktır. Önderlikte yitirilebilir haliye. Bu olmaz değildir ve olmuştur da.

Önderliğin sürekliliği denildiğinde onun nerde konumlanması gerektiği anlaşılacak büyük bir yanılgıya düşüyoruz. Elbette önderliğin konumlandığı yer sürekliliğin sağ-

Orhan Doğan’ı uğurlarken

Cumartesi sabahı Amed’den Cizre’ye uzanıyor yolumuz. Oradaki binler gibi, kendi toprağında Orhan Doğan’ı karşılamaya gidiyoruz, bir yürek olarak. Buradaki gerçek, Orhan Doğan’ın aramızdan fiziksel ayrılışının bizi tek yürek yapmasıdır. Cizre’deki binler o gün tek yürekte atıyordu. Orhan Doğan’ın yüreğinde atan binler oluyordu.

Kürdistan coğrafyasını ilk keşfedişim. Ve Amed’den Mardin’e, oradan Cizre’ye uzanıyor yüreğim. Hava alabildiğine sıcak. Ama buna ve daha birçok şeye inat binlerce insan Cizre’ye akıyor. Beş saatlik bir yolculuğun sonunda Cizre’ye varıyoruz. Kentin girişinde, Kürt ulusunun misafirperverliği doluyor yüreğime. Yol kenarlarında gideceğimiz güzergahı gösteren görevliler. Kent sessizliğe bürünmüş. Bütün iş yerleri kapalı. İnsanlar evlerini terk etmiş. Bütün insanlar sokaklarda. Muazzam bir kalabalık. Cizre yas içinde.

Kadınlar sokaklarda. Yüzlerini kapatan

beyaz örtüleri ve siyah çarşaflarıyla. Sadece gözleri görünüyor, alev alev gözleri. Sloganlar en gür onlar atıyor. En çok onlar ağlıyor yitirdikleri nicelerini daha hatırlayarak. Feodalizmin tün gericiliğine rağmen kadınlar en önde dillerinde sloganlarıyla. Ve kadınların cesur.

Beklemeye başlıyoruz... Konvoyun kente girişini bekliyor kalabalık. Nihayet Orhan abimiz varıyor Cizre’sine binler eşliğinde. Dedim ya Kürdistanlılar Cizre’ye akmış. Binlerce yürekle uğurlanıyor son yolculuğuna.

Neyi mi gördüm orada. Kürt ulusunun özgürlüğü için, binlerce yüreğin tek yürek oluşunu.Ve ezilen ulus gerçekliğiyle beraber haklı savaşların desteklenmesi gerektiği gerçekliğini. Bu gerçekliğin de ancak bu coğrafyada bu halkla yaşayarak görülebileceğini. Kürt ulusal mücadelesi de ancak ve ancak bu halkla birlikte yaşayarak öğrenilebilecek ve doğru tahlil edilebilecektir.

Ülke yoğun ve önemli bir süreçten geçmekte. Hepimiz seçim sürecine kitlenmiş

durumdayız. Bu seçimin daha önceki seçimlerden farkı %10 barajından da kaynaklı DTP’nin bu süreçte bağımsız adaylarla katılacak olmasıdır. Bir halkı yok saymaya çalışan zihniyetlere karşı, ezilen tüm halkların vermesi gereken bir sınav olarak değerlendirme gerekiyor bu süreci. Ve sadece bu nedenden dolayı bile tüm yerelerde bağımsız adayların desteklenesi gerekiyor. Egemen zihniyetin tek dil ve tek renk söylemlerine karşın, inadına çok dilliliğe ve çok renkliliğe evet için oylar Kürt ulusunun bağımsız adaylarına...

Amed’den
bir okur

Kadınların gerçek kurtuluş yolu

Günümüz sömürü dünyasında kadınlar sadece sınıfsal çelişkiler yaşamamaktadır. Bununla birlikte, buna bağlı olarak sadece kadın olmaktan kaynaklı da sorun yaşamaktadırlar. ?Bu durumu günlük yaşamımızda görüp yaşamaktayız yakıcı bir şekilde, yani kadın kendi cinsel kimliğinden ötürü de sorun yaşamaktadır. Kaldı ki bu sorun daha derin ve köklü bir çelişkiyi ifade etmektedir.? Öylesine derin ve köklüdür ki, burjuva-feodal egemen sınıflara ait kadınlar da bu sorunu farklı düzey ve biçimlerde de olsa yaşamaktadırlar. Yani egemen burjuva-feodal sınıf kadınları da, kadın olmaktan kaynaklı, cinsel kimliklerinden ötürü kadın sorununun derin ve köklü çelişkisini yaşayıp hissedebilmekte. Her ne kadar emekçi sınıflara mensup kadınlar gibi sınıfsal, ekonomik sorunlar yaşamamasalar da kadın sorununu genel ve de özgün bir sorun olmasından ötürü aynı özgün çelişkileri yaşamaktadırlar. Fakat emekçi kadınlar bu özgünlükle birlikte, sınıfsal çelişkilerin ağır ve dayanılmaz yükünü sırtlarında taşımaktadırlar. Ve bu durum on-

ları egemen burjuva-feodal sınıfa mensup kadınlardan ayrıran ve de devrimcileşiren nesnel gerçeklik olmakla birlikte, onların bu sınıfsal gerçekliği onları sadece devrimcileş-tirmekle kalmayıp, aynı zamanda devrimci mücadeleye kitlesel bir şekilde katılmaya seferber etmektedir.

Bizim ki gibi geri, yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde, daha doğru düzgün hiçbir aydınlanma kültürünü yaşamamış, ortaçağ kültürünün hala önemli bir biçimde hâkim olduğu bir ülkede kadınların yaşadıkları acı, zulüm, işkence ve sömürü daha katmerli ve ağır olmaktadır. Verecekleri mücadele de en az bir o kadar zorlu ve sancılıdır. Bütün bu zorluklar, güçlükler ve sancıların üstesinden gelebilmek için kadınların gerçek özgürlük ve kurtuluş bilinci olan Maoizm’le kuşanıp bilinçlerini donatmaları ve kendilerini, yaşamı Maoizm’le yeniden yaratmaları gerekir. Aksi halde gerçek kurtuluşa ulaşamazlar. Gerici, feodal ortaçağ kalıntılarını parçalayıp atamaz, tarih sahnesinden çekmiş de olsa hak ettiği tarihin çöplüğüne yollayamaz. Ancak ve an-

lanması için bir etkindir fakat bundan da önemlisi bulunduğu yerde belirttiğimiz sorumlulukları ve görevleri yerine getirip getirmemesidir. Ayrıca süreklilik derken bireylerin sürekliliği değil, parti içerisinde iradeleşmiş organın sürekliliğini kast ediyoruz. Yoksa bu olmadan, sınıf mücadelesi içerisinde belli tarihsel süreçlerden geçmiş, tecrübeli ve güvenilir kişilerin sürekliliği olsada iki çizgi mücadelesi sekteye uğrar.

Yani tarihi muhasebeye de denildiği gibi önderlik uzayda da olsa yeryüzünde de olsa önce tarihsel rolünü oynamalıdır. Yoksa önderliği saklama kabına koyup derin dondurucuda bozulmadan korusak bile önderliğini yapmaz ise yine önderlik sorunu yaşamış oluruz. Önemli olan süreç iyi tahlil edip öyle konumlanmak ki hem sorumluluklarını yapmalı hem de sürekliliği sağlanmalı. Belirli bireyler tanınlaş-tırılarak bunları partiden ayrı görmek de yanlış bir tutumdur. Önemli olan birkaç bireyin değil partinin niteliğinin güçlü olması. Böylece en ağır darbelerden sonra bile ayağa kalkmasını başarabiliriz. Zıtların birliği yasasından yola çıkıp en olumsuz durumda bile olumlu yanı yakalayıp süreci iletirye doğru evirebiliriz. Yeter ki bilincimiz geniş ve güçlü olsun.

Sonuç olarak

Unutulmamalıdır ki, doğru bir önderlik çizgisi ancak ve ancak ideolojik ve siyasi olarak MLM bilimini öğrenmek ve bunu somut duruma uyarlamakla kazanılır. Yani çok büyük düşünmek, büyük örgütçü olmak ve doğru taktikler üretmek için alt kademeler ve yığınlarla birleşmek ve onlardan öğrenmek şarttır. Önderliğin bu derece önemli olması onun sürekliliğinin sağlanması sorununu da birlikte getiriyor. Belirttiğimiz gibi sorumluluklarını ve görevlerini yerine getireceği ve sürekliliğini sağlanacağı yerler olmalıdır. Biz ne kadar MLM bilimine sanlıp kendimizi nitelik olarak güçlendirsek komünist partisinin önderlik sorunu o derece azalacaktır. 17’lerin kazanma azmi ile sanlalım güne sanlalım saate. Ufkumuzda devrim vardır.

Dersim’den ELİF HASRET

Ne yaparlarsa yapsınlar...

DTP'nin seçimlere bağımsız adaylarla girmesini açıklamasının ardından Türkiye-Kuzey Kürdistan illerinden 16 yıl aradan sonra Kürt ulusal hareketi yeniden TBMM'ye milletvekili gönderiyor. Kürt ulusuna yönelik saldırı ve tehditler, sınırötesi operasyon yapma hazırlıkları, laik-şeriatçı şeklinde suni çatışmalarla girilen seçim süreci devam ediyor. Egemen sınıfların sözcüleri olan faşist CHP ve AKP partileri kendi aralarında yaptıkları dalaşlarla halkı kutuplara ayırma uğraşında rollerini yerine getirirlerken, tek ortaklaşmaları noktaları, halk düşmanlığı yapmak, emperyalizme uşaklık etmek ve yakın zamanda somut bir şekilde örneğini gördüğümüz gibi, "terör sorunu" olarak gördükleri Kürt ulusal hareketi karşısında birleşmek oluyor. Egemen sınıf partilerinin oluşturdu-

ğu bu faşist bloklaşmaya karşı bağımsız aday taktiğiyle seçimlere giren ezilen Kürt ulusunun adayları, kendi deyimleriyle çözüm gücü olmadıklarını bilerek, ancak önümüzdeki süreçte Türk egemen sınıflarının gerçekleştireceği saldırılara karşı meclis kürsüsünden bir ses olabilmek amacıyla Türkiye-Kuzey Kürdistan'da komünist-devrimci-demokrat çevrelerle birlikte genel seçimlere hazırlanıyorlar.

Kendilerini "bin umut" adayları olarak adlandıran bağımsız adaylardan Dersim bağımsız milletvekili adayı Şerafettin Halis ile seçimler ve güncel sorunlar üzerine yaptığımız röportajı yayımlıyoruz.

"Bizim bağımsız adaylık kararımızla birlikte Cumhurbaşkanı seçmekte bir araya gelemeyenler bizim adaylığımızı çok daha önemli görmüş olacaklar ki bir araya gelip birleşik oy pusulalarına bağımsız adayları eklediler. Öyle ki iki metreyi bulan oy pusulalarıyla okur yazar kitlesi az olan coğrafyamız insanının kendi tercihlerini yapmasını zor hale getirmeye çalıştılar. Ne yaparlarsa yapsınlar bizler bir yöntemi bulup halkın iradesini parlamentoya yansıtmayı başara- cağız"

Türk devleti yine telaşlı bir şekilde erken seçim sürecine girdi. Bir e-muhura ve bir kaç miting sonucunda oluşan bu süreç hakkında genel olarak ne düşünüyorsunuz?

Bu seçimin daha önce yapılacağı belliydi. Meclis ciddi şekilde bunalım yaşıyordu. Bir seçim olacağının işareti devamlı vardı. Özellikle de sistem içinde daha da çok can çekişmekte olan CHP biraz daha taze kan kazanarak seçime girmek istiyordu. Türkiye'yi laik, anti-laik temelinde kamplara bölerek güç kazanmaya çalıştı. Bunu yaparken de TSK gece yarısı muhırtıraları yine laik cephe diye kendilerini adlandıran Atatürkçü Düşünce Demekleri başta olmak üzere birçok kurumdan da destek buldular. Öte yandan AKP ise mağdur ve mazlum görüntüsüyle güç toplanmaya çalıştı. Bu durum Cumhurbaşkanlığı seçimlerine çok net yansıdı. Öyle ki Türkiye için çok önemli olan Cumhurbaşkanlığı seçimini dahi yapamadılar. Bir yandan da sınırötesi operasyonlar, açıkçası Kuzey Irak'a girip girmeme konusu da bu atmosferin bunalıtan bir yanı oldu. Seçimlere böyle bir atmosferde girildi.

ki iki metreyi bulan oy pusulalarıyla okur yazar kitlesi az olan coğrafyamız insanının kendi tercihlerini yapmasını zor hale getirmeye çalıştılar. Ne yaparlarsa yapsınlar bizler bir yöntemini bulup halkın iradesini parlamentoya yansıtmayı başara- cağız. Tabi ki aynı oyun Dersim'de de kendisini gösterdi. 1946'da çok partili seçimlerden bu yana ilk defa bu seçimde Dersim'de 6 tane bağımsız aday gösterildi. Halkımız bunların amaçlarının ne olduğunu anlayacaktır.

Bin umut adayları olarak meclisi nasıl değerlendiriyorsunuz? Seçildiğiniz takdirde mecliste gündeme getireceğiniz temel sorunlar nelerdir?

Meclis demokratik mücadelenin önemli bir ayağı olarak görülmelidir. Ne yazık ki parlamenter sistemi ve parlamentoya demokrasinin olmazsa olmazı olarak gösterenler söz konusu Kürtler ya da demokratik haklar mücadelesi olunca bu söylediklerinin hiçbirini hatırlamaz olurlar. Blindiği gibi 1991 seçimlerinde parlamentoya giden DEPl'i milletvekilleri parlamentodan gayri hukuki, gayri yasal bir şekilde dışarı atılmış ve tu-

sonunu dışında da onlarca sorun vardır. Bunların da çözümü için parlamento olanaklarının el verdiği ölçüde ses çıkarmaya çalış- cağız.

Dersim yereline özgü sorunlar olan anti-demokratik uygulamalar, barajlar, köy yakma ve boşaltmalar, siyanürle altın arama gibi Dersim halkının tepkisini çeken sorunlar hakkında ne tür çalışmalar yapmayı düşünüyorsunuz?

Dersim'in sorunları kendisini çevreleyen coğrafyanın sorunlarından çok farklı olmasa da kendisine özgü farklılıkları vardır. Anti demokratik uygulamaların en yoğun yaşandığı bir alandır. Özellikle operasyonlardan kaynaklı sıkıntılar yaşamı zorla duruma gelmiştir. Patlayan bomba ve mayınlar korku ve tedirginlik yaratan boyuttur. Tahrip edilmek istenen bu coğrafyada yaşananlar insanı rahatsız eder duruma gelmiştir. Hiçbir ekonomik değeri olmayan ve stratejik amaçlarla yapılan barajlarla bölge parçalanmaya çalışılmaktadır, siyanürlü altın arama yöntemiyle doğaya dökülecek tonlarca si-

nuz?

Dersim'de her zaman görülen gözaltı ve tutuklamalar seçim propagandasının başlamasıyla daha da ivme kazandı. Bu biraz önce belirttiğim gibi halk iradesinin parlamentoya yansıtılmasında yaratılan engeller zincirinin bir halkasıdır. Seçim çalışmalarımızda diğer hiçbir adaya uygulanmayan engellerle karşılaşyoruz. İlçe merkezlerinde polis takibindeyiz, arama noktalarında kimlik kontrolü bahanesiyle zaman öldürüyorlar, seçim büromuza gelen bazı gençler gözaltına alınarak tehdit edilip bırakıyorlar. Afiş, döviz, el ilanı gibi bütün görsel propaganda malzemelerimiz toplatıldı ve bu konuyla ilgili savcılık soruşturmaları başlatıldı. Bildiklerini yapmaya çalışıyorlar, yapsınlar. Zaten yaptıkları hukuksuzluk yeni değil.

Gazetemizin de bileşeni olduğu DHP'nin imha, inkar ve asimilasyona karşı ezilen Kürt ulusunun adaylarını destekleme kararı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Herşeyden önce DHP, kendi devrimci, demokrat kimliği dahilinde üstüne düşen

"Bilindiği gibi 1991 seçimlerinde parlamentoya giden DEPl'i milletvekilleri parlamentodan gayri hukuki, gayri yasal bir şekilde dışarı atılmış ve tutuklanmıştır. Tabi bu durum parlamentodan hiçbir zaman yararlanılmayacağı anlamını taşımamalı. Demokratik mücadele ısrarı ve inadı gerektirir"

Seçim tarihinin belirlenmesinden sonra "Bin Umud" adayları bağımsız aday olarak seçime girmeye karar aldı. Bu kararı almanızdaki temel nedenleri öğrenebilir miyiz?

Her şeyden önce biz DTP'nin %10 barajı aşamamasının gereği olarak bin umut bağımsız adayları adıyla seçime girmeye karar verdik. Bu kararı verirken Türkiye'de, devrimci, demokratik çevrelere çağrımız olmuştu. Almış olduğumuz olumlu karşılıkla bir anlamda güç birliği adayları olarak da adlandırılabiliriz. Bin umut bağımsız adaylarımız engelleri aşma yöntemlerinin kendisidir. Tabi engel sadece %10 barajı değildir. Bizim bağımsız adaylık kararımızla birlikte Cumhurbaşkanı seçmekte bir araya gelemeyenler bizim adaylığımızı çok daha önemli görmüş olacaklar ki 456 sayısını bulabilecek kadar bir araya gelip birleşik oy pusulalarına bağımsız adayları eklediler. Bu da yetmedi, bin umut adaylarına karşı yüzlerce bağımsız adayı devreye soktular. Öyle

tuklanmıştır. Tabi bu durum parlamentodan hiçbir zaman yararlanılmayacağı anlamını taşımamalı. Demokratik mücadele ısrarı ve inadı gerektirir. Parlamentoya gittiğimizde Türkiye'nin diğer sorunlarına da analık yapan Kürt sorununun çözümüne yönelik girişimlerimiz olacaktır. Öncelikli bir sıralamayla söylersek; kayıtsız ve koşulsuz bir ateşkes sağlanmalı, topraklarından zorla göç ettirilmiş ya da göç etmek zorunda bırakılmış insanların geri dönüş olanakları yaratılmalı ve boşaltılmış köylere yeniden canlılık kazandırılmalıdır. Özel tim ve koruculuk gibi savaş kurumları kökten feshedilmelidir. Kürtlerin demokratik, kültürel talepleri Türkiye'nin de hassasiyetleri göz önüne alınarak çok uzun olmayan bir sürece yayılarak karşılanmalıdır. Yine savaş mağduru tutuklu ve hükümlülerin özgürlüklerine kavuşma imkanı tanınmalıdır. Tabu olan Kürt sorununun önce adı konularak çözüme gidilmesi gerekmektedir. Türkiye'nin sorunu salt Kürt sorunu değildir, emek, demokrasi, insan hakları ve ötekileştirilmiş azınlık ve inançlar

"Meclis demokratik mücadelenin önemli bir ayağı olarak görülmelidir. Ne yazık ki parlamenter sistemi ve parlamentoyu demokrasinin olmazsa olmazı olarak gösterenler söz konusu Kürtler ya da demokratik haklar mücadelesi olunca bu söylediklerinin hiçbirini hatırlamaz olurlar"

yanür doğanın kalbinde inanılmaz yaralar açacaktır. Dahası sürekli olarak ormanlarımız yakılmaktadır, özcesi yaşam çekilmez kılınmak istenmektedir. Tabi ki bunlar savaşın kirli yüzünün sadece bir kısmıdır. Parlamentodan, halktan ve örgütlü yapılardan alacağımız güçle bu sorunların da dili olmaya çalışacağız. Sürekli bölge insanı ve örgütlü kurumlarıyla ilişki içinde olmak, bu sorunları dilendirmemede bana güç ve cesaret verecektir. Hep çözüm diyoruz, çözüm gücü olmasam da sorunu kamuoyuna götürmek, tartışmak, tartıştırmak, çözüme atılan ilk adım olarak bir baskı gücü oluşturacaktır.

Ülke genelinde ve Dersim özgülünde seçim çalışmalarının başlamasıyla birlikte birçok kişi gözaltına alınıp tutuklandı ve seçimler yaklaştıkça bu tür uygulamaların arttığı görülüyor. Siz bu tür uygulamaların nasıl değerlendiriyorsunuz ve yürüttüğünüz çalışmalarında ne tür zorluklarla karşılaşıyorsunuz?

görevi yerine getirmiştir. Bu onların görevi olsa da yine de ben kendilerine teşekkür etmek istiyorum. Özellikle Kürtlerin boğulmak istendiği böyle bir süreçte alınmış en doğru karardır. Ancak ben bu destek ve birliğin sadece seçim sürecinde değil, mücadelenin bütün süreçlerinde olmasını ve devam etmesini istiyorum. Umarım bu seçim dost ve demokratik güçlerin birlikteliğini anlamlı kılar. Böyle bir inançla bize destek veren bütün dost, demokratik, devrimci güçleri selamlamak istiyorum.

Son olarak röportajımıza eklemek istediğiniz bir düşünceniz var mı?

Bu seçimlerde Dersim halkının özlemi olan birlik ve beraberlik yakalanmıştır, inanıyorum ki Dersim halkı bu birlikteliğe sahip çıkacaktır.

MAYA

Arif BİLGİN

Sınır ötesine geçmek

ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesi" mi, "Büyük Operasyon Projesi" mi, "Bir daha Ortadoğu Paylaşımı" mı yoksa "Büyüklerin Ortadoğu Pazarı" mı, her neyse bölgeyi fena halde karıştıran ABD'nin BOP stratejisi "uygun koşullar öncelik denklemi" dahilinde yürüyor. Ben proje şeflerinin "çuvalladı(kları)ğı", "batağa saplandı(kları)ğı" kanısında değilim; şu anda gördüğümüz bütün "güçlükler" in projenin hesap tablosunda mevcut bulunduğundan eminim. Herhalde işgalin yıllar süreceğini, milyonlarca insanın öleceğini şiddet ve güvensizliğin bütün bölgeye yayılacağını söyleyecek de- gillerdi. Projesinin bu tür zalim yönlerini önceden komşularına bildiren hiçbir çıkarperest mimar düşünülemez. Bu vahim sonuçlar birer birer ortaya çıkmaya başlayınca da proje mimarının "ahmaklığa" vermesi, sahte "üzüntü" rolü yapması zalim mimarlığın kurallarındandır. Bizim beyler, kötü niyetli mimarın stratejik mahiyetini yeni yeni mi farkettiler, yoksa kararsızlıktan kararlılığa geçiş süreci anca şimdi tamamlandığından mıdır nedir son derece fevri ve macera prest ataklar yapıyorlar. Hani deli-dolu, çıldırmış, huysuz bir atın uçurum kıyısında tehlikeden bir haber koşması gibi.

Peki ya niye koşuyor bu atlar? Bir sofraya ziyafetine geç kaldıkları için mi, yoksa bir yırtıcının kendilerine doğru çalım atan kanlı dişlerini gördüklerinden mi?

Her iki olasılığı düşündüren çok sayıda belirti var. "Türk burjuvazisinin artık emperyalist" olup olmadığına dair tartışmalar bir yana, ne kadar zayıf olursa olsun her kapitalistin dünya paylaşımına katılma hayalı vardır ve bizim burjuvazinin komşuların leşine üşüşme çakallığını öteden beri biliriz.

Yıllarca hergün "1 Mart Tezkeresi"ni tartıştılar (hala da tartışıyorlar). Tartışmanın mahiyeti kısaca şöyle özetlenebilir: "Paylaşımaya katılmazsak, paylaşılabiliriz!"

Paylaşımaya katılanlardan İngiltere, İtalya, Kanada, Japonya, Hollanda gibi "paylaşımıcılar"ın epey bir pay kopardıkları kesin, ama öteki "tezkereciler" in bir kıymık nemalandıklarına dair çok fazla belirti görülmüyor. Deme ki bunlar paycılar değil, "kezgereciler"dir. Hamalların haksızlık savaşında poposuna tekme yemekten başka şans ve payı yoktur. Belki bilmeyenler vardır; "Kezgere", yük hayvanlarının sırtına konulan yük taşıyıcıya deniyor. Irak işgaline katılan kezgereci devletlerin hamallıktan sırtları delinince akılları başına geldi ve birer birer firar etmeye başladılar.

Demek ki ne kezgerecilik ne de torbacılık ("çuvalcılık") zalimden yakayı sıyrmanın yolu değilmiş. Oysa ne yapılacaksa temel atma töreni sırasında yapılmalıydı. İşgale karşı çıkmak hem komşuluk hakkı, hem bölge halklarının stratejik çıkarları ve hem de uluslararası adaletin gereği idi.

Tabi zalim yarıdakçılığına alışmış kimselerden etik ve adil davranışlar beklenemez. O yüzden bugün dahi tezkereleri tartışıyorlar ve hala işgale son verilmesi konusu hiçbirinin aklına bile gelmiyor, tersine ABD giderse durumun daha vahim hale geleceğini düşünüyorlar. Orada korkunç insanlık dramı yaşanıyor ve dünyanın umurunda değil. "Sınırın ötesine" geçmek mi daha iyi yoksa "misak-ı milli" sınırları içinde Kürtleri yok sayan rapt-u zapt düzenini tahkim etmek mi? Asıl gündemleri bu... Elbette "demokratik" rolü oynayan "ılımlı islami" siyasanın BOP dahilindeki mandacılığının ve "şeriat tehlikesi"nin bir "iftira" olduğuna inanıyor değiliz. Fakat "Kuzey Irak" pastasına salyası akan soykırımcı ittifatçı faşist milliyetçiliğin de onlardan geri kalır yanı yok.

Sözde "milli çıkarlar" adına sınır ötesi askeri hareket için ulusal duygularla oynanırken bölgedeki emperyalist tehdit değil, Kürtler ve Kuzey Irak'taki devlet oluşumu hedef gösterildiği için ırkçılık ve etnik temele dayalı iç savaş körükleniyor. Bu ise tam da emperyalistlerin istediği bir şey.

Her milliyet ve inançtan halkın demokrasi, özgürlük, insanca yaşama ve kardeşlik taleplerini bastırmak ve sapırmak için kurulan bu tezgah ve tuzaklar başanlı olursa ne olur? Hiç kuşkusuz tam bir felaket olur ve ülke kan ağlar. Fakat hatırlatmak gerekir ki savaş macerası arayanların akıbeti de Talat ve Enverlerden pek farklı olmaz. İçte ve dışta saldırganlıkta sınırı aşanlar berhudar olmazlar.

Ne var ki maceraperest ihanetin yaratacağı korkunç sonuçları bilmek ve söylemek bir şey değil, asıl önemli olan onu önlemektir. Halklarımız el ele vererek sınır ötesi hareketlara ve etnik iç savaş tezgahlarına karşı koymalı ve mutlaka önlemelidirler.

Behzat'ın yangınıyla küllenen Firik Dede'ye...

Baykuşlarda Bile Figan Kalmamış

Efendim, efendim canım efendim
Aşığlar derdine derman efendim,

Felaket başını gezdim serseri
Feryad-ı zarını diyen kalmamış
Aradım sahibin yiğit erleri,
Yetimler evlerde insan kalmamış.

Kapılar kapanmış bacalar tütmez,
Kimseler cölünde, kahim bile gitmez.
Ağaçlar kurumuş bülbüller ötmez,
Baykuşlarda bile figan kalmamış

...
Düşmanın kahrı bağrımı ezer,
İnsan bu kahırla canından bezer
gülistan bahçesinde yabancılar gezer
erler meydanında insan kalmamış.

'Sır-ı haq'ı' aşık olmuş her bir manada
acaba gül biter mi bu viranda
sen harab olasin matem xanada
bizden önce meyman kalmamış...

FİRİK DEDE

Göl toprağı, dervişler yurdu, kadim halklar diyarı, acıyla sulanmış memleketimden bir 'derviş' da-ha yaşama gözlerini yumdu... Koca bir yaşamış-lıkla gitti Firik Dede... Belki ondan öğrenmemiz gereken çok şey vardı. Ezberletilmeye çalışılan tarihimize, belki de Firik Dede'nin sayesinde, bi-raz daha gerçekten ve özünden bakacaktık? Onu dinleyen-leri, ona kulak ve yüreğini açanları, ardında bırakarak gitti Firik Dede. Artık onu tarihe düşmüş kamları ve de özlü söz-leriyle anacaklar, sağken yaşamında dinleyenler...

Anlattığı birçok şey, belki bizlere acı ve korkutucu bir masal gibi gelebiliyordu, ama Firik Dede yaşamıştı ve anlatırken, yine yaşıyordu... Gözlerindeki hüznü ve kederli ışıktan bu-nu görebiliyorduk.

Geçmişten günümüze uzanan bir köprüydü Firik Dede. Ama bir gerçek var ki, bizlere tarihimizi ve kendimizi anla-tacak ender insanlardandı... Geçmiş yüzyılımızın son tanık-larından ve tarihimizin son temsilcilerindendi... Hüseyin Do-ğanay, Sile Piti, Firik Dede ve hala yaşamakta olan Silo Qız ile Zeynel Kahraman, Dersim coğrafyasının dilinin, kültürü-nün sözlü ve de sanatsal anlatımlarla günümüze taşıma-sında ciddi katkılar sunmuşlardır. Yaşamın içinde ehlileşmiş, algı ve yorumlama gücünü halkın içinde kazanmış, bu bilgi insanlar yaşamlarının son dönemlerini maalesef yalnız ve il-giden uzak geçmişleridir. Son yolculuklarına, yalnız ve hiç hissedilmeden giden bu insanlar, bir yıldız misali göğümüz-den teker teker kayıp gitmektedirler. Belleklerinde birçok şeyi de taşıyarak...

'Firik Dede' adının kimler tarafından koyulduğunu nasıl ve neden Firik Dede denildiğini bilmiyoruz!? Fakat dede ibare-si yaşadığı topraklarda bilge ve ermiş insanlar için kullanılan bir ifadededir...

Firik Dede, Behzat Firik'in babasıdır. Behzat Firik, bulun-duğu topraklarda yüzyıllardır süregelen ezilmişliğe karşı, devrimci mücadele içerisinde yer alan birisidir, proleterya partisine gönül vermiştir. Devrimci kişiliğiyle birlikte, halkın sorunlarına olan duyarlılığı ile kısa sürede çevresindekiler tarafından benimsenen ve sevilen bir devrimci olmuştur. Birçok insanı devrimci faaliyetlere katmayı başarmış bir par-tizandır Behzat Firik. Devrimci faaliyet yürüttüğünden ha-berdar olan egemenler, Behzat'ın bu durumundan korkular ve onu yaktılar. Onu apansız ve zamansız kopardılar sevdik-lerinden, yoldaşlarından; hem de yakarak...

Bir sorgu sonrasında düşmanın istediği bilgileri vermedi-ği için, ağaca bağlanan canlı bedeni, yakılarak katledildi. Kö-yü basan yüzbaşı ve askeri manga Behzat'ı ve kardeşini alıp, ormana doğru köyden uzaklaştı. Ormanın içinde, Beh-zat'ı ağaca bağlayan yüzbaşı, Behzat'tan yoldaşlarının bu-lunduğu yerleri söylemesini istedi. Behzat ısrarla bir şey söylemiyordu. Az ötede askerler kardeşinin kollanna girmiş, onu da sorguya çekiyorlardı. Behzat'a sordular söylemedi, sordular söylemedi, söylemedi.

Yüzbaşı ormanın içinde ağaca bağladığı Behzat'a azgın-ca vuruyordu, küfrediyordu.. askerler Yüzbaşının emriyle, Behzat'ın ayağının altına, kurumuş odunlar yığıdılar. Kardeşi bağırma ve ağlamaya başladı. Askerler silahlarının dipçik-

leriyle bu seferde kardeşini dövüyorlardı. Bu arada, Yüzbaşı Behzat'ın ayağının altına yığılan çalıları ve kuru meşe odun-ları tutuşturmaya başladı. Kardeşi Behzat'ın bedenini tutuş-turan alevleri görüyordu ve bedenini sarsarak bağınıyordu... Bedeni canlı canlı ateşe verilen Behzat'ın çığlığı tüm ormanı sarmış ve Firik Dede'nin yaşlı yüreğine onulmaz bir acıyla iş-lenmişti. Firik Dede yas tuttu, bir süre kimseyle konuşmadı. Otuz sekiz vahşeti hatırla getirdi. Ağladı: "Ximale derde ci-ğeré, isan fina sené hali" *

Firik Dede oğlunun katledilmesinden sonra sakallarını bir daha kesmemiş ve oğlunun o hiç bitmeyecek yasını tu-tar olmuş. Sakalının her teline ayrı bir keder, ayrı bir acı giz-lemiştir. Üç telli saziyla, yüreğindeki acıların mecrasına, ağıt-lar ve deyişler yakmıştır. Zaman en olunmaz acılarla buluş-turmuştur yine Firik Dede'yi. Behzat'ın acısıyla...

Yaşadığı topraklar elbetteki bu acılara yabancı değildi. Çok acıya tanıklık etmişti gözleri, tam yüz altı yıl bu acıları görüp onlara dair cümleler kurarak geçirdi yaşamını. Ve bi-zim tarihimizdi, göçüp gitti Firik Dede. İçinde Behzat'ın acısı-nı ve daha nice acıları, tanıklıkları da alarak...

Devletin zapt eylemek istediği yöre halkının teslim ol-mamak için gösterdiği direnişe tanıklık etti. Süngülerin ucu-na takılan çocukların cansız o küçük bedenlerine şahit ol-du. Kurşuna dizilen, uçurum kenarlarından atılan, Mun-zur'un duru bir su değil de, kan aktığını gördü, bildi. Halkı-nın çığlığını taşıdı tam 106 yıl yüreğinde. O kan revan için-de, süngü yaralarından inleyen ve cihani sarı sarı insan çığlık-larıyla kaldı. Daha anlatacağı çok şeyi vardı...

Bunca acıya tanıklık etmiş bir insanı düşünün, kan acı keder ve bir de yanarak küllenen oğlunun bedeni. Bunca acı kime revadır bu dünyada bilinmez.

Uzun yıllar tanık olduğu bu acılarla yaşamak zorunda kalan Firik dede, bu süreci kendi kamlarında işlemeye ça-lıştı. Ovacık'ta doğup büyüyen ve birçok şeye oralarda ta-nıklık eden Firik Dede'nin yaşamına maalesef son yıllarında "tanıklık" edebildik... Bir belgesel sonrası sözleri Alişer'e ait qeydesi (müziği) kendisine ait olan, bir kamları tanışmış onu. Uzmanmış sakalı, üç telli bağlaması ile söze durduğunda o bilge diliyle şöyle ifade ediyordu: "Gönül bir gemidir, sen de dümeni, yelken açmak ister bu dervişlerin..."

Ve bu sözler bizi Firik Dede'yle buluşturmuştu. O insanı derinden sarsan söylenceleri ve içine çektiği tütünün duma-nındaki keder unutulacak gibi değildi...

Birçok noktada eksik kaldığımız gibi o tarihin canlı ta-nıklarına ozanlarına karşı da bir çok şeyi eksik bıraktık. Biz-zat kültürel, sosyal ve de sanatsal faaliyet yürüten kurum-ların ya da bölge derneklerinin bu değerlere karşı kayıtsız kalışı, ilgisiz oluşu, tarihimize karşı, değerlerimize karşı işlen-miş bir suç olarak kayıtlara geçecektir. Dersim tarihinin son canlı tanıkları, toplumun dünü ve bugünü, yani aynası du-rumunda olan bu değerler, her koşulda sahiplenilmeli ve yüreklerindeki koca tarihi bırakacakları bir kütüphane oluş-turulmalıydı... Firik dedeyi ve yiğit partizan Behzat Firik'i saygıyla anıyoruz...

* "Ah bu ciğer derdi, insanı ne hale getirdi..."

İnsan Hakları Derneği yirmi bir yaşında

Başta devrimci demokratlar ve tutuklu-hükümlü yakınları olmak üzere, onlarca bilim insanı, yazar, hukukçu, mühendis, mimar, doktor ve gazetecinin bir araya gelmesiyle kurulan İnsan Hakları Derneği (İHD)'nin 21'inci kuruluş yıldönümü çeşitli etkinliklerle kutlandı

1980 Askeri Faşist Cuntası'nın estirdiği terörün izleri daha zihinlerde tüm tazeliği ile dururken başta devrimci demokratlar olmak üzere, onlarca bilim insanı, yazar, hukukçu, mühendis, mimar, doktor, gaze-teci ve tutuklu-hükümlü yakınlarının bir araya gelmesiyle kurulan İnsan Hakları Derneği (İHD)'nin 21'inci kuruluş yıldönü-mü çeşitli etkinliklerle kutlandı.

İnsan Hakları Derneği'nin kuruluş yıl-dönümü nedeniyle 17 Temmuz günü Sul-tanahmet Parkı'nda bir araya gelen İstan-bul İHD Şubesi üyeleri yaptıkları basın açıklamasında derneklerinin, ezilenlerin, yok sayılanların, horlananların, dışlananla-rın, yok edilmek istenenlerin sözcüsü ol-duğunu belirttiler. Açıklamada konuşan İHD İstanbul Şube Başkanı Rıza Dalkılıç, İHD'nin 21 yıllık mücadele içerisinde 13

üye ve yöneticisinin katledildiğini hatırla-tarak, "Bizler, düşüncenin özgürce ifade edilmesi için mücadele ederken düşünce suçlusu olarak yargılandık, tutuklandık, hapishanelerde yattık, kaçınıldık, kuytu köşelerde sorgulandık, öldürüldük" şeklin-de konuştu. Hapishanelerde tecrit uygulama-larının, işkencenin devam ettiğini, Kürt sorunu ve ekonomik, sosyal, siyasal yaşam üzerinde militarist baskının devam ettiğini dile getiren Dalkılıç, TMY ve polis kanununda yapılan son değişikliklerin toplumsal barış, yaşam hakkı, düşünce özgürlüğü ve örgütlenme hakkı önünde büyük bir tehdit oluşturduğunu belirtti.

Aynı gün akşam saatlerinde de İHD İstan-bul Şubesi'nin Beyoğlu'nda bulunan bürosunda İHD'nin kuruluş yıldönümü ve-silesiyle kokteyl düzenlendi.

İHD 21 yıllık tarihe tanıklık etti

Ankara'da da İHD'nin kuruluş yıldönü-münü dolayısıyla Molla Otel'de basın top-lantısı düzenlendi. Toplantıda konuşan İHD Genel Başkanı Reyhan Yalçındağ,

İHD'nin çok sayıda siyasi parti, sendika, demokratik kitle örgütünün kapatılarak, kurumlar ve partiler mezarlığına dönüştürülen son 21 yıllık tarihine tanıklık etti-ğini söyledi. İHD'nin bu süre zarfında her türlü ihlalin karşısında yer alarak hak ve özgürlük mücadelesi yürüttüğünü belirten Yalçındağ, işkencenin halen yaygın olarak devam ettiğini kaydetti. Nerede bir hak ihlali yaşanırsa İHD'nin orada oldu-ğu belirten Yalçındağ, derneğin kurulduğu günden bugüne kadar 13 yöneticisinin fail-i gizlenen cinayetlerle katledildiğini ya da işkencelerde kaybedildiğini söyledi.

İHD'nin hazırladığı 2007 yılının ilk altı ayına ilişkin verilerin yer aldığı insan hak-ları raporunun da açıklandığı basın top-lantısında, insan hakları sorunlarının sade-ce yasal düzenlemeler ile çözülemeyece-ğine, sorunların sistemin otoriter, anti-de-mokratik ve tekçi yapısından kaynaklan-dığına dikkat çekilerek işkencenin halen yaygın olarak uygulandığı, işkencecilerin korunduğu ve cezasız bırakıldığına vurgu yapıldı.

Gündem'in ardından Güncel gazetesi de kapatıldı

İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nin, 12 Temmuz günü ya-yımlanan "Batman'ın mesajı: Gerillayı sahiplenin" başlıklı haber nedeniyle Gündem gazetesine 15 gün yayın durdur-ma cezası vermesinin ardından yayın hayatına verdiği ara-yı sonlandırarak yayına tekrar başlayan Güncel gazetesi de İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nın talebiyle alınan karar-la 13 gün süreyle durduruldu.

Bir haftada iki gazete kapatıldı

Daha öncede Yaşar Büyükanıt'ın direktifleri doğrultusunda ya-yını 15 ve 30 gün olmak üzere iki kez durdurulan Gündem gazetesinin yayını tekrar durdurulunca, Güncel gazetesi 15 Temmuz günü tekrar yayına başlamıştı. İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi, Gündem gazetesinin devamı olduğu ge-rekçisiyle Güncel gazetesinin yayınına da 17 Temmuz tari-hinden itibaren 12 gün süreyle durdurdu.

Anti-demokratik bir karar

Güncel gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Mehmet Samur, Gün-dem'e benzerliği gerekçesi ile alınan kapatma kararının hiçbir yasal dayanağı olmadığını dile getirerek, Gündem ga-zetesi ile aynı şirketten çıkmış olmak dışında bir devam ilişkilerinin söz konusu olmadığını, aynı durumun başka medya gruplarında yaşanmayacağını, kararın gayri hukuki ve antidemokratik olduğunu söyledi.